



Дийн Кунц

Гръмотевичният дом

ПЪРВА ЧАСТ СТРАХЪТ ПРИСТИГА ТИХО...

ГЛАВА 1

Когато се събуди, помисли, че е ослепяла. Отвори очи и видя единствено лилава тъмнота – злокобни и безформени сенки се движеха сред други сенки. Но преди да изпадне в паника, мракът отстъпи мястото си на бледо сияние, което постепенно се превърна в бял таван.

До носа ѝ достигне мирисът на чисти чаршафи, на антисептични и дезинфекциращи препарати, на спирт за разтриване.

Обърна глава и болката в челото я прониза като че ли бяха опрели електрически проводници в слепоочията ѝ. Изображението пред очите ѝ моментално се разфокусира. Когато погледът ѝ се проясни, откри, че е в болнична стая.

Не можеше да си спомни кога е постъпвала в болница. Дори не знаеше коя е тази болница и в кой град се намира.

Какво ли ми има?

Вдигна странно немощната си ръка, постави длан над веждите си и откри, че половината от челото ѝ е бинтована. Косата ѝ също бе необичайно къса. Досега не беше ли я носила по-дълга?

Не ѝ достигаше сила да задържи ръката си вдигната и я остави да падне върху завивките.

Затвори очи с убеждението, че всичко това е сън. Когато ги отвори отново обаче, болничната стая си стоеше на същото място все такава – бял таван, бели стени, покрит със зелени плочки под, бледожълти пердета, които висяха от двете страни на големия прозорец. Зад стъклата се виждаха някакви борове или ели, а зад тях – облачно небе с малко синева тук-там. Имаше и друго, незаето легло – беше сама в стаята. Страничните преградки на леглото ѝ бяха вдигнати, за да не падне на земята. Чувстваше се безпомощна като бебе в детско креватче.

Осъзна, че не знае как се казва. Нито на колко години е. Нито каквото и да е за себе си.

Направи опит да разсее белите пространства в съзнанието си, да ги махне и да върне спомените си, но напразно. Страхът прободеше стомаха ѝ като ледени иглички. Направи още по-сериозен опит да си спомни, но

пак не успя.

Амнезия. Мозъчно увреждане.

Тези ужасни думи я удариха като чук. Явно бе претърпяла злополука, от която е пострадала главата ѝ. Хрумна ѝ, че я очакват постоянни мозъчни смущения, и това я накара да потрепери.

Изведнъж, без да го очаква и без да се е стремилa към това, си спомни името си. Сюзан. Сюзан Торнтън. И беше на трийсет и две години.

Очакваният приток от спомени обаче се оказа съвсем слаб. Не се досети за нищо освен за името и възрастта си. Въпреки упоритите си усилия да преодолее тъмните петна в съзнанието си, не успя да се досети къде живее. Какво работи? Омъжена ли е? Има ли деца? Къде е родена? Кои училища е посещавала? Кое е предпочитаното ѝ ястие? Каква музика обича най-много? Не откриваше отговор и за по-важните, и за по-дребните въпроси.

Амнезия. Мозъчно увреждане.

От страх сърцето ѝ се разтуптя по-бързо. Тогава за щастие си спомни, че бе карала ваканцията си в щата Орегон. Не знаеше откъде е пристигнала там, нито каква работа се очаква да продължи след края на отпуската си; засега поне знаеше къде се намира. Някъде в Орегон. Последното нещо, което си спомняше, беше изгледът от чудесно планинско шосе. Пейзажът оттам нахлу в съзнанието ѝ съвсем ясно. Беше се движила през борова гора, недалеч от морето, беше слушала радиото и се бе радвала на ясната синя утрин. Беше карала през заспало селце с камени и дъсчени къщи, бе отминала няколко бавни камиона, натоварени с дървен материал, след това бе останала съвсем сама по пътя в продължение на няколко километра, а после... после...

Нищо. След това се бе събудила объркана в болницата.

– А, виж ти! Хайде, обадете се.

Сюзан обърна глава, за да види човека, който ѝ говореше.

Очите ѝ отново загубиха очертанията на предметите, а в тила ѝ се появи тъпа болка.

– Как се чувствате? Изглеждате бледа, но след всичко, което сте преживели, това може да се очаква, нали? Разбира се. Така си е.

Гласът принадлежеше на медицинска сестра, която се приближаваше към леглото от отворената врата. Беше приятно закръглена жена с прошарена коса, топли кафяви очи и широка усмивка. На верижка около врата ѝ висяха очила с бели рамки.

Сюзан се опита да каже нещо. Не успя.

Дори незначителното усилие да изрече някоя дума създаде такова чувство за лекота в главата ѝ, че се уплаши да не припадне. Тази необичайна слабост я смути.

Сестрата стигна до леглото и се усмихна окуражително:

– Знаех си, че ще дойдете на себе си, миличка. Просто бях сигурна. Не всички бяха така убедени като мене. Но аз знаех, че имате дух. – После натисна бутона до леглото.

Отново се опита да каже нещо и този път успя да издаде звук, макар и да беше само глухо и безсмислено бълбукане в задната част на гърлото. Изведнъж се зачуди дали изобщо ще проговори. Може би през останалата част от живота си щеше да бъде осъдена да издава само такива бълбукащи, безсмислени животински звуци. Понякога мозъчните увреждания предизвикват загуба на говора, нали? Нали?

В главата ѝ силно и неуморно биеше някакъв барабан. Изпитваше чувството, че се върти на въртележка, все по-бързо и по-бързо; искаше ѝ се да сложи край на това постоянно движение на стаята, от което на човек му става лошо.

Сестрата навярно бе забелязала паника в очите ѝ, защото се обърна към нея:

– Спокойно. Успокойте се, миличка. Всичко ще се оправи. – Тя провери капките на интравенозната банка, а после вдигна дясната китка на Сюзан, за да измери пулса ѝ.

„Боже мой, – помисли си Сюзан, – щом не мога да говоря, може би не мога и да ходя.“

Опита се да помести крака под чаршафа. Изобщо не ги усещаше – бяха по-изтръпнали и неподвижни дори от ръцете ѝ.

Сестрата пусна китката ѝ, но тя впи пръсти в ръкава на бялата престилка, докато правеше отчаяни опити да проговори.

– Няма защо да бързате – внимателно я успокои сестрата.

Но Сюзан знаеше, че ѝ се налага да бърза. Отново кръжеше около границата на безсъзнанието. Биещата болка в главата сега се придружаваше от непрекъснато стесняващ се пръстен тъмнина, който проникваше в тялото ѝ някъде от границите на полезрението ѝ.

В стаята се появи лекар с бяла престилка; очевидно в отговор на натиснатия от сестрата бутон. Беше едър мъж с мрачно лице на около петдесет години, с гъста черна коса, сресана назад над набразденото му с дълбоки бръчки лице.

Сюзан умолително го изгледа, докато той вървеше към леглото ѝ, и попита: „Парализирани ли са ми краката?“

За миг реши, че наистина е произнесла тези думи, но после осъзна, че все още не е възвърнала гласа си. Преди да успее да повтори опита си, все по-плътно обгръщащата я тъмнина се сгъсти дотам, че можеше да вижда само петънце, после точка и накрая едва върха на карфица.

Тъмнина.

После заспа. Сънят ѝ бе лош, много лош, кошмар.

За стотен път сънува, че е отново в Гръмотевичния дом и лежи в езерце от топла кръв.

ГЛАВА 2

Когато се събуди отново, главоболието ѝ беше изчезнало. Виждаше добре и не ѝ се виеше свят.

Отвън бе паднала нощ. Светлината в стаята бе мека, а безформена чернота се виждаше единствено зад прозорците.

Стойката за интравенозно хранене бе изнесена. Покритата ѝ със следи от иглите обезцветена ръка изглеждаше страшно тънка на фона на белия чаршаф.

Обърна глава и видя едрият мъж с мрачното лице и бялата престилка. Стоеше до леглото и се взираше в нея. Кафявите му очи имаха особен, смущаващ поглед – сякаш гледаха в нея, а не към нея, сякаш той внимателно изучаваше най-съкровения ѝ тайни; все пак в тези очи не се четяха никакви чувства, бяха безизразни като оцветено стъкло.

– Какво ми се е... случило? – попита Сюзан.

Значи можеше да говори. Гласът ѝ бе слаб, дрезгав и произнасяше думите доста неразбираемо, но явно не бе докарана до нямо съществуване от удар или друго тежко мозъчно смущение, от което се бе опасявала преди това.

Обаче още бе слаба. Оскъдните ѝ способности видимо намаляха дори от няколко едновременно прошепнати думи.

– Къде... съм? – с треперещ глас продължи да пита тя. Гърлото ѝ гореше при изговора на всяка сричка.

Лекарят не отговори веднага на въпроса ѝ. Взе устройството за регулиране на наклона на леглото, което висеше на жица зад главата ѝ, и натисна един от четирите бутона. Горната половина на леглото се повдигна, като принуди и Сюзан да се изправи в седнало положение. После той остави регулиращото устройство и от металната гарафа, която бе поставена върху жълт пластмасов поднос на нощната масичка, наля

вода в една чаша.

– Отпивайте я на малки глътки – посъветва я той. – От доста време не сте поемали нито храна, нито вода през устата.

Тя взе чашата. Водата ѝ достави неопишуемо удоволствие. Успокои раздразненото ѝ гърло.

Когато се напи, той пое чашата и я върна на шкафчето. Извади тънко фенерче от горния джоб на престилката си, приближи се до нея и огледа очните ѝ дъна. Неговите очи останаха безизразни и неразгадаеми под гъстите вежди, които бяха слети така, че лицето му имаше постоянно намръщен вид.

Докато го чакаше да завърши прегледа си, тя се опита да помести крака под завивката. Бяха слаби, неустойчиви и все още някак изтръпнали, но я послушаха. Оказа се, че не е парализирана.

След като прегледа очите ѝ, лекарят постави дясната си ръка на няколко сантиметра от очите ѝ:

– Виждате ли ръката ми?

– Разбира се – отвърна тя. Гласът ѝ още бе слаб и треперлив, но по-вече не бе дрезгав и можеше да се разбира.

Неговият глас бе дълбок, а произношението му леко гърлено, но Сюзан не можеше да се досети от кой език идва.

– Колко пръста съм изправил?

– Три. – Тя бе убедена, че той търси у нея признаци за сътресение на мозъка.

– А сега колко са?

– Два.

– И сега?

– Четири.

Той кимна одобрително, а дълбоките бръчки по челото му малко се загладиха. Очите му все още сезираха в нейните със съсредоточеност, от която ѝ ставаше неудобно.

– А знаете ли как се казвате?

– Да, Аз съм Сюзан Торнтън.

– Правилно. А второто име?

– Катлийн.

– Добре. На колко години сте?

– На трийсет и две.

– Добре. Много добре. Изглежда съзнанието ви е ясно. Гласът ѝ отново бе започнал да става сух и дрезгав. Тя се поизкашля и каза:

– Но това е почти всичко, което мога да си спомня.

Намръшеният му израз не бе изчезнал напълно, но бръчките по широкото му квадратно лице отново се задълбочиха:

– Какво искате да кажете?

– Ами не мога да си спомня къде живея... или какво работя... дали съм омъжена...

Той я огледа за миг и подсказа:

– Живеете в Нюпорт Бийч, Калифорния.

Веднага щом той произнесе името на града, тя си спомни къщата си – приятна сграда в испански стил с червени керемиди на покрива, бели измазани стени и прозорци с решетки, сгъшена сред няколко високи палми. Колкото и да се напрягаше обаче, не можа да си спомни името на улицата и номера на къщата си.

– Работите в нюпортската корпорация „Майлстоун“ – продължи лекарят.

– Майлстоун? – повтори Сюзан. В паметта ѝ просветна нещо далечно.

Лекарят напрегнато се взираше в нея.

– Какво има? – едва продума тя. – Защо ме гледате така?

Той учудено примигна, после се усмихна с известно смущение. Явно бе, че се смее рядко и този път усмивката му бе пресилена:

– Ами... тревожа се за вас естествено. И искам да знам с какво точно си имаме работа. Временната амнезия не е рядко явление в случаи като този и се лекува лесно. Но ако имате нещо повече от временна амнезия, трябва изцяло да променим подхода си. Ясно ви е значи, че за мене е важно да разбера дали името „Майлстоун“ значи нещо за вас.

– Майлстоун – замисли се тя. – Да, познато е. Донякъде ми е познато.

– Вие работите като физик там. Защитили сте докторската си дисертация в Лосанжелеския университет преди няколко години и след това направо сте постъпили в „Майлстоун“.

– Ах – възкликна тя и проблясъкът в съзнанието ѝ придоби нови очертания.

– От корпорацията ни казаха някои неща за вас продължи той. – Нямате деца. Не сте омъжена, нито сте разведена. – Той наблюдаваше как тя възприема думите му. – Започнаха ли вече нещата да идват на мястото си?

– Да – облекчено въздъхна Сюзан. – Но само донякъде. Някои неща се връщат..., но не всички. Просто случайни парченца оттук-оттам.

– Ще ви отнеме известно време. Не може да се очаква да се

съвземете веднага след такова нараняване.

Имаше да го пита още много неща, но любопитството ѝ бе силно като просмуканата в нея умора и по-слабо от жаждата ѝ. Отпусна се на възглавницата да си поеме дъх и помоли за още вода.

Този път той ѝ сипа само една трета от чашата. Отново предупреди да пие на малки глътки.

Тя не се нуждаеше от предупреждението. Дори сега, след като бе поела само петдесетина грама вода, се чувстваше като преяла, като след края на богат обед.

– Не знам как се казвате – забеляза тя, като изпи водата си.

– О, извинявайте. Витески. Доктор Лион Витески.

– Чудех се за акцента ви. Мисля, че ми се чу нещо подобно, права ли съм? Витески... от полски произход ли сте?

Той, изглежда, се притесни, а погледът му се отмести от нея:

– Да. Останах сирак през войната. Пристигнах в тази страна през 1946 година, когато бях седемнайсетгодишен. Бях поканен от чичо си. – Вече не говореше спонтанно, а сякаш рецитираше внимателно заучена реч. – Преодолял съм повечето от полския си акцент, но предполагам, че никога няма да се отърва изцяло от него.

Тя явно се бе докоснала до болното му място. Единствено споменаването на акцента му го бе накарало да заеме неочаквано отбранителна позиция.

Побърза да смени темата, като заговори по-бързо от преди:

– Между другото... имате ли някаква представа къде се намирате?

– Ами спомням си, че карах ваканцията си в Орегон, макар че не мога да кажа накъде точно се бях запътила. Така че трябва да сме някъде в Орегон, нали?

– Да. А името на града е Уилоуок. Населението му е около осем хиляди души. Център на общината е. Жителите наоколо се занимават главно със земеделие и това е единствената болница. Не е особено голяма. Етажите са само четири, а леглата – двеста и двайсет. Но условията са добри. Според мен персоналът тук е много по-добър, отколкото в някои от по-специализираните болници в големите градове, защото сме в състояние да оказваме много повече внимание на всеки от пациентите. А личното внимание често играе сериозна роля за оздравяването.

В гласа му не се чувстваха гордостта и ентузиазмът, които думите му би трябвало да предизвикват. Беше безизразен и монотонен почти като гласа на машина.

„Или причината се крие в мене – помисли си тя. – Дали просто

възприятията ми не са в ред?“

Въпреки че се чувстваше отпаднала и въпреки туптенето, което отново бе започнало в главата ѝ, тя надигна глава и попита:

– Докторе, как съм попаднала тук? Какво се е случило с мен?

– Не си ли спомняте за злополуката?

– Не.

– Спирачките на колата ви са отказали. Били сте на един отрязък от пътя с много завой, на три километра южно от отклонението за „Вютоп“.

– Вютоп?

– Да. Хотел „Вютоп“. Място за отдих. Голям стар курорт. Построен е преди петдесет-шеiset години и мисля, че навремето е бил по-популярен, отколкото е сега. Истински хотел, който ти предлага възможност да се откъснеш от всекидневието.

Докато слушаше доктор Витески, Сюзан бавно си спомни. Затвори очи и си представи курорта, както бе показан в поредица от цветни снимки в списание „Травъл“ от миналия февруари. Беше направила резервация за стая, където да прекара няколко дни от отпуската си веднага след като прочете статията, тъй като бе очарована от обширните веранди на хотела, от множеството фронтони по покривите му, от колоните в хола и от просторните градини.

– Така или иначе – махна с ръка Витески, – спирачките ви са отказали и вие сте изпуснали управлението на колата. Спуснали сте се по един насип, преобърнали сте се два пъти и сте се ударили в някакви дървета.

– Мили Боже!

– Колата ви бе цялата смачкана. – Той поклати глава. – Цяло чудо е, че не сте се убили.

Тя внимателно докосна превръзката, която покриваше половината от челото ѝ:

– Това нараняване тежко ли е?

Гъстите тъмни вежди отново се сключиха и на Сюзан изведнъж ѝ се стори, че изражението му не е истинско, а по-скоро театрално.

– Не е особено сериозно – обясни той. – Широк разрез. Имаше силно кръвотечение и в началото раната трудно зарастваше. Но утре или в другиден ще ви махнат конците; не мисля, че ще ви остане белег. Погрижихме се шевът да се постави както трябва.

– Мозъчно сътресение? – попита тя.

– Да. Но не особено силно и то не може да обясни защо бяхте в

кома.

С всяка минута умората и главоболието ѝ нарастваха.

Сега отново се съсредоточи:

– Кома?

Витески кимна:

– Направихме ви изследване на мозъка със скенер, разбира се, но не открихме признаци за емболия. Нямаше подпухване на мозъчната тъкан. Липсваха и струпвания на флуиди в черепа, затова там не е имало натиск. Главата ви е била ударена силно, което има нещо общо с комата, но за съжаление не можем да вземем по-определено становище. Независимо от онова, което твърдят медицинските драми по телевизията, съвременната медицина не разполага с отговор за всичко. Важното е, че излязохте от комата без видими трайни увреждания. Знам, че празнините в спомените може би ви смущават и дори ви плашат, но съм убеден – с течение на времето ще преодолеете и тях.

Все още говореше като че ли рецитира добре заучен сценарий, помисли си разтревожена Сюзан.

Но не се разпростря особено над това, защото този път странният маниер, по който докторът говореше, бе по-малко интересен от самия смисъл на думите му. Кома. Този термин ѝ смразяваше кръвта. Кома.

– Колко време съм била в безсъзнание? – попита.

– Двайсет и два дена.

Тя се вторачи, зяпна към него изумена.

– Така е – потвърди той.

– Не. Не може да бъде.

Винаги е била господар на живота си. В изработването на планове те си стигаше до дребнавост, стремеше се да бъде подготвена за всички възможности. В личния си живот упражняваше почти същата научна методология, която ѝ бе позволила да защити доктората си по физика на елементарните частици почти една година преди връстниците си – колеги в тази област. Не обичаше изненадите, не ѝ харесваше да зависи от друг вместо от себе си; а мисълта, че може да се окаже безпомощна буквално я ужасяваше. А сега Витески ѝ казваше, че е прекарала два пъти и два дена в състояние на пълна безпомощност в пълна зависимост от останалите, а това дълбоко я разтревожи.

Ами ако никога не бе излязла от комата?

Или още по-лошо – ако се бе събудила парализирана от врата надолу, обречена да живее в пълна безпомощност? Ако ѝ се бе наложило до края на дните ѝ да бъде хранена и обличана, да бъде водена до

тоалетната от наемни болногледачи?

Потрепера.

– Не – отсече тя. – Невъзможно е да не съм била на себе си толкова много време. Невъзможно е. Сигурно има някаква грешка.

– Не може да не сте забелязали колко сте отслабнали – наблегна Витески, – Загубили сте поне седем килограма.

Тя вдигна ръце, Бяха като сламки. И малко преди това бе забелязала, че изглеждат ужасяващо, но не бе пожелала да се размисли какво значи това.

– Давахме ви течности интравенозно, разбира се – продължи докторът. – Иначе отдавна бихте умрели от обезводняване. Към течностите прибавяхме и нещо хранително, преди всичко гликоза. Но не сте поемали истинска храна, тоест твърда храна, повече от три седмици.

Сюзан беше метър и шейсет и четири сантиметра и идеалното ѝ тегло (като се отчетат тънките ѝ кости) беше около петдесет килограма. В момента тежеше между четиридесет и четиридесет и два и ефектът от загубата бе поразителен. Постави ръце върху одеялото и дори през завивката усети колко остри и кокалести са станали бедрата ѝ.

– Двайсет и два дена – замислено промълви тя.

Накрая прие фактите неохотно.

Когато престана да се съпротивлява на истината, главоболието и отпадналостта ѝ се върнаха. Отпусна се на възглавницата си немощна като купчина мокро сено.

– Засега ви стига толкова – заяви Витески. – Мисля, че ви оставих да говорите прекалено много. Не е редно да се уморявате толкова. В момента ви трябва много почивка.

– Почивка? – възкликна тя. – Не. За Бога, аз съм почивала два и два дена!

– Не може да се нарече почивка състоянието, което сте прекарали в кома. То не е като нормалния сън. Възстановяването на силите и на издръжливостта ви няма да стане веднага.

Вдигна регулиращото устройство, натисна един от четирите бутона и спусна горната част на леглото.

– Не – възропта Сюзан, уплашена изведнъж. – Почакайте. Моля ви, почакайте малко.

Той не обърна внимание на протеста ѝ и спусна леглото до края.

Тя впи пръсти в рамката и се опита да седне, но бе твърде изтощена, за да се повдигне.

– Не мислите, че сега ще мога да заспя, нали? – попита тя, макар да

чувстваше, че има нужда от сън. Усещаше, че уморените ѝ очи сълзят и парят. Клепките ѝ тежаха като оловни.

– Имате нужда най-вече от сън – увери я той.

– Но не мога.

– А видът ви говори точно за обратното. Вие сте просто изтощена.

И в това няма нищо чудно.

– Не. Не това искам да кажа. Аз не смея да заспя, не се събудя?

– Ще се събудите, разбира се.

– А ако изпадна отново в кома?

– Няма да изпаднете.

Ядосана, че той не може да разбере страха ѝ, стисна зъби и повтори:

– Но ако изпадна!

– Вижте, не може да се страхувате цял живот от заспиването – бавно и търпеливо започна Витески като че ли се мъчеше да убеди малко дете. – Просто се отпуснете. Излезли сте от комата. Ще се оправите. Сега е вече доста късно и аз самият имам нужда от нещо за хапване и малко сън. Просто се отпуснете. Хайде? Отпуснете се.

„Ако това е най-доброто му поведение, помисли си Сюзан, – какъв ли става, когато не се опитва да е любезен?“

Той тръгна към вратата.

Искаше ѝ се да извика: „Не ме оставяйте сама!“ Но упоритият ѝ навик да разчита само на себе си не ѝ разреши да се държи като уплашено дете. Не искаше да зависи от доктор Витески или от когото и да е.

– Починете си – посъветва я накрая той. – Всичко ще изглежда по-добре сутринта.

После изгаси горното осветление.

Сенките изскочиха като живи същества, които дотогава са се крили под мебелите и под первазите на пода. Макар че не си спомняше някога да я е било страх от тъмнината, сега се притесни; пулсът ѝ се ускори.

Единствената светлина бяха студените флуоресцентни лъчи от лампите в болничния коридор, които минаваха през отворената врата, и мъждукането от малка лампичка в един от ъглите на стаята.

Силуетът на Витески бе ясно очертан на вратата от светлината на коридора. Лицето му вече не се виждаше; изглеждаше като изрязана от черна хартия фигура.

– Лека нощ – пожела ѝ той.

После затвори вратата зад гърба си и така светлината от коридора напълно се загуби.

Сега имаше само една лампа, чиято крушка бе не повече от петнайсет вата. Тъмнината заобиколи още повече Сюзан и набразди леглото. Беше сама.

Погледна към другото легло, което бе обгърнато от сенки като черен креп; заприлича ѝ на катафалка. Сега силно ѝ прииска да има състайник.

„Така не бива – помисли си. – Не е редно да ме оставят сама. След като току-що съм излязла от комата. Разбира се, че при мене трябва да има човек – сестра, санитарка, някой.“

Клепачите ѝ бяха натежали, много натежали.

„Не – сърдито си каза тя. – Не бива да заспивам. Не и преди да съм убедена, че хубавата ми малка дрямка няма да се превърне в още една двацет и два дневна кома.“

Няколко минути се бори с все по-силно обхващащата я прегръдка на съня, като стискаше юмруци така силно, че ноктите ѝ болезнено се забиваха в дланите. Но очите ѝ така я пареха и боляха, че накрая реши да ги затвори за малко и да ги остави да си починат. Беше сигурна, че е в състояние да затвори очи, без да заспива. Разбира се, че можеше. Това е много лесно.

Прекрачи в обятията на съня като камък, запратен в дълбините на бездънен кладенец.

Засънува.

В съня си лежеше върху твърд и влажен под в огромно, мрачно и студено място. Не беше сама. Те бяха с нея. Тя тичаше и се препъваше слепешката през неосветеното пространство, по тесни каменни коридори; бягаше от кошмара, който всъщност беше неин спомен от истинско място и истинска случка, за действителен ужас, който бе преживяла на деветнайсетгодишна възраст.

Гръмотевичният дом.

ГЛАВА 3

На другата сутрин, няколко минути след като Сюзан се събуди, при нея влезе пълничката сивокоса сестра. Очилата висяха на верижката около врата ѝ както преди и подскачаха върху внушителните гърди при всяка нейна крачка. Тя сложи термометър под езика на Сюзан, хвана китката ѝ, за да премери пулса, после вдигна очилата си и видя показанията на термометъра. Докато правеше всичко това, не спираше да

бърбори. Казвала се Телма Бейкър. Твърдеше, че винаги е била убедена, че Сюзан накрая ще се оправи. Била медицинска сестра вече трийсет и пет години, първо в Сан Франциско, после тук, в Орегон, и рядко е правила грешки относно възможното възстановяване на пациентите. Работата ѝ като медицинска сестра била за нея така естествена, че се чудела дали в нея не се е преродила първокласна сестра от някой предишен живот.

– Но, разбира се, мене не ме бива за нищо друго – засмя се сърдечно тя. – Със сигурност не струвам кой знае колко като домакиня вкъщи!

Добави, че не я бивало особено и в оправянето с парите – да харчи в рамките на банковата си сметка всеки месец ѝ коствало огромни усилия. Нямала успех и в брачния живот. Двама съпрузи, два развода, никакви деца. Освен това не готвела особено добре. Не обичала шиенето, мразела го.

– Но съм ужасно добра сестра и се гордея с това – наблегна няколко пъти с очарователната си усмивка, в която участваха кафявите ѝ очи заедно с устата – усмивката наистина показваше какво удовлетворение намира в работата си.

Тя се хареса на Сюзан. Обикновено дърдорковците не ѝ допадаха. Но приказките на госпожа Бейкър бяха забавни, често нелишени от ирония към самата нея, и действаха по странно успокояващ начин.

– Гладна ли сте? – попита сестрата.

– Умирам от глад. – Наистина се бе събудила гладна като вълк.

– От днес започвате да приемате твърда храна – съобщи ѝ госпожа Бейкър. – В режим на лека диета, разбира се.

Още преди сестрата да свърши, в стаята се появи млад рус санитар, който донесе закуската ѝ – черешово желе, ненамазана филия препечен хляб с лъжица конфитюр и малко рядък грис. Сюзан никога не бе виждала по-привлекателно блюдо. Но беше разочарована от количеството и го каза.

– Наистина не изглежда много – съгласи се госпожа Бейкър, – но, повярвайте ми, мила, ще се чувствате преяла още преди да изядете и половината. Не забравяйте, че не сте поемали твърда храна от три седмици. Стомахът ви се е свил. Ще трябва да мине още време, преди да възвърнете нормалния си апетит.

Сестрата излезе, за да се погрижи и за други пациенти, а скоро след това Сюзан установи, че бе имала право. Макар че върху подноса нямаше много храна и макар че дори и скромната порция бе за нея божествена на вкус, тя не смогна да я изяде цялата.

Докато се хранеше, си мислеше за доктор Витески. Все още чувстваше, че не би трябвало да я оставя сама, без никаква грижа. Въпреки сърдечното отношение на госпожа Бейкър болницата все още ѝ изглеждаше студена и отблъскваща.

Когато не можеше да поеме повече храна, обърса уста с книжната салфетка, запрати настрани масичката върху колелцата ѝ и изведнъж изпита чувството, че я наблюдават. Вдигна глава.

Беше застанал на отворената врата – висок, елегантен мъж на около трийсет и осем години. Носеше тъмни обувки, тъмни панталони, бяла престилка, бяла риза и зелена вратовръзка, а в лявата си ръка държеше бележник. Лицето му беше интересно и чувствително; правилните му черти изглеждаха като изваяни от талантлив скулптор. Сините му очи блесяха като излъскани скъпоценни камъни и контрастираха интересно с голямата му и пищна черна коса, която бе сресана назад.

– Госпожице Торнтън – започна той, – радвам се да ви видя седнала, будна и в съзнание. – Приближи се към леглото. Усмивката му беше по-мила дори от усмивката на Телма Бейкър. – Аз съм вашият лекуващ лекар. Доктор Макгий. Доктор Джефри Макгий.

Протегна ръка към нея и тя я стисна. Ръката му беше суха, твърда и силна, но допирът ѝ бе лек и приятен.

– Мислех, че доктор Витески е лекуващият ми лекар.

– Той е главният лекар, но грижата за вас е поверена на мене. – В гласа му се чувстваше мъжествена увереност, но все пак бе приятно мек и успокояващ. – Аз ви приех, когато постъпихте в отделението за спешни случаи.

– Но вчера доктор Витески...

– Вчера имах почивен ден. Не се занимавам с частната си практика два пъти седмично, но отсъствам един ден от болницата – само един ден, – така че вие сте избрали него, разбира се. След като лежахте като камък двайсет и два дена, след като ме бяхте разтревожили толкова много, трябваше да излезете от комата, когато ме няма. – Той поклати глава, като се правеше едновременно на учуден и засегнат. – Дори никой не ми бе казал до тази сутрин. – Намръщи ѝ се на шега. – Вижте, госпожице Торнтън, ако моите пациенти участват в някакви медицински чудеса, настоявам да присъствам, когато се случват, така че те да се припишат на мене, а аз да се радвам на славата. Ясно ли е?

Сюзан се усмихна изненадана от шеговития му тон:

– Да, доктор Макгий. Ясно ми е.

– Добре. Много добре. Радвам се, че се разбрахме за това. – Той се

усмихна. – Как се чувствате тази сутрин?

– По-добре.

– Готова ли сте да прекарате вечерта в танци и в обиколка на баровете?

– Може би утре.

– Значи се разбрахме. – Погледна към подноса от закуската ѝ. – Виждам, че имате апетит.

– Опитах се да изям всичко, но не можах.

– Точно така казва и Орсън Уелс.

Тя се засмя.

– Добре сте се справили – кимна той към подноса ѝ. Трябва да започнете да се храните с малки количества и по-често, това е нормално. Не се тревожете особено за възстановяването на силите си. Преди да усетите, ще започнете да дебелеете и ще тръгнете уверено по пътя на възстановяването. Боля ли ви глава тази сутрин? Виеше ли ви се свят?

– Не.

– Нека проверя пулса ви. – Посегна към китката ѝ.

– Госпожа Бейкър ми го премери преди закуска.

– Знам. Това е само извинение да се докосна до ръката ви.

Сюзан отново се засмя:

– Вие се различавате от повечето лекари.

– Значи вие мислите, че лекарят трябва да бъде делови, сериозен и без чувство за хумор, така ли?

– Не непременно.

– Препоръчвате ли ми да се опитам да приличам повече на доктор Витески?

– Определено не.

– Той *е пре-красен ле-кар*. – Макгий направи великолепно имитация на акцента на Витески.

– Сигурна съм, че е така. Но допускам, че вие сте дори по-добър.

– Благодаря. Complimentът е забелязан и ще ви донесе малко намаляване в окончателната сметка, която ще ви представя.

Все още само държеше ръката ѝ. Накрая погледна часовника си и ѝ премери пулса.

– Ще оживея ли? – попита го тя.

– Това е съвсем сигурно. Оправяте се бързо. – Той все така държеше ръката ѝ и продължи: – Сега сериозно, мисля, че не е лошо лекарят и пациентът да си разменят някои смешки. Според мене това помага на пациента да запази положителното си отношение към лечението, а това

ускорява оздравяването му. Но някои хора не искат лекарят им да бъде весел. Имат нужда от човек, който да се държи като че носи целия свят на плещите си; така се чувстват по-спокойни. Така че, ако шегите ми ви тревожат, мога да ги понамаля или да ги спра изцяло. Важното е да се чувствате добре и да разчитате на грижите, които се полагат за вас.

– Продължавайте и се шегувайте колкото ви се иска усмихна се Сюзан. – Настроението ми и без това има нужда от повдигане.

– Няма защо да сте мрачна. Най-лошото е зад гърба ви.

Той леко стисна ръката ѝ, преди накрая да я пусне.

За свое учудване Сюзан малко се разочарова, че я е пуснал така бързо.

– Доктор Витески мисли, че има някои празноти в паметта ви – каза той.

– По-малко, отколкото вчера – намръщи се тя. – Предполагам, че всичко ще се върне рано или късно. Но празните места са все още доста.

– Искам да си поговорим за това. Но първо трябва да направя обиколката си. Ще се върна след няколко часа и ще ви помогна да освежите паметта си – ако нямате нищо против.

– Напротив.

– Почивайте си.

– Какво друго мога да правя?

– Засега няма да играете тенис.

– Жалко! Бях си определила среща с госпожа Бейкър!

– Ще трябва просто да я отмените.

– Добре, доктор Макгий.

Тя с усмивка се загледа след него. Движенията му бяха самоуверени и наситени с природна грациозност.

Вече ѝ бе оказал положително въздействие. Бе започнала да я обзема страхова невроза, но сега ѝ стана ясно, че притеснението ѝ е било изцяло субективно, просто резултат от слабост и объркване; за него нямаше логическо обяснение. Вече не намираше странното поведение на доктор Витески за странно, а и самата болница не ѝ се струваше опасна.

След половин час, когато госпожа Бейкър отново намина при нея, Сюзан я помоли за огледало и после съжали за това. Видя в него отражението на бледо и изпито лице. Сиво-зелените ѝ очи бяха налети с кръв и заобиколени от тъмна, подпухнала кожа. За да улесни лечението и превръзката на разрязаното ѝ чело, някой санитар в отделението за спешна помощ бе подрязал дългата ѝ руса коса; беше я накълцал, без да се замисли за вида ѝ. В резултат бе останало рошаво вълмо. Освен това

след двайсет и два дена без грижи косата ѝ бе мазна и сплъстена.

– Боже мой, изглеждам ужасно! – възкликна тя.

– Разбира се, че не – възрази сестрата. – Само малко отпаднала. Няма никакви трайни увреждания. Веднага щом възстановите теглото, което сте загубили, бузите ви ще се наляят, а торбичките под очите ви ще изчезнат.

– Трябва да измия косата си.

– Няма да можете да отидете до банята и да застанете пред умивалника. Ще усещате краката си като гумени. Освен това не можете да миете главата си, докато не са свалили бинтовете, а това ще стане най-рано утре.

– Не. Днес. Веднага. Косата ми е мазна и главата ме сърби. Кара ме да се чувствам нещастна, а това не помага за възстановяването ми.

– Няма да спорим, мила. Вашето няма да стане, така че не се впускайте в спор. Най-многого, което мога да направя, е да ви осигуря сухо измиване.

– Сухо измиване? Какво е това?

– В косата се слага пудра, оставя се да попие малко от мазнината и после се изчетква. Това ви правехме два пъти седмично, докато бяхте в кома.

Сюзан прокара ръка през увисналата си коса:

– Това ще помогне ли?

– Малко.

– Добре, да го направим. – Госпожа Бейкър донесе кутия, с пудра и четка.

– А вещите, които имах в колата си? – попита Сюзан. Останало ли е нещо от тях след злополуката?

– Разбира се. Всичко е тук, в килера.

– Бихте ли ми донесли кутията с грима?

– Той наистина е привлекателен, нали? – засмя се сестрата. – А е и мил. – Намигна и добави: – А не е и женен.

Сюзан се изчерви:

– Не знам какво имате предвид.

Госпожа Бейкър тихо се засмя и погали ръката ѝ:

– Не се притеснявайте, малката ми. Досега не съм виждала пациентка на доктор Макгий, която да не се е опитвала да изглежда по най-добрия начин. Девоичките се вълнуват, когато той се приближи. Младите дами като вас добиват оня безпогрешен блясък в очите си. Дори белокози баби, полуокуцели от артрит, двайсет години по-възрастни от мен,

четиридесет години по-възрастни от доктора – всички се докарват, за да изглеждат по-добре пред него, а като изглеждат по-добре, започват и да се чувстват по-добре като че всичко има и лечебен ефект.

Доктор Макгий се върна малко преди обед, като буташе пред себе си малка количка от бюфета, върху която бяха поставени два подноса.

– Реших, че ще е по-добре да обядваме заедно, докато разискваме здравните ви проблеми.

– Лекарят да обядва с пациента си? – учуди се тя.

– Тук ние не се придържаме толкова към протокола като във вашите градски болници.

– Кой плаща за обедата?

– Вие, разбира се. Не сме чак толкова далеч от всичко.

Младата жена се засмя:

– Какво има за обяд?

– За мене има сандвич с пиле и маруля и ябълков пай. За вас – ненамазана препечена филия, грис и...

– Това вече взе да се повтаря.

– А, но този път име нещо по-екзотично от черешовото желе – за качливо каза той. – Лимоново желе.

– Просто ще ми се спуга сърцето.

– И купичка компот от праскови. Ястие за истински чревоугодник.

Той си издърпа един стол, после спусна максимално леглото ѝ, за да могат да си приказват докато се хранят.

Докато поставяше подноса ѝ на масичката до леглото и вдигаше пластмасовия му капак, той ѝ намигна:

– Изглеждате хубава и свежа.

– Изглеждам като самата смърт, леко затоплена.

– Нищо подобно.

– Да, така е.

– Този грис изглежда като позатоплена смърт, но вие изглеждате хубава и свежа. Не забравяйте – аз съм докторът, вие сте пациентката, а пациентите не бива никога, никога да бъдат на различно мнение от лекарите си. Не сте ли запозната с болничния етикет? Щом казвам, че изглеждате хубава и свежа, значи е точно така, за Бога.

– Ясно. – Сюзан се усмихна и реши да не се противи повече. – Как съм могла да бъда такава анархистка?

– Изглеждате хубава и свежа, Сюзан.

– Колко мило, че го казвате, доктор Макгий.

– Сега е вече по-добре.

Тя си бе „измила“ косата с пудра, бе си сложила и малко грим и червило. Благодарение на капките, които също бе открила, очите и не бяха вече кръвясали, макар че бялото им още беше с жълт болезнен оттенък. Бе сменила и болничната си нощница със собствената си синя копринена пижама. Знаеше, че не изглежда в най-добрата си форма, но поне малко по-добре, а това „малко по-добре“ я караше да се чувства много по-спокойна, точно както госпожа Бейкър бе предсказала.

Докато обядваха, говориха за празнотата в паметта на Сюзан и се опитваха за запълнят дупките, които едва вчера бяха толкова многобройни и огромни, а днес бяха намалели и бяха станали далеч по-незначителни. Със събуждането си тази сутрин тя откри, че може да си спомни повечето неща без усилие.

Беше родена и израснала в южните крайни квартали на Филадельфия, в приятна двуетажна бяла къща, на оградена от брястове улица с други подобни къщи. Зелени морави. Покрити входове. Квартално увеселение на всеки четвърти юли. Коледари по Коледа. Приятни и мили съседи.

– Сигурно сте имали идеално детство – вметна Макгий.

Сюзан преглътна малко лимоново желе и отвърна:

– Имаше чудесни предпоставки за идеално детство, но за щастие не излезе така. Бях много самотно дете.

– Когато постъпихте тук – намеси се той, – опитахме да се свържем със семейството ви, но не открихме никого.

Тя му разказа за родителите си, защото искаше да е сигурна, че в спомените ѝ за тях няма празни пространства, и отчасти, защото Макгий беше приятен събеседник, и тъй като изпитваше остра нужда да говори след двайсет и два дена, прекарани в мълчание и мрак. Майка ѝ, Реджайна, бе загинала при пътно произшествие, когато Сюзан бе едва на седем години. Шофьорът на камион за доставка на бира беше получил инфаркт на волана, колата му бе преминала на червен светофар, а шевролетът на Реджайна се бе оказал в средата на кръстовището. Сюзан не си спомняше кой знае какво от майка си, но тази празнина нямаше нищо общо с нейния нещастен случай и амнезията след това. В края на краищата бе познавала майка си само седем години, а от момента, когато камионът беше сплескал шевролета, бяха минали двайсет и пет. Жалко наистина, но Реджайна бе избледняла неизбежно от съзнанието ѝ, както избледнява образът от стара снимка, оставена прекалено дълго на

слънце. Ясно си спомняше обаче баща си. Франк Торнтън бе висок, малко пълен човек, собственик на шо-годе печеливш магазин за мъжко облекло, когото Сюзан бе обичала искрено. Винаги бе усещала, че и той я обича, макар никога да не бе ѝ го казвал. Беше тих, внимателен и доста стеснителен човек, който се чувстваше най-доволен, когато бе сам в кабинета си с хубава книга и с лулата си. Навярно би бил по-общителен, ако вместо дъщеря имаше син. Винаги бе общувал по-свободно с мъже, отколкото с жени и задачата да отгледа момичето си явно го бе поставила в неловко положение. Бе умрял от рак десет години след смъртта на съпругата си, през лятото, когато Сюзан бе завършила гимназия. Беше станало така, че тя бе навлязла в света на възрастните по-самотна от всякога преди това.

Доктор Макгий дояде сандвича си с пиле и маруля, изтри уста с книжна салфетка и попита:

– Не сте ли имали лели, чичовци?

– Една леля и един чичо. Но и двамата бяха непознати хора за мен. Бабите и дядовците ми бяха измрели. Но знаете ли – да прекараш така самотно детството си не е изцяло лошо. Научих се да разчитам изключително на себе си и това се оказа от полза по-нататък в живота ми.

Докато докторът ядеше ябълковия си пай, а Сюзан опитваше компота си от праскови, говореха за университетските ѝ години. Бе завършила в колежа Брайърстед в Пенсилвания, а после бе продължила учението си в Калифорния и бе защитила магистърската и докторската си дисертация в Лосанжелеския университет. Спомняше си тези години съвсем ясно, макар че всъщност би предпочела да е забравила някои от събитията през втората година в Брайърстед.

– Нещо не е наред ли? – забеляза изражението ѝ Макгий и върна хапката с ябълков пай, която поднасяше с вилицата към устата си.

– А? – примигна тя.

– Изражението ви... – Той се намръщи. – За миг добихте вид като че ли сте видели призрак.

– Да. В известен смисъл. – Изведнъж не беше вече гладна. Остави лъжицата и отстрани подвижната масичка.

– Искате ли да говорите за това?

– Беше само неприятен спомен – обясни тя. – Нещо, за което се моля на Бога да можех да забравя.

Макгий махна подноса си, без да е довършил пая:

– Разкажете ми.

– О, това е нещо, с което не бих искала да ви товаря.

– Натоварете ме.

– Мрачна история е.

– Щом ви тревожи, разкажете ми за нея. Аз обичам от време на време да чуя по някоя интересна мрачна история.

Тя не се усмихна. Дори Макгий не можеше да придаде очарование на Гръмотевичния дом.

– Ами..., когато бях втори курс в Брайърстед, се срещам с един младеж на име Джери Стийн. Беше много приятен. Харесвах го. Дори много. Всъщност бяхме започнали да разискваме дали да се оженим, след като се дипломираме. После го убиха.

– Съжалявам – поклати глава Макгий. – Как стана това?

– Той смяташе да даде клетва пред едно братство.

– О, Боже! – с разбиране възкликна докторът.

– Изпитанията, на които бе подложен... стигнаха прекалено далеч.

– Това е такъв отвратителен и глупав начин да се умре.

– Джери имаше много заложби – тихо добави тя. – Беше умен, чувствителен, умееше да се труди...

– Веднъж, когато бях дежурен в спешното отделение, докараха едно момче, което бе жестоко обгоряло в някакъв колежански ритуал за въстъпване в братство. Казаха ни, че било изпитание чрез огън, нещо за доказване на мъжествеността, глупав детински ритуал, който не могли да овладеят. Тялото му имаше над осемдесет процента изгаряне. Умря след два дена.

– Джери Стийн не загина от огън – каза Сюзан, – а от омраза.

Потръпна от спомена.

– Омраза ли? – попита Макгий. – Какво искате да кажете?

Тя помълча за миг, припомняйки случилото се отпреди тринайсет години. Макар че болничната стая бе приятно затоплена, почувства студ, пронизващ студ като в Гръмотевичния дом.

Докторът търпеливо я изчака леко приведен напред.

Накрая тя тръсна глава и отсече:

– Не ми се иска да се впускам в подробности. Много е потискащо.

– Още преди да навършите двамадесет и една години в живота ви е имало необичайно голям брой смъртни случаи.

– Да. Понякога ми се е струвало, че върху мене лежи някакво проклетие. Всички, на които бях държала, си отидоха.

– Майка ви, баща ви, после годеникът ви.

– Е, той не ми беше чак годеник. Не съвсем.

– Бил е нещо съвсем близо до годеник.

– Само не бяхме си разменили пръстени – съгласи се Сюзан.

– Добре. Може би все пак трябва да ми разкажете за смъртта му, за да се освободите от натрапчивата мисъл.

– Не – повтори тя.

– Не се отдръпвайте така бързо. Искам да кажа, че ако мисълта за това ви преследва и след тринайсет години...

– Вижте – прекъсна го тя, – колкото и да говоря за това, мисълта никога няма да престане да ме преследва. Просто беше прекалено ужасно, за да се забрави. Освен това вие споменахте, че положителните емоции ускоряват оздравяването. Спомняте ли си?

– Спомням си – усмихна се той.

– Значи не би трябвало да говоря за неща, които ме потискат.

Той я гледа дълго, без да каже нищо. Очите му бяха невероятно сини и така изразителни, че тя и за миг не се усъмни в неподправената му загриженост за скорошното ѝ оздравяване.

– Добре – въздъхна той накрая. – Да се върнем към онова, което сега е най-важно – амнезията ви. Изглежда, че си спомнихте почти всичко. Кои празници не са запълнени още?

Преди да му отговори, тя посегна към бутоните за регулиране на леглото и повдигна още малко горната му половина, за да седне по-изправена. Усещаше тъпа болка в гърба си, но не от нараняване, а от лежането в неподвижна поза вече повече от три седмици. Когато ѝ стана удобно, остави таблото с бутоните:

– Все още не мога да си припомня злополуката. Спомням си, че карах по двупосочен път с много завои. Бях на около пет километра от отбивката за хотел „Вютоп“. Очаквах с нетърпение да се прибера там и да вечерям. И тогава... е, тогава като че ли някой е изгасил осветлението.

– Няма да е нещо необикновено, ако никога не възстановите спомена си за самата злополука – увери я Макгий. – В такива случаи, дори когато пациентът си спомни всички останали подробности от живота си, той рядко може да възстанови катастрофата или самия удар, който е причинил амнезията. Тези неща най-често остават неизяснени.

– И аз го подозирах – съгласи се тя. – И не това ме тревожи истински. Обезпокоена съм обаче от друго, което не мога да си спомня, и именно то ме притеснява. Работата ми. По дяволите, не мога да възстановя дори и най-дребното нещо, свързано с нея. Знам, разбира се, че съм физик. Спомням си как получих научните си степени в Лосанжелеския университет, а и всичките ми сложни и специализирани познания са още в главата ми. Бих могла да продължа работата си още днес, без да

ми е необходим опреснителен курс. Но къде съм работила? И с какво съм се занимавала точно? Кой е бил шефът ми? И кои са сътрудниците ми? Имала ли съм кабинет? Лаборатория? Би трябвало да съм работила в лаборатория, не мислите ли? Но не мога да си спомня как изглежда тя, какви са уредите в нея, нито къде се намира, за Бога!

– Работите в корпорацията „Майлстоун“, а тя се намира в Нюпорт, Калифорния – поясни Макгий.

– Така ми каза и доктор Витески. Но името просто не означава нищо за мен.

– Всичко останало се е върнало в паметта ви. И това ще се възстанови. Просто трябва да мине поне малко време.

– Не – възрази му. – Това е някак различно. Останалите празноти тънеха в подсъзнанието ми... като във вълма от гъста мъгла. Дори когато не можех да си припомня нещо, все пак успях да усетя, че в мъглявината има някакви спомени. Накрая мъглата изчезна и всичко се изясни. Но когато се опитвам да си спомня каква е била работата ми, вече няма нищо. Мъглата се замества от тъмнина... голяма тъмнина... чернота, като напълно черна и празна дупка, която се спуска все по-надолу и по-надолу... безкрайно. Във всичко това има нещо... нещо, което ме плаши.

Макгий се премести до края на стола си. Веждите му бяха сключени:

– Имаште служебен пропуск от „Майлстоун“ в портмонето си, когато ви донесоха в спешното отделение. Може би той ще освежи паметта ви.

– Може би – със съмнение в гласа си промълви тя. Наистина бих искала да го видя.

Портмонето ѝ се намираще в най-долното чекмедже на нощното шкафче. Той ѝ го подаде.

Тя отвори портмонето и намери пропуска. Беше ламиниран и имаше малка нейна снимка. В горния край на удостоверението на бял фон със сини букви беше написано: КОРПОРАЦИЯ МАЙЛСТОУН. Под този титул бе отпечатано името ѝ с получерни букви, а още по-долу следваше физическото ѝ описание – възраст, височина, тегло, цвят на косата и на очите. Отдолу с червени цифри бе отпечатан служебният ѝ идентификационен номер. Само това.

Доктор Макгий стоеше до леглото и я наблюдаваше, докато тя разглеждаше пропуска:

– Това помага ли?

– Не – заяви тя.

– Ни най-малко?

– Не мога да си спомня да съм го виждала преди. Въртеше пропус-ка в ръце и се мъчеше да го свърже с нещо, опитваше се с всички сили да отприщи този поток от спомени. Не би могла да бъде по-учудена от пропуската си, дори и да беше доказателство за съществуване на чужда цивилизация, което току-що е било донесено от Марс; не би изглеждало по-извънземно.

– Толкова е странно – замисли се тя. – Опитвах се да си спомня последния ден, когато бях на работа – деня преди да започна ваканцията си. Части от него възстанових съвършено ясно. Спомням си как станах сутринта, как си приготвих закуска и прегледах вестника. Всичко това е съвсем отчетливо в паметта ми, като спомена за обедата, който току-що изядох. Спомням си как отидох в гаража оная сутрин, как влязох в кола-та и запалих двигателя... – Остави гласа ей да затихне, докато се взираше в пропуската. Опитваше малкия четириъгълник като ясновидка, която търси следи от нечия психика върху пластмасовата повърхност. – Спом-ням си как същата сутрин изтеглих колата си на заден ход по алеята... следващото нещо, което се сещам, е... как се прибрах къщи в края на деня. А между двете събития има единствено чернота, празнота. И точно така е с всичките ми спомени за работата, не само от този ден, а от всеки ден. Колкото и да се опитвам да ги излъжа, те непрекъснато ми се изплъзват. Няма ги там сред мъглата. Тези спомени просто вече не съществуват.

Без да се отделя от леглото ѝ, Макгий ѝ заговори с тих и окуражи-телен тон:

– Разбира се, че съществуват, Сюзан. Напрегнете малко подсъзна-нието си. Представете си отново как седите зад кормилото на колата си онази сутрин.

– Мислила съм за това.

– Помислете пак.

Тя затвори очи.

– Било е ден, навярно типичен за август в Южна Калифорния – за-почна той, като ѝ помагаше да върне сцената в съзнанието си. – Горещ и син, може би с лека мъгла.

– Горещ и син – съгласи се тя, – но без мъгла. В небето дори няма-ше никакви облаци.

– Влизате в колата и я изтегляте на заден ход по алеята. Сега по-мислете за маршрута ви по пътя към „Майлстоун“.

Тя мълча почти цяла минута, преди да каже:

– Няма смисъл. Не си спомням.

– Как се казваха улиците, по които минахте? – настоя той.

– Не знам.

– Разбира се, че знаете. Кажете ми името поне на една улица. Поне на една, за да започне да се размотава кълбото.

Тя се напрегна да стигне поне до нещичко в празнотата – лице, стая, глас каквото и да е, – но без успех.

– Съжалявам – въздъхна. – Не ми идва наум името дори и на една улица.

– Казахте ми, че си спомняте как сте изтеглили колата по алеята онази сутрин. Добре. Щом си спомняте това, положително помнете и накъде сте тръгнали след това. Наляво ли завихте или надясно?

Все още със затворени очи Сюзан се замисли така напрегнато, че я заболя главата. Накрая отвори очи, погледна към Макгий и сви рамене:

– Просто не знам.

– Филип Гомез – неочаквано изрече докторът.

– Какво?

– Филип Гомез.

– Кой е той? Трябва ли да го познавам?

– Името нищо ли не ви говори?

– Не.

– Той е шефът ви.

– Сериозно? – Тя се опита да си представи Филип Гомез. Не успя да сглоби никакъв образ. В съзнанието ѝ не се породиха нищо, свързано с този човек. – Шефът ми? Филип Гомез? Сигурен ли сте?

Той пхна ръце в джобовете на престилката си.

– След като постъпихте в болницата, се опитахме да открием семейството ви. Открихме, разбира се, че нямате семейство, никакви близки роднини. Така че се свързахме с работодателя ви. Аз лично говорих с Филип Гомез. Според него вие работите в „Майлстоун“ вече повече от четири години. Той бе изключително разтревожен за вас. Всъщност от злополуката насам ни се е обаждал четири-пет пъти и ни е разпитвал за вас.

– Може ли да му се обадим сега? – попита Сюзан. – Щом чуя гласа му може би нещо ще щракне в съзнанието ми. Може би ще успее да си спомня.

– Ами нямам домашния му телефон – разпери ръце Макгий – и не можем да му се обадим в кабинета до утре.

– Защо не?

– Днес е неделя.

– Оо! – Дори не знаеше кой ден от седмицата беше и самото усещане за това я накара да се почувства дезориентирана.

– Утре непременно ще му позвъня – обеща ѝ Макгий.

– Ами ако говоря с него и все още не мога да си спомня нищо за работата си?

– Ще си спомните.

– Не, моля ви, бъдете откровен с мене. Може ли? Съществува възможност никога да не си спомня нищо за работата си, нали?

– Много малко вероятно е.

– Но е възможно?

– Е... всичко е възможно.

Тя се отпусна на възглавницата си; изведнъж се почувства изтощена, потисната и разтревожена.

– Вижте – започна той, – дори и ако не си спомните нищо за „Майлстоун“, това не значи, че не можете да се върнете на работа там. В края на краищата не сте забравили познанията си по физика, все още сте компетентен учен. Образованието и специализацията ви не са изгубени. Но ако страдахте от обща амнезия, което е най-лошият случай, щяхте да сте забравили почти всичко, което някога сте усвоили – включително и уменията да четете и да пишете. Но вие нямате обща амнезия и това е нещо, за което трябва да сме благодарни. Както и да е, след време ще си спомните всичко. Сигурен съм.

Сюзан се надяваше той да не греши. Нейният внимателно организиран и подреден живот бе временно объркан и това предизвикваше у нея огромно безпокойство. Ако този безпорядък се превърнеше в постоянна особеност на живота ѝ, за нея би било почти невъзможно да продължи. Винаги е могла да ръководи живота си, за нея това бе необходимост.

Макгий извади ръце от джобовете и погледна часовника си:

– Трябва да ставам. Ще намина отново за малко, преди да си тръгна за къщи. А вие се отпуснете, хапнете още малко от обедата си, ако можете, и не се тревожете. Ще си спомните всичко за „Майлстоун“, когато му дойде времето.

Докато го слушаше, Сюзан изведнъж усети – без да разбере защо или как, – че би ѝ било по-добре, ако никога не си спомнеше нищо за „Майлстоун“. Бе обзета от арктически студен, твърд като желязо страх, за който не можеше да намери обяснение.

Спа два часа. Този път не я споходиха сънища – ако ги бе имало, не си ги спомняше.

Леко я тресеше, когато се събуди. Косата ѝ се бе сплъстила – среса я, като се мръщеше, докато прокарваше гребена през възлите.

Тъкмо връщаше гребена в нощното шкафче, когато в стаята влезе госпожа Бейкър, като буташе инвалиден стол пред себе си.

– Време е да направите една обиколка, мила.

– Къде ще ходим?

– О, ще проучим коридорите и страничните проходи из екзотичния втори етаж на мистериозната, романтична и весела общинска болница в Уилоук. Ще бъде пътешествието на живота ви. Голямо забавление. Освен това лекарите искат да започнете да се упражнявате.

– Няма да е кой знае какво упражнение, след като ще се возя в инвалидния стол.

– Няма да повярвате. Просто като седите и се придържате, като зяпате по останалите пациенти, ще капнете от умора. Вие все пак не сте в спортната форма на олимпийските състезатели и футболните звезди.

– Сигурна съм обаче, че мога да ходя – настоя Сюзан. Може би ще ми трябва малко помощ – ако се опра на ръката ви в началото, после със сигурност...

– Утре може да опитате да направите няколко крачки – обеща ѝ госпожа Бейкър, докато смъкваше страничната преграда на леглото. – Щом днес ще се возите, аз ще поема ролята на шофьора.

– Мразя да бъда инвалид – намръщи се младата жена.

– Боже мой, вие не сте инвалид. Просто имате някои временни затруднения.

– Мразя и това.

Сестрата нагласи стола до леглото:

– Искам първо да седнете на ръба на леглото и да залюлеете крака напред-назад за минута-две.

– Защо?

– За да се отпуснат мускулите.

Като се изправи без поддръжката на леглото зад себе си, Сюзан се почувства замаяна и слаба. Впи пръсти в края на матрака, защото ѝ се стори, че ще се прекатури на пода.

– Как се чувствате? – попита госпожа Бейкър.

– Отлично – излъга и се принуди да се усмихне.

– Поместете си краката, мила.

Раздвижи краката си нагоре-надолу. Чувстваше ги като оловни.

Накрая сестрата я спря:

– Добре. Стига толкова. Сюзан с изумление откри, че се е изпотила. Освен това и трепереше.

Въпреки това заяви:

– Знам, че мога да ходя.

– Утре – повтори госпожа Бейкър.

– Чувствам се отлично, наистина.

Телма Бейкър отиде до гардероба и взе халата, който подхождаше на синята пижама на Сюзан. Докато тя го обличаше, сестрата откри пантофи в един от куфарите ѝ и ги обу на висящите крака на Сюзан.

– Добре, сладка моя. А сега се плъзнете спокойно по леглото, облегнете се на мене, а аз ще ви помогна да се настаните на стола.

Смяташе да не се подчини на сестрата, докато се спускаше от леглото; мислеше да се изправи сама и да докаже, че не е инвалид. Когато ходилата ѝ се опряха в пода обаче, тя веднага осъзна, че краката ѝ няма да я удържат, ако се опита да ги натовари с цялата си тежест; преди миг ѝ се бяха сторили оловни, сега изглеждаха натъпкани с кълчища. Вместо да се подложи на унижението да се свлече долу, тя се хвана за госпожа Бейкър и ѝ позволи да я настани в инвалидния стол, почти като бебе, което наместват в количката му:

– Все още ли мислите, че можете да започнете състезание по бягане на дълги разстояния? – намигна ѝ госпожа Бейкър.

Сюзан бе едновременно учудена и притеснена от своята упоритост. Изчерви се и с усмивка заяви:

– Утре. Толкова много ще ходя утре, че в пантофите ми ще се появят големи дупки. Ще видите.

– Е, детето ми, не знам доколко сте разумна, но сте голям куражлия, а аз винаги съм уважавала смелостта.

Тя мина зад инвалидния стол и го изтласка навън от стаята. В началото возенето накара стомахът на Сюзан да заподскача и да се свие, но след няколко секунди тя се овладя.

Болницата беше Т-образна и стаята на Сюзан се намираше в десния горен край на буквата. Сестрата я откара до площадката, където си даваха среща повечето коридори, и я поведе към най-дългото крило – към долния край на Т-то.

Самото измъкване от леглото и излизането от стаята накараха Сюзан да се чувства по-добре и освежена. Коридорите бяха застлани с тъмнозелени винилни плочки за под, а стените до един метър бяха боядисани в подходяща отсянка, след това продължаваха в бледожълто, което

обхващаше и високия, с акустична изолация таван. Ефектът от всичко това – от тъмните цветове, които преминаваха в светли – караше човек да вдига очи нагоре, а и помещението изглеждаше по-високо и по-просторно. Коридорите бяха безупречно чисти като стаята, в която бе настаниена. Тя си спомни голямата филаделфийска болница, в която ракът най-накрая бе повалил баща ѝ – онази сграда бе старинна и мрачна, нуждаеше се от преобоядисване, первазите на прозорците бяха прашни, а между дъските имаше отдавна наслоена мръсотия. Изглежда трябваше да е благодарна, че се е озовала в уилоуокската болница.

Лекарите, сестрите и санитарите също се различаваха от служителите в болницата, където баща ѝ бе умрял. Тук всички ѝ се усмихваха. А и загрижеността им за пациентите изглеждаше съвсем неподправена. Докато минаваше със стола, си по коридорите много от лекарите и сестрите се спираха, за да я заговорят, да изразят радостта си, че я виждат будна, съсредоточена и явно на път да се оправи съвсем.

Госпожа Бейкър я избута до края на дългия централен коридор, после обърна и тръгна назад. Макар Сюзан да бе започнала да се уморява, настроението ѝ бе сравнително добро. Днес се чувстваше по-добре от вчера, този следобед – по-добре от сутринта. Бъдещето ѝ от ден на ден започваше да изглежда по-добро.

Не след миг настроението ѝ се смени с ужасяващата рязкост на пушечен изстрел.

Докато минаваха между вратите на асансьора и стаята на сестрите – те бяха една срещу друга в средата на коридора, – един от асансьорите спря и от него излезе човек, който стъпи точно пред инвалидния стол. Беше пациент с пижама на сини и бели райета, тъмнокафяв халат и кафяви чехли. Госпожа Бейкър спря стола, за да може той да премине. Когато Сюзан видя кой е той, едва не изкрещя. Искаше да изкрещи, но не можа. Бе скована от страх, който стегна гърдите и запуши гърлото ѝ.

Той се казваше Ърнест Харч. Беше с ъглесто телосложение, квадратно лице, изсечени черти и сиви очи с вид на нечисти парчета лед.

Когато свидетелства против него в съда, той се бе възрял в нея със смразяващия си поглед и не бе снел очите си дори за миг. Тя ясно бе разчела посланието в заплашителния му израз: „Много ще съжаляваш, че си свидетелствала.“

Но това бе станало преди тринайсет години. Междувременно бе взела предпазни мерки, за да е сигурна, че той няма да я намери, когато излезе от затвора. Вече отдавна бе престанала да се оглежда зад гърба си.

И ето го сега тук.

Погледна я както бе седнала безпомощно в инвалидния стол и от смразяващия му поглед пролича, че я е познал. Въпреки изминалите години, въпреки отслабването, което я бе променило през последните три седмици, той разбра коя е тя.

Само секунда-две бяха минали, откакто вратите на асансьора се бяха затворили, а вече й се струваше, че е стояла лице в лице с Харч поне петнайсет минути. Нормалният ход на времето се бе преобразил в пълзене на охлюв.

Харч й се усмихна. За всеки друг усмивката му би изглеждала невинна, дори приятелска. Но тя съзря омраза и заплаха в нея.

Ърнест Харч бе завеждащият изпитанията в братството, в което Джери Стийн бе искал да встъпи. Ърнест Харч бе убил Джери. Но не случайно. Умишлено. Хладнокръвно. В Гръмотевичния дом.

А сега, все така усмихнат, намигна на Сюзан.

Предизвиканата от страх парализа малко я поотпусна и тя някак намери сили да се изправи от стола и да стъпи на крака. Направи една стъпка, като се опитваше да се махне от Харч, да избяга, и чу удивения възглас на госпожа Бейкър. Направи втора крачка с чувството, че ходи под вода, и тогава краката й се подгънаха и тя започна да пада, но някой я подхвана тъкмо навреме.

Всичко около нея започна да се върти, да трепти и да притъмнява, но тя усети, че тъкмо Ърнест Харч й се е притекъл на помощ. Беше в ръцете му. Вдигна очи към лицето му, лице голямо като луна.

После известно време около нея имаше само мрак.

ГЛАВА 4

– В опасност? – повтори доктор Макгий с озадачен вид. Госпожа Бейкър, която седеше до долния край на леглото, се намръщи.

Сюзан бе впрегнала всичките си сили в опит да изглежда спокойна и убедителна. Имаше достатъчно самообладание, за да прецени, че никога не биха възприели сериозно една истерична жена – особено истерична жена, която се съвземаше след нараняване в главата. Беше съвсем вероятно да я помислят за обърквана или за страдаща от халюцинации. А мнението на Джефри Макгий за верността на разказа й бе от жизненоважно значение.

Беше се събудила в леглото в болничната си стая едва няколко

минути, след като бе припаднала в коридора. Когато се свести, докторът измерваше кръвното ѝ налягане. Търпеливо го бе оставила да я прегледа, преди да му каже, че се намира в опасност.

Сега той стоеше до леглото ѝ опрял ръка на-преградата, а стетоскопът се люлееше около врата му.

– В опасност от какво?

– От онзи мъж – каза Сюзан.

– Какъв мъж?

– Мъжът, който слезе от асансьора.

Макгий погледна към сестрата.

– Той е лежашо-болен тук – обясни тя.

– И вие мислите, че той по някакъв начин ви застрашава? – Макгий явно още бе озадачен.

Като опипваше яката на пижамата си, Сюзан попита:

– Доктор Макгий, спомняте ли си какво ви казах за някогашния си приятел Джери Стийн?

– Разбира се, че си спомням. Той е бил младежът, с когото вие сте били почти сгодени.

Тя кимна.

– Онзи, който е умрял при изпитанията за встъпване в братството – добави Макгий.

– О, така ли? – със съчувствие в гласа се обади госпожа Бейкър. Тя сега за пръв път чуваше за Джери. – Това е наистина ужасно.

Устата на Сюзан бе пресъхнала. Преглътна няколко пъти:

– Беше нещо, което в братството наричаха „ритуал на унижението“.

Изпитанието предполагаше да бъдеш подложен на голямо унижение в присъствието на момиче, най-добре твоята приятелка, без да отвърщаш на мъчителите си. Отведоха ни с Джери в една варовикова пещера на няколко километра от сградите на колежа Брайърстед. Беше им любимо място за изпитанията; обичаха да се занимават с проклетите си глупави игрички на места, от които лъха на драматичност. Както и да е, аз не исках да отида. От самото начало не исках да участвам във всичко това. Не че тогава имаше нещо особено плашещо. Настроението в началото беше закачливо и добронамерено. Джери всъщност очакваше ритуала с нетърпение. Но предполагам, някъде дълбоко в подсъзнанието си усещаше, че наоколо кръжи... злоба. Освен това предполагам, че членовете на братството, които трябваше да извършат посвещаването, бяха пили преди това. Имаха две коли и аз не исках да се кача в никоя от тях след като трябваше да ме кара пиан. Но те успяха да ме убедят и накрая

тръгнах с тях, защото Джери така силно се стремеше да стане член на братството; не ми се искаше аз да стана причина за отлагането.

Погледна през прозореца към снишаващото се септемврийско небе. Беше излязъл вятър, който люлееше клоните на високите борове.

Не обичаше да си спомня за смъртта на Джери. Но трябваше да обясни всичко на Макгий и на госпожа Бейкър, да ги накара да разберат, че Ърнест Харч наистина представлява за нея съвсем истинска и много сериозна заплаха.

– Варовиковите пещери край колежа Брайърстед са много големи. С по осем или десет подземни помещения. Може би и повече. Някои от тях са огромни. Мрачно, прогизнало и мухлясало място, макар че навярно за спелеолозите е било рай.

– Такива големи пещери навярно са интересно зрелище за туристите, макар че, мисля, не съм чувал специално за тези. – Докторът деликатно ѝ даде да разбере, че би искал тя да продължи.

– О, не, не се използват като туристически обекти възрази Сюзан. – Не приличат на карлсбадските пещери или на пещерите в Лърей. Не са красиви. В тях има само сив варовик, който е ужасно мрачен. Големи са, това е всичко. Най-голямата пещера има горе-долу размера на катедрала. Индианците шоний са ѝ дали име – „Гръмотевичния дом“.

– Гръмотевичен? – зачуди се той. – Защо?

– Високо над един от ъглите на пещерата се влива подземна река, която се спуска през поредица прагове. Звукът от падащата вода отеква във варовика, така че в пещерата ехти постоянно.

Споменът за тези неща бе все още прекалено жив за нея, така че тя не можеше да говори, без да си припомня чувството за студения и лепкав въздух там. Потръпна и придърпа одеялото около краката си.

Срещна погледа на Макгий. В очите му се четеше разбиране и съчувствие. Усещаше, че той разбира колко болезнено е за нея да говори за Джери Стийн.

По лицето на госпожа Бейкър се четеше същото отношение. Сестрата като че ли се канеше всеки миг да заобиколи леглото и майчински да притисне Сюзан към себе си.

Макгий отново внимателно ѝ даде да разбере, че иска да чуе останалата част от историята:

– И така ритуалът на унижението се е извършвал в Гръмотевичния дом.

– Да. Беше нощ. Въведоха ни в пещерата с фенерчета, а после запалиха и няколко свещи, които подредиха около нас. Бяхме само Джери,

аз и четирима от членовете на братството. Никога няма да забравя нито имената им, нито вида им. Никога. Карл Джеликоу. Хърбърт Паркър, Ранди Лий Куинс... и Ърнест Харч. Онази година Харч беше завеждащият изпитанията в братството.

Отвън денят бързо притъмняваше под покроба на буреносните облаци. Синьо-зелените сенки вътре изпълзяха от ъглите и се канеха да овладеят изцяло болничната стая.

Докато Сюзан разказваше, доктор Макгий включи настолната лампа.

– Щом се озовахме в пещерите и веднага след като запалиха свещите, Харч и останалите извадиха плоските си шишета уиски. Бяха пили и преди това, не бях сбъркала. И не спряха да пият по време на цялото изпитание. Колкото повече се наливаха, толкова по-грозна ставаше сцената. В началото подложиха Джери на някакво смешно и доста невинно дразнене. Всъщност тогава всички се смеехме – в това число Джери и аз. Постепенно обаче нападките им станаха по-лоши... по-зли. А много от тях бяха и вулгарни. Дори по-долни от това. Мръсни. Бях притеснена и потисната. Исках да си тръгна, а и Джери искаше да ме махне оттам, но Харч и останалите не пожелаха да ми дадат фенерче или свещ. Нямаше да мога да открия пътя за навън в абсолютната тъмнина, така че трябваше да остана. Когато започнаха да се подиграват на Джери, че е евреин, в тона им вече нямаше нищо смешно; тъкмо тогава разбрах – ще се случи нещо лошо, много лошо. Явно вече бяха пияни. Но не всичко се дължеше на уискито. О, не. Не само на уискито. Ясно си личеше преубеждението – омразата, – не беше само игра.

У Харч и у останалите – но особено у Харч – се чувстваше склонност към антисемитизъм, дебела като утайка в някой отточен канал.

В Брайърстед толерантността не е на особено високо равнище – продължи Сюзан. – Няма го обичайното смесено присъствие. Сред студентите нямаше много евреи, а в братството, към което се стремеше Джери, нямаше нито един. Не че си бяха поставили за цел да провеждат дискриминация спрямо евреите или когото и да е. Имало е двамина евреи в миналото, но не и през последните няколко години. Повечето от членовете искаха Джери да бъде приет. Единствено Харч и тримата му другари бяха решили да не го допускат. Смятаха да направят месеца за изпитанията така тежък за него, така непоносим, че той сам да оттегли молбата си, преди да изтече срокът. Ритуалът на унижението в Гръмотевичния дом трябваше да бъде началото. Всъщност нямаха намерение да убият Джери. Поне не в началото, когато ни заведоха в пещерата и

когато бяха поне полутрезви. Просто искаха да го накарат да се чувства като нищожество. Искяха да го пораздрусат, да го уплашат, да му дадат да разбере, че съвсем определено не е добре дошъл. Но словесната атака премина във физическа. Бяха го заобиколили в кръг, блъскаха го от един към друг, не го оставяха да запази равновесие. Джери не бе глупак – разбра, че това не е обикновен изпитателен ритуал. Но не беше и страхливец. Човек трудно можеше да го унижи. Когато го заблъскаха, и той започна да им отвръща, което само ги накара да станат по-агресивни, разбира се. Като видя, че не спират да го блъскат, той удари Харч и разцепи устната на мръсника.

– И от това започна най-лошото – предположи Макгий.

– Да. Тогава стана ужасно.

Отвън отново изгърмя и лампите примигваха, а младата жена изпита странното чувство, че свръхестествени сили се опитват да я върнат назад във времето, към рева на водопада и мрака в пещерата.

– Имаше нещо в атмосферата на мястото – подхвана отново тя, – нещо в смразяващия студ, във влагата, в мрака и постоянния рев на водопада, в чувството на откъснатост, което способстваше дивото у тях да се прояви. Започнаха да бият Джери... свалиха го на земята и продължиха да го обсипват с удари.

Тя потръпна. Тръпката се превърна в по-осезаемо вибриране, а то премина в гърч на отвращение от преживения ужас.

– Държаха се като диви кучета, които са се нахвърлили върху пришълец от чужда глутница. – Треперенето бе преминало и в гласа й. – Аз... им закрещях... но не успях да, ги спра. Накрая Карл Джеликоу, изглежда, осъзна, че е отишъл твърде далеч. След него Куинс, а после Паркър. Харч успя да се овладее последен, но пръв разбра, че ги чака затвор. Джери беше в безсъзнание. Беше...

Гласът й преградна и замря.

Стори й се, че не са минали тринайсет години, че е било вчера.

– Продължавайте – тихо се обади Макгий.

– На него... му течеше кръв от носа... от устата... и от едното ухо. Беше много зле. Макар да беше припаднал, мускулите му продължаваха да потрепват. Изглежда му бяха нанесли някакво нервно или мозъчно увреждане. Аз се опитах...

– Продължавайте, Сюзан.

– Опитах се да отида при Джери, но Харч ме изблъска, повали ме на земята. Каза на останалите, че всички ще попаднат в затвора, ако не вземат решителни мерки, за да предотвратят това. Добави, че бъдещето

им е съсипано, че изобщо нямат никакво бъдеще... ако не прикрият следите от извършеното. Опита се да ги убеди, че трябва да довършат Джери, да ми видят сметката и на мен, а после да хвърлят труповите ни в някой от дълбоките процепи из пещерата. Джеликоу, Паркър и Куинс, наполовина изтрезнели, бяха стреснати от постъпката си, но бяха и наполовина пияни, а също така объркани и уплашени. В началото започнаха да спорят с приятеля си, после се съгласиха с него, но отново размислиха и заспориха. Страх ги беше да извършат убийство, а се бояха и да не го извършат. Той им се разсърди много, че са така глупаво сантиментални, и изведнъж реши да ги принуди да го послушат просто като ги остави без избор. Обърна се към Джери и тогава... тогава...

От спомена ѝ прилоша. Макгий стисна ръката ѝ.

– Ритна Джери... в главата... – промълви тя. – Три пъти... и част от черепа се вдлъбна.

Госпожа Бейкър ахна.

– Уби го – завърши Сюзан.

Отвън небето бе процепено от светкавица, а от отвора проехтя гръмотевица. В прозореца се удариха първите едри дъждовни капки.

Докторът отново стисна ръката ѝ.

– Грабнах едно от джобните фенерчета и побягнах – продължи тя. – Вниманието им бе насочено към трупа на Джери, така че аз успях да се поотдалеча. Не кой знае колко, но достатъчно. Очаквах да се опитам да напусна пещерите, но аз не се запътих към изхода, защото знаех, че ако направя така, ще ме хванат. Затова спечелих още няколко секунди, преди те да се досетят накъде съм тръгнала. Навлязох по-навътре в пещерите през виещ се каменен коридор, по един склон от нестабилни скали, през още една подземна стая до следващата. Накрая изключих фенерчето, така че да не могат да ме открият по светлината му, и продължих опипом и с препъване докдето можах през абсолютния мрак, сантиметър по сантиметър, докато открих една ниша в стената, съвсем малка вдлъбнатина, скрита зад варовиков сталагмит. Пъхнах се в нея, колкото можех по-навътре, и останах там, без да се помръдна. Харч и останалите ме търсиха часове, преди накрая да решат, че някак съм успяла да изляза от пещерите. Изчаках още седем-осем часа, защото се боях да изляза от скривалището си. Накрая излязох от пещерите, тъй като повече не можех да издържам от жажда и чувство за клаустрофобия.

По прозореца барабанеше дъжд и закриваше извиваните от вятъра дървета и черните облаци.

– Господи! – възкликна сестрата с посивяло лице. – Горкото ми

дете.

– Бяха ли дадени под съд? – запита Макгий.

– Да. Областният прокурор мислеше, че няма да спечели делото, ако ги обвини в предумишлено убийство, тъй като имаше много смекчаващи вината обстоятелства като уискито и факта, че Джери е нанесъл първия удар, с който е пукнал устната на Харч. Така или иначе Харч получи присъда от пет години затвор за непредумишлено убийство.

– Само пет години? – учуди се госпожа Бейкър.

– И аз си мислех, че ще получи доживотна присъда. – У Сюзан се беше върнала горчивината от деня, когато бе чула съдията да чете присъдата.

– А останалите трима? – интересува се Макгий.

– Бяха осъдени за нанасяне на телесна повреда като съучастници на Харч, но тъй като нямаха предишни закононарушения и произхождаха от добри семейства, а и никой от тях не бе нанесъл смъртоносните удари – затова присъдите бяха условни.

– Безобразие! – възмути се сестрата.

Макгий не беше пуснал ръката на Сюзан и тя се радваше, че я държи.

– Разбира се – допълни тя, – и тримата веднага бяха включени от Брайърстед. А и по странен начин съдбата сама наказва Паркър и Джеликоу. И двамата се бяха записали в подготовителния курс по медицина в Брайърстед и успели да изкарат последната му година в друг университет, но след това бързо разбрали, че никой сериозен медицински факултет не е склонен да приеме изявени в углавно отношение студенти. Мъчили се цяла година, подавали молби навсякъде, докато накрая успели да се запишат незабелязано в медицинския факултет на определено второкурсен университет. Вечерта, когато им съобщили, че са приети, започнали да пият по този повод, напили се като свине и двамата загинали в автомобилна злополука, когато Паркър загубил контрол върху колата и тя се преобърнала два пъти. Навярно би трябвало да ми е неудобно, че го казвам, но изпитах облекчение и благодарност, когато разбрах какво им се е случило.

– Разбира се – одобри госпожа Бейкър. – Това е съвсем естествено. Няма от какво да се срамувате.

– Какво стана с Ранди Лий Куинс? – попита Макгий.

– Не съм чувала нищо за него. И не ме интересува... доколкото и той е страдал.

Светът отвън се разпресе от две светкавици, последвани от

гръмотевичи, които блеснаха и проехтяха една след друга. За миг и тримата, Сюзан, Макгий и госпожа Бейкър, останаха загледани в прозореца, в който дъждът бе започнал да бие още по-силно.

Тогава сестрата реши да коментира:

– Това е страховита история, направо ужасна. Не съм сигурна обаче какво общо има тя с припадъка ви в коридора преди малко.

Преди Сюзан да успее да обясни, се намеси Макгий:

– Явно човекът, който е излязъл от асансьора пред инвалидния стол на Сюзан, е бил един от членовете на брайърстедското братство.

– Да – кимна тя.

– Кой беше – Харч или Куинс?

– Ърнест Харч.

– Невероятно съвпадение – възкликна докторът, като за последен път притисна ръката ѝ, преди да я пусне. Тринайсет години след събитието и с цял континент между вас и мястото, където сте се видели за последен път.

– Но може и да грешите – намръщи се госпожа Бейкър.

– О, не – рязко тръсна глава Сюзан. – Аз никога няма да забравя това лице. Никога.

– Но той не се казва Харч – възрази сестрата.

– Харч се казва.

– Не. Името му е Ричмънд. Бил Ричмънд.

– Тогава явно си е променил името.

– Струва ми се, че не биха разрешили на осъждания престъпник да променя името си – усъмни се госпожа Бейкър.

– Нямах предвид да си го е променял по законен път – Сюзан бе смутена от нежеланието на сестрата да приеме истината. Това си беше Харч.

– За какво е в болницата той? – обърна се Макгий към Телма Бейкър.

– Утре ще го оперират – отвърна тя. – Доктор Витески ще отстрани две доста големи кисти от кръста му.

– От гръбначния стълб ли?

– Не. Обикновени мастни образувания. Но доста големи.

– Доброкачествени ли са? – попита Макгий.

– Да. Но предполагам, че са доста дълбоки, тъй като са започнали да го притесняват.

– И е постъпил тази сутрин?

– Точно така.

– А името му е Ричмънд. Сигурна ли сте?

– Да.

– Но той беше Харч – настоя Сюзан.

Сестрата свали очилата си и ги остави да се люлеят на верижката около врата ѝ. Почеса нос и озадачено погледна младата жена:

– На колко години беше този Харч, когато е убил Джери Стийн?

– Беше в последния курс на Брайърстед – обясни тя. – На двацет и една години.

– Тогава това приключва въпроса – каза сестрата.

– Защо? – попита Макгий.

Госпожа Бейкър отново намести очилата си:

– Бил Ричмънд скоро е навършил двацет години.

– Това е невъзможно – отсече Сюзан.

– Всъщност сигурна съм, че самият той е на двацет и една години.

Трябва да е бил осемгодишен, когато са убили Джери Стийн.

– Не е на двацет и една години – тревожно отрече Сюзан. – В момента е на трийсет и четири.

– Ами със сигурност не изглежда на повече от двацет и две години – настоя госпожа Бейкър. – А дори изглежда и по-млад. Доста по-млад. Той е почти дете. Ако по някаква причина е излъгал, мисля, че по-скоро си е прибавил някоя и друга година вместо да се прави на по-малък.

Светлините отново примигваха при поредната гръмотевица, която се разнесе от ниското металносиво небе.

– А на колко години ви се стори той на вас, когато слезе от асансьора? – попита Макгий.

Тя помисли за миг и в стомаха ѝ нещо се сви.

– Ами... изглеждаше точно като Ърнест Харч.

– Точно както Харч е изглеждал тогава ли?

– Ммм... да.

– Като двацет и една годишен колежанин?

Сюзан с нежелание кимна.

Макгий настоя:

– Значи искате да кажете, че и на вас не ви е изглеждал трийсет и четири годишен?

– Не. Но може би възрастта не му личи. Някои хора на трийсет и четири години могат да минат за десетина години по-млади. – Беше объркана от очевидното несъответствие във възрастта, но не изпитваше и най-малкото съмнение за самоличността на човека. – Той наистина е Харч.

– А може би просто прилича много на него – предположи госпожа Бейкър.

– Не – настоя Сюзан. – Безспорно е той. Аз го познах, а видях, че и той ме позна. И сега не се чувствам в безопасност. Той отиде в затвора именно заради моите показания. Ако само бяхте видели какви погледи ми отправяше в съдебната зала...

Макгий и госпожа Бейкър се вторачиха в нея и в погледа им имаше нещо, което я накара да почувства, че отново е в съда, че е застанала пред съдебните заседатели и очаква присъдата. Тя се опита за миг да отвърне на погледа им, но после извърна очи, тъй като съмнението, което се четеше в погледите им, я наскърбяваше.

– Вижте какво – започна докторът. – Ще отида да прегледам картона на този. Може дори и да поговоря с него. Ще видим как да изясним всичко това.

– Добре – кимна Сюзан, макар да знаеше, че няма надежда.

– Ако той е наистина Харч, ще вземем мерки да не може да се приближи до вас тук. А ако не е Харч, ще можете да си почивате спокойно.

Той е, по дяволите!

Но тя не каза нищо на глас, просто кимна.

– Ей, сега ще се върна – обеща Макгий.

Сюзан гледаше в бледите си сплетени длани.

– Нали всичко е наред при вас? – обезпокои се той.

– Да. Разбира се.

Усети, че лекарят и сестрата си размениха многозначителни погледи, но тя самата не вдигна глава. Макгий излезе.

– Ще оправим всичко съвсем бързо, милата ми – увери я госпожа Бейкър.

Гръмотевичите ехтяха от небето като спускаща се лавина.

Нощта настъпи рано. Бурята вече бе помрачила есенния следобед и той бе угаснал. Вечерната здрачевина се бе спуснала преди обичайното си време.

– Името му определено е Бил Ричмънд – бе първото нещо, което Макгий й каза, като се върна след няколко минути.

Сюзан седеше неподвижна в леглото си и все още не можеше да повярва.

Двамата бяха сами в стаята. Смяната на дневните сестри бе изтекла и госпожа Бейкър се бе прибрала въщи. Докторът си играеше със стетоскопа около врата си.

– И съвсем сигурно е само на двајсет и една години.

– Но вие бяхте навън съвсем малко и не сте имали време да го прочитате подробно – възрази Сюзан. – Ако сте прочели единствено картона му, тогава не може да се каже, че нещо наистина е доказано. Би могъл да излъже лекаря си, нали?

– Е, оказа се, че Лион – тоест доктор Витески – познава родителите на Бил, Грейс и Хари Ричмънд, от двајсет и пет години. За него е безспорен факт, че детето е било едва осемгодишно, живяло е в Пайн Уелс и е правило, каквото правят всички осемгодишни, когато Ърнест Харч е убил Джери Стийн преди тринајсет години в Пенсилвания.

– На пет хиляди километра отук.

– Точно така.

Тя клюмна от умора и прекомерно напрежение:

– Но той приличаше досущ на Харч. При излизането му от асансьора днес следобед, когато вдигнах поглед и видях лицето му, тези ужасни сиви очи, бях готова да се закълна...

– О, сигурен съм, че не сте се уплашили без основателна причина – с успокоителен тон я прекъсна той. – Убеден съм, че има прилика.

Макар че бе успяла да хареса Макгий само за един ден, Сюзан му се разсърди, че допусна в гласа му да се прокраднат покровителствени нотки. Гневът ѝ даде сили и тя се поизправи на леглото с свити в юмруци ръце:

– Не е само прилика. Изглеждаше точно като Харч.

– Разбира се, не трябва да забравяте, че е минало доста време, от както за последен път сте видели Харч.

– Е, и?

– Може и да не си го спомняте така ясно, както ви се струва.

– А не, спомням си. Съвсем ясно. Този Ричмънд има ръста на Харч, тежи колкото него и е със същото телосложение.

– Неговият външен вид е доста обикновен.

– Има същата руса коса, същите ъглести черти, същите очи. Същите почти прозрачни светлосиви очи. Колко са хората с такива очи? Не особено много. Когато се сравнят детайл по детайл, този Бил Ричмънд и Ърнест Харч са двойници. Това не е обикновена прилика. Много по-странно е от това. Направо е свръхестествено.

– Добре, добре, – Макгий вдигна ръка, за да я спре. Навярно си приличат твърде много и в крайна сметка може да са напълно еднакви на вид. Ако е така, наистина съпадението е невероятно – да се срещнете и с двамата, с промеждутък от тринајсет години, в два срещуположни

края на страната. Но това все пак е всичко – просто съвпадение.

Ръцете ѝ бяха изстинали. Замръзваха. Тя ги потърка, като се опита да се стопли, и отвърна:

– Когато става дума за съвпадения, аз съм склонна да се съглася с Филип Марлоу.

– С кого?

– Марлоу. Той е частният детектив в романите на Реймънд Чандлър. „Дамата в езерото“, „Големият сън“, „Дългото сбогуване“...

– Разбира се. Марлоу. Та какво казва той за съвпаденията?

– Той казва: „Посочете ми някое съвпадение и когато успея да го разгадая, ще видите, че в него са замесени поне двама души и те са замислили някаква измама.“

Макгий се намръщи и поклати глава:

– Тази философия може би подхожда за герой от детективски роман. Но тук, в реалния свят, звучи малко параноично, не мислите ли?

Имаше право и тя не можеше повече да му се сърди. Заедно с гнева я напуснаха и силите ѝ; отново се отпусна на възглавницата:

– Възможно ли е двама души да си приличат толкова много?

– Чувал съм, че всеки човек има някъде по света двойник, който не му е роднина – онова, което някои наричат „допелганглер“¹.

– Може и да е така – кимна Сюзан. – Но това е... нещо друго. Беше нещо необяснимо. Кълна се, че и той ме позна. Усмиваше се така странно. И ми намигна.

За пръв път, откакто се бе върнал в стаята ѝ, Макгий се усмихна:

– Намигна ли ви? Е, поне в това няма нищо странно или свръхестествено, мила госпожице. – Наситено сините му очи заблестяха весело. – Мога да ви кажа, ако случайно не го знаете, че мъжете често намигат на привлекателните жени. Моля ви, не ми казвайте, че никога не са ви намигали преди. Не ми казвайте, че сте прекарвали живота си в манастир или на пустинен остров.

– Точно сега в мене няма нищо привлекателно – настояваше тя.

– Глупости.

– Косата ми трябва наистина да се измие, а не само да се изчетка от пудрата. Измършавяла съм, имам торбички под очите. Мисля, че едва ли бих могла да предизвикам романтични пориви в сегашното си състояние.

– Прекалено строга сте към себе си. Измършавяла? Не. В момента

1. Допелганглер, предполагаем дух-двойник на жив човек. – Б. пр.

имате силно излъчване като Одри Хепбърн.

Сюзан успя да устои на ласкателството, а това не беше лесно. Беше решила твърдо да каже всичко, което си мислеше.

– Освен това онова намигане не беше такова.

– Ааа – възкликна той. – Значи сега признавате, че имате опит с намигванията. Изведнъж станяхте експерт в тази област.

Тя отказа да се поддаде на ласкателството и да бъде придумана да забрави човека, който бе излязъл от асансьора.

– А какво точно бе намигването му? – реши да уточни той, без да изоставя закачливия си тон.

– Беше хулиганско намигане. Самодоволно. В него освен това не се загатваше за никакъв флирт. Не беше сърдечно и приятелско, както трябва да бъде истинското намигане. Беше студено. Студено, самодоволно и... някак заплашително. Още докато говореше обаче, почувства колко абсурдно звучи това подробно описание на нещо толкова просто като намигването.

– Добре е, че не ми хрумна да ви помоля да опишете цялостното изражение на лицето му – засмя се Макгий. Тогава щяхме да си стоим тук до утре сутринта!

Сюзан накрая се предаде. Усмихна се:

– Сигурно всичко, което казвам, изглежда доста глупаво, а?

– Особено след като знаем със сигурност, че името му е Бил Ричмънд и че е само на двайсет и една.

– Така че намигването си е било обикновено намигване, а заплаха е имало единствено в главата ми?

– Вие сама не смятате ли, че случаят е точно такъв? – дипломатично я попита той.

– Да, сигурно е така – въздъхна тя. – И навярно трябва да се извиня, че вдигнах такъв шум около това.

– Не е станало нищо особено – благосклонно махна с ръка той.

– Чувствам се ужасно уморена и слаба, а възприятията ми навярно са загубили част от остротата си. Снощи сънувах Харч и когато видях, че човекът от асансьора прилича толкова много на него, просто... загубих самообладание. Изпаднах в паника.

За нея беше трудно да направи това признание. Другите хора можеше и да действат като подплашени пилци при най-дребния повод, но Сюзан Катлийн Торнтън очакваше да си остане – и досега винаги бе оставала – спокойна и съсредоточена по време на всяка криза, поднесена й от живота. Беше си такава от съвсем малко момиченце, защото

самотното ѝ детство я бе принудило да разчита изцяло на себе си. Не се бе уплашила дори в Гръмотевичния дом, когато Ърнест Харч беше смачкал черепа на Джери; беше успяла да избяга, да се скрие и да оцелее само защото бе запазила самообладание в момент, когато повечето хора със сигурност биха загубили своето. Но сега бе изпаднала в паника; и по-лошо, бе позволила и на други хора да видят как губи самообладание. Почувства се смутена и унижена от своето поведение.

– Ще бъда образцова пациентка отсега нататък – увери тя доктор Макгий. – Ще си вземам лекарствата, без да споря. Ще се храня наистина добре и ще възстановя силите си максимално бързо. Ще правя упражнения, когато ми се каже, но само колкото ми се каже. Когато бъда готова за изписване, вие ще сте забравили напълно сцената, която ви направих днес. Всъщност ще пожелаете всичките ви пациенти да бъдат като мене. Обещавам ви.

– Аз и сега бих искал всичките ми пациенти да са точно като вас – заяви той. – Повярвайте ми, много по-приятно е да се грижиш за хубава млада жена отколкото за сприхави старци с болни сърца.

След като и Макгий напусна болницата, Сюзан уреди с един от санитарите да поставят телевизор под наем в стаята ѝ. Докато вечерта напълно изместваше следобеда, тя гледа половината на един стар епизод от „Досието «Рокфорд»“, а после многократно излъчваното предаване на „Мери Тайлър Мур Шоу“. Въпреки честите смущения в картината, които се дължаха на бурята, тя изгледа и новините в пет часа от една сателитска станция и смаяна установи, че сегашните международни кризи приличаха досущ на събитията, които заемаха водещо място в предаванията от преди три седмици, преди комата ѝ.

По-късно изяде всичко, което ѝ бяха донесли за вечеря. А доста след това позвъни на една от дежурните сестри и помоли за допълнителна закуска. Стегната блондинка на име Марша Едмъндс ѝ донесе някаква порция десерт с нарязани праскови. Тя изяде и нея.

Опитваше се да не мисли за Бил Ричмънд, двойника на Харч. Опитваше се да не мисли и за Гръмотевичния дом, за загубените в комата дни, за останалите празници в паметта ѝ и за сегашното си безпомощно състояние; за всичко, което би я разстроило. Съсредоточи се върху желанието си да бъде добра пациентка, тъй като силно желаше да се оправи бързо.

Въпреки това мислите ѝ от време на време бяха смущавани от нетипично, но смразяващо предчувствие за грозяща я опасност. Усещаше, че над нея е надвиснало някакво неясно зло.

Всеки път, когато мислите ѝ се нарочеха в това мрачно направление, тя се заставяше да мисли единствено за приятни неща. Най-често пред очите ѝ се явяваше доктор Макгий – изяществото на походката му, галещият тембър на гласа, чувствителността и привлекателното просветване на изключително сините му очи, силните му, добре оформени длани с красивите им нокти.

Дъждът спря някъде около времето за сън, когато тя вече бе взела предписаното ѝ от доктор Макгий успокоително, но все още не ѝ се спеше. Вятърът обаче не стихваше. Все така силно блъскаше в прозореца. Мърмореше, ръмжеше, съскаше. Той душеше около рамката на прозореца и опираше въздушните си лапи в стъклото като че ли беше голямо куче, което усърдно търси начин да се промъкне.

Навярно именно заради шума от вятъра тази нощ Сюзан сънува кучета. Кучета, а после чакали. Чакали и вълци. Върколаци. Променяха се постепенно от вълчи в човешки форми, а после отново ставаха вълци и пак хора; непрекъснато я преследваха, скачаха върху ѝ или я причакваха в сенките, за да ѝ се нахвърлят. Приемеха ли очертанията на хора, тя ги разпознаваше – Джеликоу, Паркър, Куинс и Харч. В един от случаите, когато бягаше през тъмна гора, тя излезе на огряна от луната поляна, където четирите звяра във вълчия си вид се бяха струпали над трупа на Джери Стийн и отделяха месото от костите му. Вдигнаха глави към нея и се ухилиха зложелателно. От белите им зъби и зловещите им усти се стичаше кръв и висяха парчета сурово месо. Понякога ѝ се присънваше, че я гонят из пещерите, между пречештите сталагмити и сталактити, през тесни коридори от камък и пръст. Друг път я преследваха през огромно поле с дребни черни цветя или я дебнеха в изоставени градски улици, следваха мириса ѝ, караха я да бяга от едно скривалище към друго, щракаха неуморно със зъби по петите ѝ. В един момент дори ѝ се присъни, че едно от съществата се бе промъкнало в болничната ѝ стая – беше приклекло като вълк скрито в сенките, виждаше се само неясният му силует, гледаше я от долния край на леглото с див блясък в очите си. После се премести в кръга от слаба кехлибарена светлина и тя видя, че е претърпяло нова метаморфоза и се е превърнало от вълк в човек. Беше Ърнест Харч. Носеше пижама, беше наметнат с хавлия...

(„Това не е част от съня“ – помисли си тя, а ледените късове на страха затрептяха в нея.)

... и заобиколи леглото. Наведе се, за да я види по-добре. Тя се опита да извика, но не успя. Не можеше и да се помръдне. Лицето му започна да се замъглява пред очите ѝ, тя се мъчеше да го задържи на фокус,

но усети, че се пренася отново в полето с черни цветя...

(„Трябва да се отърва от това. Да се събудя. Да оставя зад гърба си всеки сън. Лекарството трябваше да е само леко успокоително. Трябваше да е леко, по дяволите!“)

... и чертите на Харч се сляха в сива цапаница. Болничната стая изчезна напълно и тя отново бягаше сред полето със странни черни цветя с глутницата вълци по петите си. Имаше пълна луна, но – странно – светлината ѝ беше слаба. Не можеше да види пътя пред себе си, препъна се в нещо, падна сред цветята и откри, че се е спънала в обезобразения, полуизяден труп на Джери Стийн. Вълкът отново дойде, надвеси се над нея зяпнал и озъбен, спускаше лигавата си муцуна към нея, по-надолу и по-надолу, докато студеният му нос докосна лицето ѝ. Омразното лице на звяра се замъгли и се преобразува в още по-омразна комбинация – лицето на Ърнест Харч. Вече не я докосваше вълчийт нос, докосваше я свитият пръст на Харч. Тя се отдръпна, а сърцето ѝ биеше така лудешки, че се зачуди защо не се отделя от нея. Харч отдръпна ръката си и се усмихна. Полето с черни цветя го нямаше. Тя сънуваше, че се намира отново в болничната си стая...

(„Само че не е сън. Истина е. Харч е тук и ще ме убие.“) ... и се опитва да се повдигне в леглото си, но не е в състояние да се помръдне. Посегна към бутона, с който би могла да извика сестра или санитар и макар че той бе едва на няколко сантиметра от нея, изведнъж ѝ се стори на светлинни години разстояние. Тя се протягаше към него и ръката ѝ, изглежда, започна вълшебено да се разтегля и увеличава, докато стана необичайно дълга; плътта и костите ѝ, изглежда, бяха придобили някаква невероятна еластичност. И все пак протегнатият ѝ пръст не достигаше бутона. Чувстваше се като Алиса, която току-що е преминала през огледалото. Сега се намираше в Света на чудесата, където обичайните закони за перспектива не важаха. Тук малкото бе голямо, а голямото малко; близкото бе далече, а далечното близо; нямаше изобщо никаква разлика между горе и долу, вътре и вън, над и под. Стана ѝ лошо от объркването, причинено от съня и успокоителното; усети горчив вкус в гърлото си. Възможно ли бе да усети нещо подобно, докато спи? Не беше сигурна. Горещото ѝ желание беше поне да знае със сигурност дали е будна, или още е дълбоко заспала. „Отдавна не сме се виждали“, каза ѝ Харч. Сюзан примигна, опита се да задържи лицето му на фокус, но то ту изчезваше, ту се появяваше. Понякога, само за секунда-две, очите му заблестяха като на вълк. „Мислеше, че ще можеш вечно да се криеш от мене, така ли?“, попита я той шепнешком, като се доближаваше все

повече, докато накрая лицата им почти се докоснаха. Дъхът му беше лош и тя се зачуди дали способността ѝ да използва обонянието си не е доказателство, че не спи, че Харч е съвсем реален. „Мислеше, че ще можеш вечно да се криеш от мене, така ли?“, отново попита Харч. Тя не можеше да му отговори – гласът ѝ бе замръзнал в гърлото като студена буца, която тя не можеше нито да изплюе, нито да преглътне. „Гадна кучка“, продължи той, а усмивката му премина в широко ухилване. „Смрадлива, гадна, подла малка кучка. Как се чувстваш сега? А? Съжаляваш ли, че свидетелства срещу мене? Ммм? Да. Бас държа, че сега наистина съжаляваш.“ Той тихо се изсмя и за миг смехът му се превърна в нисък вълчи вой, а после отново стана смях. „Знаеш ли какво ще ти направя?“, попита я. Лицето му започна да чезне. Тя се намираще в пещера. Черните цветя вече растяха от каменния под. Сега тя бягаше от виещите вълци. След първия завой пещерата се превърна в сенчеста градска улица. Един вълк стоеше на тротоара под уличната лампа и ѝ каза: „Знаеш ли какво ще ти направя?“ Сюзан не спираше да тича през безкрайната и ужасяваща безформена нощ.

Събуди се в понеделник, скоро след зазоряване, изтощена и плувнала в пот. Спомни си съня си за вълците и за Ърнест Харч. В постоянната и равномерна сива светлина на облачната утрин мисълта, че Харч наистина е бил в стаята през нощта, ѝ се стори смешна. Още беше жива, нямаше никакви наранявания или белези. Всичко е било само кошмар. Всичко. Просто ужасен кошмар.

ГЛАВА 5

Скоро след като се събуди, една сестра ѝ помогна да се окъпе на място с мокра гъба. Почувства се освежена и облече втората си пижама – зелена с жълти райета. Една санитарка отнесе синята ѝ пижама в банята, изпра я и я постави да съхне на закачалка зад вратата.

Закуската тази сутрин бе по-голяма от вчера. Сюзан я изяде цялата и остана гладна.

Няколко минути след като госпожа Бейкър дойде на работа със сутрешната смяна, тя влезе в стаята заедно с доктор Макгий, който правеше обиколката си, преди да се захване с частната си практика в кабинета си в Уилоуок. Дватама заедно махнаха бинтовете от челото на Сюзан. Нямаше болка – само гъдел от конците, които се разместваха, преди да се освободят.

Макгий хвана брадичката ѝ и завъртя главата ѝ внимателно, за да огледа добре зарасналата рана.

– Добре е зашита, дори и да е неудобно да се хваля сам.

Сестрата взе огледалото от нощното шкафче и го подаде на Сюзан.

Беше приятно изненадана да открие, че раната не е толкова лоша, колкото си бе мислила. Беше дълга десетина сантиметра – неочаквано тясна ивица от розова и лъскава, малко подута кожа, от двете страни, на която имаше червени петънца от конците.

– Белезите от шевове ще изчезнат напълно след ден-два – увери я докторът.

– Мислех, че ще бъде огромен кървав белег. – Вдигна ръка и докос- новата гладка кожа.

– Раната не е голяма – забеляза Макгий. – Но кървеше като спукан водопровод, когато ви донесоха тук. И известно време не искаше да за- раства, навярно, защото сте се мръзили много, докато бяхте в кома, а от мръсене челото ви се сбръчка. Не можехме да направим кой знае как- во. Червеният кръст не пожела да ви наеме денонощен клоун за стаята. – Той се усмихна. – Както и да е, след като изчезнат следите от шевове, и самата рана почти няма да се вижда. Няма да изглежда така широка и, разбира се, няма да бъде обезцветена. Когато зарасне напълно, ако мис- лите, че все още личи много, някой добър пластичен хирург може да приложи една от процедурите за премахване на ненужни тъкани и да от- страни част от пострадалата кожа.

– О, сигурна съм, че няма да се наложи – махна с ръка Сюзан. – Си- гурна съм, че почти няма да се вижда. Просто изпитвам истинско удо- волствие, че не приличам на Франкенщайново чудовище.

– Като че ли това изобщо е възможно с вашата хубост – засмя се госпожа Бейкър. – Боже Господи, малката ми, не бива да се подценявате така!

Сюзан се изчерви.

А докторът се развесели.

Като клатеше глава, сестрата събра старите бинтове и ножиците и излезе от стаята.

– А сега готова ли сте да говорите с шефа си от „Майдстоун“?

– Фил Гомез. – Тя само повтори името, което бе чула от него вчера.

– Все още не мога да си спомня нищо за него.

– Ще си спомните. – Макгий погледна часовника си. Малко е рано, но може вече да е в кабинета си.

Вдигна слушалката от телефона на нощното шкафче и помоли

болничната телефонистка да набере номера на „Майлстоун“ в Нюпорт Бийч, Калифорния. Гомез вече бе отишъл на работа и се обади.

Няколко минути Сюзан слуша едната страна на разговора. Макгий съобщи на Фил Гомез, че тя вече е излязла от комата и обясни за временните увреждания на паметта ѝ; наблягаше на думата „временни“. Накрая ѝ поднесе слушалката.

Сюзан я пое, като че ли ѝ бяха подали змия. Не беше убедена иска ли ѝ се да установи контакт с корпорацията. От друга страна, не искаше да прекара останалата част от живота си със зейнала дупка в паметта си. Спомни си обаче какво чувство бе изпитала вчера, когато стана дума за „Майлстоун“ в разговора им с Макгий – беше изпитала тревожното усещане, че може би ще е по-добре никога да не научава подробности за същността на работата си. Червеят на съмнението бе свил гнездо в нея от вчера. Сега отново изпита тормоза от същия необясним страх.

– Ало.

– Сюзан? Ти ли си наистина?

– Да. Аз съм.

Гомез имаше забързан и висок глас, весел като на дете. Думите му се застъпваха една с друга.

– Сюзан, слава Богу. Колко е хубаво, че мога да те чуя отново, колко ми е приятно – така е, наистина, ти знаеш, че го мисля, разбира се. Всички бяхме толкова загрижени за теб, разтревожили се бяхме до смърт. Дори Брекърридж беше ужасно разтревожен за теб, а кой би си помислил, че у него може да намери място човешкото съчувствие? Как си ти значи? Как се чувстваш?

Гласът му не събуди никакви спомени у Сюзан. Беше гласът на съвършено непознат човек.

Разговаряха десетина минути и Гомез положи всички усилия да я накара да си припомни работата си. Каза ѝ, че корпорацията „Майлстоун“ е независима, частна промишлена внедрителска организация, която поддържа тесни връзки с други важни корпорации. Това не означаваше нищо за Сюзан, тя нямаше представа какво представлява независимата, частна промишлена внедрителска организация. Гомез ѝ каза, че тя е работила – или по-точно работи – върху множеството приложения на лазерните технологии в съобщителната промишленост. Тя не можеше да си спомни нищо за това. Описа кабинета ѝ – не ѝ заприлича на място, което някога е виждала. Говори за приятелите и колегите ѝ там Еди Гилрой, Ела Хавърсби, Том Кавински, Ансън Брекърридж и други. Нито едно от имената не ѝ говореше нещо. В края на разговора разочарованието

и загрижеността на Гомез проличаха и в гласа му. Помоли я да му се обади отново, по всяко време, ако реши, че това би помогнало, предложи й да се обади и на други колеги в „Майлстоун“.

– И виж какво – добави той, – колкото и време да е необходимо да се възстановиш, работата ти тук винаги ще се пази.

– Благодаря – отвърна тя, трогната от благоразположението му и от съчувствието, което явно изпитваше към нея.

– Няма нужда да ми благодариш – завърши той. – Ти си един от най-добрите ни служители и ние не искаме да те губим. Ако не беше почти на хиляда и петстотин километра от нас, щяхме да сме при теб, да те извеждаме от болничната стая, да се опитваме да те развеселим и да ускорим процеса на възстановяването ти.

След минута, когато Сюзан накрая се сбогува с Гомез и затвори телефона, Макгий я попита:

– Е, спомнихте ли си нещичко?

– Съвсем нищо. Все още не мога да си спомня нищо за работата си. Но Фил Гомез изглежда приятен човек.

Всъщност Гомез беше така приятен и така искрено загрижен за нея, че тя се чудеше как е могла да го забрави до такава степен.

А после се запита защо ли у нея се бе надигнал такъв мрачен ужас, който бе нараствал по време на целия разговор. Въпреки впечатленията й от Фил Гомез, самата мисъл за корпорацията „Майлстоун“ я караше да потръпва. И не само да потръпва. Беше я... страх от „Майлстоун“. Но не знаеше защо.

По-късно сутринта седна в края на леглото си и полюля крака напред-назад за упражнение.

Госпожа Бейкър й помогна да седна в инвалидния стол и й каза:

– Мисля, че този път можете да предприемете пътуването сама. Само една обиколка на целия втори етаж. Ако ръцете ви се уморят много, помолете която и да е от сестрите да ви върне тук.

– Чувствам се чудесно – призна Сюзан. – Няма да се уморя. Всъщност мисля да направя поне две обиколки по коридорите.

– Знаех си, че ще кажете така – кимна госпожа Бейкър.

– Засега просто се пригответе психологически за една обиколка – това ще е достатъчно засега. Не я превръщайте в марафон. След като хапнете и поспите, тогава може да направите още един тур.

– Прекалено много ме глезите. Аз съм много по-силна, отколкото вие смятате.

– Знаех си, че ще кажете и това. Малката ми, вие сте непоправима.

Сюзан се изчерви, когато си спомни за вчерашното си унижение – беше настоявала, че може да ходи, а не бе могла дори да седне на инвалидния стол без помощта на сестрата.

– Добре. Само една обиколка. Но след обеда и почивката ще направя още две. А вчера казахте, че днес може да се опитам да направя няколко крачки, така че смятам да настоявам и за това.

– Непоправима – повтори госпожа Бейкър, но този път се усмихваше.

– Първото нещо, което ще направя – заяви пациентката, – е да видя по-добре изгледа от прозореца.

Сама изгласка стола от леглото си, мина покрай второто легло, което беше още празно, и спря до прозореца, през който досега можеше да вижда (от леглото си) само небето и короните на няколко дървета. Первазът беше висок и тя трябваше да се надигне в инвалидния стол, за да може да огледа навън.

Откри, че болницата е построена върху хълм, един от няколкото, които ограждаха малка долина. По някои от склоновете имаше гъсти гори от борове, ели, смърчове и други дървета, а останалите склонове бяха покрити с изумруденозелена морава. В най-долната част на долината бе разположен градът, като някои от крайните му къщи заемаха подножията на хълмовете. Тухлените, каменните и дървените къщи бяха сгъсени сред още дървета и бяха обърнати към добре поддържани улици. Макар денят да беше навъсен и сив и въпреки че небето бе изпъстрено с буреносни облаци и всеки момент можеше да завали, градът изглеждаше спокоен и доста красив.

– Прекрасно е – възкликна Сюзан.

– Нали? – съгласи се госпожа Бейкър. – Никога не съм съжалявала, че дойдох от града тук. – Тя въздъхна. – Е, трябва да си гледам работата. Обадете ми се, след като направите обиколката си на коридорите, за да ви помогна да си легнете. – После поклати пръст към Сюзан. – И не се опитвайте да слизате сама от стола и да се качвате на леглото. Независимо от вашето мнение, все още сте слаба и нестабилна. Обадете ми се.

– Ще го направя – обеща тя, макар че смяташе да се опита да легне сама, ако се чувства достатъчно добре след обиколката си с инвалидния стол.

Госпожа Бейкър излезе от стаята и Сюзан остана още малко до прозореца, като се радваше на изгледа.

След няколко минути обаче осъзна, че не гледката я задържа. Колебаше се дали да излезе от стаята, защото се страхуваше. Страхуваше се

да не срещне Бил Ричмънд, двойника на Харч. Страхуваше се да не ѝ се усмихне с безсърдечната си усмивка, да не я изгледа с луннобледите си очи, да не ѝ намигне лукаво и може би да не я запита как се чувства старият Джери Стийн тия дни.

„По дяволите, това е направо смешно“ – помисли си тя разсърдена от себе си.

Опита се да се стегне, искаше да се отърси от безсмисления страх, който я бе обладал.

„Той не е Ърнест Харч. Не е плашило, за Бога“ настоятелно си повтаряше тя. – „Не може да бъде Харч, защото е тринайсет години по-малък. Казва се Ричмънд, Бил Ричмънд, и е от Пайн Уелс, а и не ме познава. Така че защо, по дяволите, съм заседнала тук скована от страх да не го срещна в коридора? Какво ми има?“

Срамът я накара да тръгне. Сложи ръце върху колелата на стола и излезе от стаята в коридора.

Учуди се, когато ръцете започнаха да я болят още преди да е изминала и една пета от разстоянието, което бе намислила да премине. Когато бе преминала и двата къси коридора, за да излезе в горната част на Т-образното централно помещение, мускулите започнаха да я болят. Спря за миг и потърка ръцете и раменете си. Пръстите ѝ казваха онова, което искаше да забрави – че е ужасно слаба, измършавяла и далеч не е, каквато беше.

Стисна зъби и продължи, като насочи стола към централното помещение. Усилието, което задвижването и насочването на стола изискваше, бе достатъчно голямо, за да я принуди да се съсредоточи; затова бе странно, че тя дори успя да види човека в стаята на сестрите. Но тя наистина го видя и спря стола само на пет метра от него. Изумена го погледна. После затвори очи, преброи бавно до три, отвори ги, но той още беше там – облегнат на един шкаф и увлечен в разговор със сестрата на гишето.

Беше висок, към метър и осемдесет и седем, с кестенява коса и кафяви очи. Лицето заедно с чертите му бяха продълговати като че ли някой случайно бе удължил кальпа, в който Бог го е сложил, преди създателят да успее да го постави в пещта за дооформяне. Имаше високо чело, дълъг нос с дълги и тесни ноздри и заострена брадичка. Носеше бяла пижама и виненочервен халат също като обикновен пациент. Но – през погледа на Сюзан – в него нямаше нищо обикновено.

Беше очаквала донякъде да се срещне из коридорите с Бил Ричмънд, двойника на Харч. Беше готова за такава среща, беше се

бронирала. Но не бе очаквала това.

Човекът беше Ранди Лий Куинс.

Още един от четиримата членове на братството.

Вторачи се в него потресена, невярваща и уплашена, искаше ѝ се той да изчезне, да се окаже само плод на трескавото ѝ въображение. Но той не постъпи кавалерски и не изчезна; остана си там същият – непеклатим и истински. Докато се колебаеше дали да застане лице в лице с него, той излезе от стаята на сестрите, като обърна гръб на Сюзан, без дори да я погледне. Отдалечи се и влезе в петата стая след асансьорите, от лявата страна на коридора.

Тя осъзна, че бе затаила дъх. Вдиша дълбоко и въздухът, който проникна в дробовете ѝ, беше остър и студен като през февруарска нощ в Хай Сиерас, където понякога ходеше на ски.

За миг си помисли, че няма да успее изобщо някога да се задвижи отново. Чувстваше се крехка и ледена, като кристализирала.

Покрай нея мина една сестра – гумените ѝ подметки леко поскърцваха върху излъскания под.

Скърцането накара Сюзан да си помисли за плъхове.

Цялата ѝ кожа настръхна.

В Гръмотевичния дом имаше плъхове. Плъхове, които се движеха потайно и се смущаваха от фенерчета и свещи. Плъхове, които цвърчаха уплашено по време на боя, нанасян от Харч и останалите върху бедния Джери. Плъхове, които сновяха в непрогледния мрак и се притискаха неудържимо към нея, когато гасеше откраднатото фенерче, за да избяга от Харч и останалите.

Сестрата от гишетото, същата, с която Куинс бе говорил, сигурно бе забелязала уплахата, изписана на лицето ѝ:

– Добре ли се чувствате?

Сюзан изпусна дъха си. Издишаният въздух стопли зъбите и устните ѝ. Вече загрята, тя кимна.

Звукът от цвърчащите плъхове се отдалечи, а после се загуби.

Откара стола си до гишетото и вдигна поглед към сестрата – слаба кестенява жена, чието име не знаеше:

– Човекът, с когото току-що говорехте...

Сестрата се наведе и я погледна:

– Човекът, който влезе в двеста и шестнайсет?

– Да.

– Е, какво да ви кажа за него?

– Мисля, че го познавам. Или, по-скоро, познавах го. Преди много

години. – Погледна с тревога към стаята, в която Куинс току-що беше влязъл, а после обратно към сестрата. – Но ако той не е онзи, за когото го мисля, не бих искала да му досаждам и да изглеждам като глупачка. Знаете ли как се казва?

– Да, разбира се. Той е Питър Джонсън. Доста приятен човек, макар и малко приказлив. Винаги идва да си приказваме и аз съм започнала да изоставям в работата си по картоните заради него.

– Питър Джонсън? – примигна Сюзан. – Сигурна ли сте? Сигурна ли сте, че не се казва Ранди Лий Куинс?

– Куинс? – намръщи се сестрата. – Не. Името му наистина е Питър Джонсън. Сигурна съм.

Сюзан каза повече на себе си, отколкото на сестрата:

– Преди тринайсет години... в Пенсилвания... познавах един младеж, който изглеждаше точно като него.

– Преди тринайсет години? – повтори сестрата. – Е, тогава със сигурност не е той. Питър е само деветнайсет-двайсетгодишен. Преди тринайсет години е бил малко момченце.

Сюзан се стресна само за миг, но бързо съобрази, че човекът наистина беше млад. Малко повече от дете. Изглеждаше точно както Ранди Куинс беше изглеждал, но не както би изглеждал днес. Единственият начин това да е Ранди Лий Куинс беше той да е прекарал последните тринайсет години в летаргичен сън.

На обяд ѝ поднесоха по-малко мека храна от преди. За нея смяната на диетата бе добре дошла и тя омете чинията си. Гореше от желание да възстанови силите си и да излезе от болницата.

За да зарадва госпожа Бейкър, спусна леглото си, обърна се настрани и се престори на заспала. За сън, разбира се, не можеше и да се говори. Не спираше да мисли за Бил Ричмънд и Питър Джонсън.

Двама двойници? Копия на някогашни хора, които се появяват на едно и също място през един ден?

Каква ли е възможността това да стане? Цифрата навярно е астрономическа. Не само бе невероятно; беше направо невъзможно.

И все пак не беше невъзможно. Защото бяха тук, по дяволите. Тя ги бе видяла.

Съвсем малко по-вероятно (от появата на двете копия на някогашни хора) изглеждаше истинският Харч и истинският Куинс случайно да са постъпили в същата болница, в която се лекуваше и тя. Известно

време помисли върху възможността те да не са просто двойници, а да са истинските хора, но не намери достатъчно основания и за този вариант. И двамата биха могли да променят имената си и да се сдобият с напълно нова самоличност след изтичането на изпитателния срок на присъдите им, а след това да се измъкнат внимателно, без да разтревожат отговорниците за доброто им поведение. Възможно е да са поддържали контакт през годините, които Харч е прекарал в затвора, а по-късно да са се преместили в един и същ орегонски град. Тази част от сценария не включваше кой знае какви съвпадения – в края на краищата някога бяха приятели. Биха могли дори да се разболеят по едно и също време и да постъпят в болницата заедно; това наистина би било съвпадение, но не особено изключително. В цялата теория обаче имаше празнина, там къщичката от карти се срутваше – това беше чудноватият им младежки вид. Може би единият от тях е успял да изкара тринайсет години без видимо остаряване, може би единият да е успял да наследи генетично заложените на Метусалем². Но и двамата определено не биха могли да останат свършено непроменени през всичките тия години. Не, това е просто прекалено много, за да се приеме.

„Какво е тогава моето положение“ зачуди се, тя. „Исправена съм пред двама двойници. Пред старата теория за допелганглер. А ако те са просто двойници на Харч и Куинс, дали са запратени тук случайно? Или в пристигането им точно тук и точно сега има някаква цел? И каква е тази цел? Дали някой ме преследва? И не е ли точно това идиотска мисъл, за Бога!“

Отвори очи и се загледа през преградите на леглото – към съседното легло, към металносивото небе отвън. Стана ѝ студено и придърпа одеялото около себе си.

Замисли се и за друго обяснение.

А може би не приличаха толкова много на Харч и Куинс, както ѝ се беше сторило? Макгий бе допуснал, че образите на лицата им в паметта ѝ с положителност биха се замъглили в течение на годините, независимо дали тя го осъзнава или не. Навярно беше прав. Ако човек доведе истинския Харч и истинския Куинс и ги постави редом с Ричмънд и Куинс, приликата би била дребна. Представата за двойниците сигурно съществува единствено в нейната глава. Но тя не мислеше, че е така.

Дали е възможно двамината в болницата да са синовете на Харч и Куинс? Не. Това е просто смешно. Макар и да са твърде млади, за да

2. Метусалем, библейски патриарх, който според легендата е живял 969 години. – Б. пр.

бъдат самите Харч и Куинс, тези двама двойници са прекалено стари, за да бъдат техни синове. Нито Харч, нито Куинс не са били и в пубертета по времето, когато Ричмънд и Джонсън са родени; не биха могли да станат родители преди толкова години.

Но сега, след като ѝ бе хрумнала мисълта за кръвна връзка, Сюзан се зачуди дали тия двамата не биха могли да бъдат братя на Харч и Куинс. Не знаеше дали Харч има брат или не. Семейството му бе присъствало на процеса, за да го подкрепи. Бяха обаче само родителите му и една по-малка сестра; нямаше брат. Сюзан смътно си спомни, че братът на Ранди Куинс се бе появил на делото. Всъщност, като напругаше сега мисълта си, тя си спомни, че двамата братя Куинс доста си приличаха. Но не бяха съвсем еднакви. Освен това братът беше няколко години по-голям от Ранди. Разбира се, въкъщи би могло да има и по-малък брат, прекалено млад, за да дойде на делото. Братя... Не би могла да изключи напълно тази възможност. Тези хора биха могли, да бъдат братя на мъжете, които я бяха-тероризирали в Гръмотевичния дом. Но тя не мислеше така.

Оставаше само едно обяснение – лудост. Може би губеше разсъдък си. И я спохождаха видения. Халюцинации. Може би отделяше най-невинни съставки и ги смесваше във вид на причудливи параноични измислици.

Не. Не ѝ се струваше, че има такава възможност. О, може би се отнасяше прекалено сериозно към живота – това самообвинение тя бе склонна да обмисли. Понякога ѝ се струваше, че е прекалено уравновесена, прекалено добре се владее; завиждаше на хората, които са в състояние да извършат глупави, спонтанни неща; неразумни, интересни неща. Ако самата тя бе имала възможност да се отпусне от време на време, да се отдаде на първичните си желания, сигурно не би изпуснала толкова много удоволствия през всичките отминали години. Дали е била прекалено трезва и прекалено сериозна; прекалено много мравка и по-малко скакалец? Да. Но луда, откачена? Определено не.

Вече бе изчерпала отговорите си за загадката допелганглер. Вече си бе изброила единствените възможни решения, но нито едно от тях не я удовлетворяваше.

Реши да не споменава за Питър Джонсън нито на госпожа Бейкър, нито на доктор Макгий. Боеше се, че може да им се стори... вятърничава.

Сгуши се под одеялото, като гледаше неспокойното, мрачно небе и си мислеше дали да не забрави тези двойници, просто да ги махне от

съзнанието си. Чудеше се дали те не трябва просто да я удивляват, или да я плашат. Чудеше се...

Следобеда, без да повика за помощ, тя стана от леглото и седна в инвалидния стол. Краката ѝ едва не се подгънаха под тежестта ѝ, когато се налагаше да застане на тях; усещаше ги като че ли са останали без кости. Замай се, по челото ѝ изби пот, но успя сама да седне в стола.

Госпожа Бейкър влезе в стаята само миг след това и се намръщи:

– Сама ли стигнахте дотам?

– Да. Нали ви казах – по-силна съм, отколкото си мислите.

– Било е безразсъдно да го правите.

– О, не. Лесно беше.

– Така ли?

– Лесно като две и две четири.

– Тогавя защо сте се изпотили така?

Сюзан лениво прекара ръка през влажното си чело:

– Навярно има нещо в живота ми, което се променя.

– Не ме карайте да се смея – намеси се сестрата. – Заслужавате добре да ви се скара човек и тъкмо на мен се е паднало да го направя. Но инатът сте вие, нали?

– Аз? Инат? – Престори се, че дори самата мисъл я изненадва. – Ни най-малко. Просто знам какво аз самата мисля, ако това имате предвид.

– Казах инат и така мисля – намръщи се госпожа Бейкър. – Не виждате ли, че бихте могли да са подхлъзнете и да паднете.

– Но не стана така.

– Бихте могли да си счупите ръка, да пукнете бедро или нещо такова, а то би забавило оздравяването ви със седмици. Кълна се, ако бяхте с двайсетина години по-малка, щях да ви обърна на коляното си и хубаво да ви натупам.

Младата жена избухна в смях.

Миг след като преодоля смущението от собствените си думи, сестрата я последва. Опря се на долната част на леглото и се разтресе от смях.

Тъкмо когато Сюзан си помисли, че се е овладяла, очите ѝ срещнаха очите на сестрата и двете отново се закикотиха.

Накрая госпожа Бейкър изтри сълзите си:

– Просто е невероятно, че наистина казах това!

– Да ме обърнете на коляно, защо не?

– Предполагам, че вие извиквате майчинските инстинкти у мене.

– Е, със сигурност не звучи като нормална болнична процедура – забеляза Сюзан.

– Все пак се радвам, че не се обидихте.

– И аз се радвам, че не съм с двайсет години по-малка.

Двете отново се засмяха.

След няколко минути, когато се изнесе със стола си в коридора, за да се поупражни, усети, че се чувства по-добре от когато и да е след комата си. Спонтанният, невъздържан смях се оказа мощно лечебно средство. Споделеният миг, неочакваната, но добре дошла близост я накараха да се почувства по-малко сама, а болницата да стане по-малко студена и мрачна, отколкото току-що бе изглеждала.

Ръцете още я боляха от сутрешната обиколка със стола, но въпреки изтръпналите си мускули, бе решила твърдо да направи поне още един тур из втория етаж.

Не се тревожеше, че може да се срещне с Ричмънд и Джонсън. Вече бе решила, че ще съумее да се справи с такива срещи. Всъщност тя дори се надяваше да ги види отново. Ако поговореше с тях и ги огледаше отблизо, може би удивителната им прилика с Харч и Куинс би се оказала по-незначителна, отколкото тя бе сметнала в началото. Не мислеше, че ще бъде така, но бе решила да се отърси от предубежденията. А след като ги огледаше пак, ако все още оставаха двойници на Харч и Куинс, може би разговорът с тях и по-доброто им опознаване щеше ги направи по-малко плашещи. Въпреки мнението на Филип Марлоу, неповторимия детектив, на Сюзан много ѝ се искаше да вярва, че това е само невяроятно съвпадение, защото другите варианти бяха злокобни и страшни.

Беше стигнала до стая 216, без да види някого от двойниците. Спря пред отворената врата на Питър, събра достатъчно смелост и се изтласка вътре. Докато минаваше през вратата, успя да се усмихне без никакъв вътрешен импулс. Беше се подготвила внимателно за първото си изречение: Сутринта ви видях в коридора и ми заприличахте толкова много на един стар приятел, че просто трябваше да намина, за да видя дали...

Но Питър Джонсън го нямаше.

Беше стая за двама, като нейната, и човекът от другото легло ѝ обясни:

– Пийт ли? На долния етаж е, в радиологията. Казаха, че трябвало да му направят още няколко изследвания.

– Така ли – извини се тя. – Е, може би ще се отбия по-късно.

– Нещо да му предам?

– Не. Не е нещо важно.

В коридора се замисли дали да не попита някоя от сестрите коя е стаята на Бил Ричмънд. После се сети, че той днес е имал операция и навярно сега не му е добре. Моментът бе неподходящ за посещение.

Когато се върна в стаята си, госпожа Бейкър ограждаше второто легло с параван, който напълно го отделяше.

– Доведох ви състайничка – съобщи ѝ тя, като се обърна към нея.

– Това е хубаво – зарадва се Сюзан. – С компания времето ще премине по-бързо.

– За съжаление тя няма да е кой знае каква компания – поклати глава сестрата. – Навярно през по-голямата част от времето ще спи. Дори сега е взела силни транквиланти.

– Как се казва?

– Джесика Сийфърт.

– Много ли е зле?

– Крайната фаза на рака, за съжаление – въздъхна госпожа Бейкър.

– О, колко жалко.

– Е, навярно хората, които я съжаляват, не са толкова много. Джеси все пак е седемдесет и осем годишна, а и животът ѝ е бил доста богат – отбеляза сестрата.

– Вие познавахте ли я?

– Тя живее в Уилоуок. А сега, какво да правим с вас? Имате ли желание да направите няколко крачки, да раздвижите малко краката си?

– Разбира се.

Сестрата докара инвалидния стол по-близо до леглото.

– Щом станете, задръжте се с дясната ръка за преградата на леглото, а с лявата за мене. Ще ви преведа бавно и спокойно до другата страна.

В началото бе несигурна и колеблива, но с всяка нова крачка добиваше вяра в силите си и се движеше по-бързо. Не беше още в състояние да предизвика никого на надбягване – дори горката Джесика Сийфърт, – но усещаше опъването на мускулите в краката си и изпитваше приятно животинско чувство, че е цяла и дейна. Беше сигурна, че ще оздравее по-бързо, отколкото смяташе Макгий, и ще я изпишат от болницата доста по-рано.

Когато заобиколиха леглото, госпожа Бейкър ѝ каза:

– Добре, хайде сега да се качите и да легнете.

– Почакайте. Нека си почина мъничко, а после да минем пак от другата страна.

- Не се напрягайте прекалено.
- Мога да се справя. Не се напрягам.
- Сигурна ли сте?
- Няма да взема да ви лъжа, я? Може и да ме напляскате.
- Не го забравяйте – засмя се сестрата.

Докато стояха между двете легла и Сюзан събираше сили за обратния път, и двете отпавиха поглед към паравана покрай второто легло, който беше на по-малко от метър.

- Тя има ли семейство? – попита младата жена.
- Не би могло да се каже. Няма близки роднини.
- Това сигурно е ужасно – прошепна Сюзан.
- Кое?
- Да умреш самотен.

– Няма защо да шепнете – високо каза госпожа Бейкър. – Тя не може да ви чуе. Така или иначе, Джеси се справя с положението много добре. Макар че всичко това засегна самолюбието ѝ. Като по-млада беше прекрасна жена. Беше красива дори и като по-възрастна. Но сега е отслабнала ужасно, ракът просто я е изял. Винаги е била малко суетна за външния си вид, така че за нея погрозняването, свързано с болестта, е много по-страшно от мисълта, че ще умре. Има изключително много приятели в града, но ги е помолила изрично да не идват на посещения в болницата този път. Искане да я запомнят като жената, която беше. Не допуска никого при себе си освен лекарите и сестрите. Затова и поставих паравана около леглото ѝ. Сега е упоена, но ако се събуди дори за миг и види, че не е оградена, ще се разстрои ужасно.

– Горката – въздъхна Сюзан.

– Да, но не се притеснявайте особено. Този час, рано или късно, ще дойде за всички ни, а тя успя да го избегне по-дълго от мнозина други.

Върнаха се по обратния път около леглото, Сюзан се качи и с благодарност отпусна глава на възглавницата.

– Гладна ли сте? – попита сестрата.

– Да наистина. Умирам от глад.

– Хубаво. Сега ви трябва малко повече месо. Ще ви донеса закуска.

Младата жена се повдигна в леглото:

– Мислите ли, че ако пусна телевизора, на госпожа Сийфърт ще ѝ стане неприятно.

– Ни най-малко. Дори няма да забележи, че е включен. А ако се събуди и го чуе, навярно ще поиска и тя да гледа. Това може да ѝ помогне да излезе от черупката си.

Докато госпожа Бейкър излизаше, Сюзан пусна телевизора с дистанционното управление. Смени няколко канала, докато откри един стар филм, който тъкмо започваше – „Ребро Адамово“ със Спенсър Трейси и Катрин Хепбърн. Знаеше го, но беше от тези майсторски направени, остроумни филми, които човек може да гледа много пъти, без да му омръзнат. Остави дистанционното управление и се настани готова да се разсее.

Беше ѝ трудно обаче да проследи встъпителните епизоди на филма. Погледът ѝ непрекъснато отскачаше към съседното легло. Затвореният параван я притесняваше.

Той не се различаваше от паравана, който би могъл да се постави и около нейното легло. Беше закачен за U-образна метална релса на тавана и се спускаше до трийсетина сантиметра от пода, като закриваше всичко освен колелцата на леглото. И нейният параван бе затварян няколко пъти през последните два дена – когато ѝ се налагаше да използва гърнето или когато трябваше да смени пижамата си.

Въпреки това затвореният около Джесика Сийфърт параван я мушчаваше.

„Това няма нищо общо със затворения параван“ – помисли си тя. „Дължи се просто на съседството ми с човек, който умира. Това би могло да накара всекиго да се чувства неловко.“

Взираше се в паравана.

Не. Не близостта на смъртта я тревожеше. Нещо друго. Нещо, което не би могла да назове.

Параванът висеше опънат, бял и неподвижен, като нарисуван.

Прекъснаха филма, за да покажат няколко реклами, и тя намали изцяло звука с дистанционното управление.

Стаята потъна в абсолютна тишина.

Параванът стоеше неподвижен, не се помръдваше дори от движението на въздуха.

– Госпожа Сийфърт? – повика я Сюзан.

Нищо.

Госпожа Бейкър влезе с голяма порция сладолед, покрит с боровинки.

– Как ви изглежда това? – попита тя, докато го нагласяваше на масичката, преди да я завърти към Сюзан.

– Огромен е – отвърна пациентката, като откъсна поглед от паравана. – Никога няма да мога да го изям целия.

– О, ще то изядете, ще го изядете. Вече сте започнали да се

оправяте, това е съвсем ясно. Сама ще се учудите на апетита си през следващите една-две седмици. – Тя поглади сивата си коса. – Е, моята смяна свърши. Трябва да се прибера вкъщи и да се докарам в особено красив вид. Довечера имам голяма среща – ако боулингът, вечерята с хамбургер и пийването могат да се нарекат „голяма среща“. Би трябвало да зърнете човека, с когото излизам напоследък. Наистина е мъж на място. Ако бях трийсетина години по-млада, бих казала, че е екстра. Цял живот е бил дървар. С раменете му могат да се измерват врати. А да видите ръцете му! Има най-големите, най-коравите и най-мазолестите ръце, които сте виждали. Но иначе е кротък като агне.

– Изглежда, че довечера ви очаква голямо преживяване – усмихна се Сюзан.

– В това няма никакво съмнение – увери я тя и се обърна към вратата.

– Във... преди да тръгнете...

– Да, мила – обърна се към нея сестрата, – какво ви трябва?

– Бихте ли... във... проверили как е госпожа Сийфърт?

Сестрата изглеждаше учудена.

– Ами... – с притеснение продължи Сюзан, – просто... тя е толкова мълчалива..., въпреки че спи, мисля, че е прекалено мълчалива... чудех се да не би...

Госпожа Бейкър отиде направо до второто легло, дръпна края на паравана и стъпи зад него.

Сюзан се опита да долови какво има отзад, но не видя нито Джесика Сийфърт, нито каквото и да е освен гърба на сестрата. Вдигна поглед към Трейси и Хепбърн, които мълчаливо ръкомахаха и спореха на телевизионния екран. Изяде една лъжичка от сладоледа, който бе прекрасен, но от студеното ѝ изтръпнаха зъбите. Погледна отново към паравана.

Госпожа Бейкър отново се появи и параванът се намести зад гърба ѝ, а тя отново не можа да види нищо зад него.

– Не се тревожете – успокой я сестрата. – Не се е поминала. Просто спи като бебенце.

– Ах.

– Вижте, малката ми, не се тревожете за това, а? Тя няма да умре в тази стая. Ще остане тук няколко дена, може би една седмица, докато състоянието ѝ се влоши достатъчно, за да я прехвърлят в интензивното отделение. Това ще стане там – сред дрънчащите и бипкащи системи за поддържане, които накрая изобщо няма да са в състояние да я поддържат. Разбрахме ли се?

– Ясно – кимна Сюзан.

– А така. Изяж си сега сладоледа. Ще се видим пак сутринта.

След като Телма Бейкър си тръгна, пусна звука на телевизора, изяде сладоледа и се опита да не гледа към закритото легло на госпожа Сийфърт.

От упражненията и от голямата порция сладолед накрая ѝ се додряма. Без да спре „Ребро Адамово“, тя заспа.

Сънува, че взема участие в телевизионна игра пред публика от хора, облечени в смешни костюми. Самата тя носеше болничните си дрехи – пижама и бинт около челото. Досети се, че предаването е „Да се споразумеем“. Водещият, Монти Хол, бе застанал до нея. „Добре, Сюзан – започна той със сладникав ентузиазъм. – Искаш ли да запазиш хилядата долара, които си спечелила досега, или искаш да ги заложеш за онова зад завеса номер едно?“ Тя огледа сцената и видя, че там няма три спуснати завеси, както винаги, а три болнични легла, оградени с паравани. „Ще задържа хилядата долара“, отвърна тя. А Монти Хол продължи: „О, Сюзан, мислиш ли наистина, че това е разумно? Наистина ли си сигурна, че вземаш правилното решение?“ А тя отсече: „Ще запазя хилядата долара, Монти.“ Той огледа публиката в студиото и блесна с извънредно белите си зъби в широка усмивка: „А ти как мислиш, драга публика? Трябва ли тя да запази хилядата долара, като се има предвид колко малко неща могат да се купят с тях при тази инфлация или трябва да ги заложеш на онова, което се намира зад завеса номер едно?“ Публиката единодушно изрева: „Заложеш ги! Заложеш ги!“ Сюзан решително тръсна глава и заяви: „Не ми трябва онова, което е зад завесата. Моля ви се, не го искам.“ Монти Хол – който напълно бе престанал да прилича на Монти Хол и сега бе добил подчертано дяволски вид, със склучени вежди, ужасни тъмни очи и злобно стиснати устни – грабна хилядата долара от ръката ѝ и каза: „Ще направиш опит със завесата, Сюзан, защото ти наистина заслужаваш това. Тъкмо това те чака, Сюзан. Завесата! Нека видим сега какво има зад завеса номер едно!“ Параванът, който ограждаше първото болнично легло на сцената, се разтвори, а там седяха двама мъже с болнични дрехи – Харч и Куинс. И двамата държаха скапели, а сценичното осветление просветваше върху острите им като бръснач ръбове. Те станаха от леглото и закрачиха през сцената към публиката, към Сюзан, с протегнати пред себе си скапели. Публиката изрева от възторг и заръкопляска.

Няколко минути след като Сюзан се събуди от следобедната си дрямка, телефонът до леглото ѝ иззвъня. Тя вдигна слушалката:

– Ало.

– Сюзан?

– Да.

– Боже, толкова се зарадвах, като разбрах, че си излязла от комата.

С Бърт бяхме ужасно уплашени за теб!

– Извинявам се. Ъъ... аз... не съм сигурна, че знам кой се обажда.

– Аз съм. Франи.

– Франи?

– Франи Паскарели, съседката ти.

– О, Франи. Разбира се. Извинявай.

Жената се поколеба преди да продължи:

– Ти... ъъ... ти си спомнящ за мене, нали?

– Разбира се. Просто в началото не разпознах гласа ти.

– Чух, че си имала някаква... амнезия.

– Общо взето, вече се оправих.

– Слава Богу.

– Ти как си, Франи?

– Аз не съм толкова важна. Все така се клатя – с ужасната двойна брадичка и гадния, непрекъснато растящ корем, но все пак нищо не може да сломи духа ми. Нали ме знаеш? Но каквото си преживяла ти, за Бога! Кажи ми, как си?

– Ставам все по-дрбре.

– Колегите ти от работата... те мислеха, че може и да не излезеш от комата. Бяхме ужасно разтревожени. Но тази сутрин мина господин Гомез и каза, че ще се справиш. Бях толкова щастлива, че събрах всички и изядохме цял кейк.

Сюзан се засмя.

– Слушай – продължи Франи, – недей да се тревожиш за къщата си и за разни такива неща. Ние имаме грижата за всичко.

– Уверена съм, че е така. Колко хубаво е, че ти си ми съседка, Франи.

– Ами и ти би направила същото за нас.

Говориха още няколко минути, не за нещо важно, просто за нормалните събития от квартала.

Сюзан почувства, когато остави слушалката, че е установила връзка с миналото, за което вече почти бе изгубила надежда. Не бе изпитвала такова чувство от разговора си с Фил Гомез, но той беше просто глас

без лице, някакъв код. А сега тя си спомни за Франи Паскарели и споменът измени всичко. Двете не бяха особено близки приятелки; въпреки това разговорът с нея ѝ помогна да осъзнае, че отвъд уилоуокската болница има и друг свят, в който тя накрая ще се завърне. Колкото и странно да бе обаче, разговорът с Франи я накара да се почувства по-изоставена и по-самотна от всякога.

Доктор Макгий тръгна на вечерната си визитация малко преди поднасянето на храната. Носеше сини дънки, червена карирана риза, син пуловер и отворена престилка. Космите от гърдите, черни като косата му, се къдреха през отворената яка на ризата. Беше така строен и красив, че изглеждаше като на снимка в някое от луксозните мъжки модни списания. Беше донесъл голяма, изящно опакована кутия шоколадови бонбони и няколко книги с меки корици.

– Не трябваше да го правите. – Сюзан с неудобство прие подаръците.

– Не е кой знае какво. Искях да го направя.

– Е... благодаря.

– Освен това е от полза за лечението. Бонбоните ще ви помогнат да възстановите теллото, от което се нуждаете. А книгите ще ви разсейват от неприятните мисли. Не бях сигурен какво точно бихте искали за четене, но тъй като вчера споменахте за Филип Марлоу и Реймънд Чандлър, помислих, че навярно се интересувате от криминални истории.

– Книгите са чудесни – зарадва се тя.

Той издърпа стол до леглото ѝ и си говориха почти двајсет минути – отчасти за упражненията ѝ, отчасти за апетита и за останалите празници в паметта ѝ, но главно за интимни неща като любими книги, ястия и филми.

Обаче не говориха за Питър Джонсън, двойника на Куинс, когото беше видяла тази сутрин. Страхуваше се да не би да я сметне за истерична и дори за глупава. Двама двойници? Докторът би трябвало да започне да се чуди дали целият проблем не се крие в собствените ѝ възприятия. А тя изобщо не искаше той да си помисли, че е... неуравновесена.

Освен това тя действително не беше напълно сигурна, че възприятията ѝ не са повлияни от нараняването на главата. Съмненията ѝ относно нея самата бяха дребни, незначителни, но все пак бяха съмнения.

Когато Макгий накрая се приготви да си тръгне, тя каза:

– Не виждам как бихте могли да намерите време за личен живот след всички грижи, които полагате за пациентите си.

– Ами аз не прекарвам толкова време с останалите пациенти, колкото прекарвам с вас. Вие сте нещо специално.

– Навярно не ви се случва особено често да лекувате болни с амнезия – реши да уточни тя.

Той се усмихна, но усмивката не се изрази единствено в гънката на красивите му устни; и очите му участваха в нея – чисти, сини и изразяващи нещо като обич:

– Не амнезията ви прави така специална. Но и вие самата добре го знаете, сигурен съм.

Но тя не беше толкова сигурна в него. Не знаеше дали е просто учтив, дали се опитва само да повдигне настроението ѝ или наистина я намира привлекателна. Но как би могла да бъде интересна за него в това ѝ състояние? Всеки път, когато се погледнеше в огледалото, ѝ идваше наум мисълта за удавен плъх. Сигурно флиртът беше обичайна част от поведението му с болните.

– А как се държи състайничката ви? – тихо и заговорнически я попита той.

– Мирува като мишка – прошепна му и погледна към паравана.

– Хубаво. Това означава, че няма болки. Не съм в състояние да направя особено много за нея, но поне мога да спестя донякъде болката в последните ѝ дни.

– О, и тя ли е ваша пациентка?

– Да. Чудесна жена. Наистина е жалко, че умирането за нея трябва да се превърне в такъв дълъг и бавен процес. Тя заслужава много по-добър и по-чист край.

Той отиде до другото легло и мина зад паравана.

Сюзан отново не успя да съзре госпожа Сийфърт.

Макгий заговори иззад паравана:

– Здравсти, Джеси. Как се чувстваш днес?

Дочу се някъкво мърморене – съвсем тихо и сухо скрибуцане, прекалено ниско, за да може Сюзан да разбере каквото и да е, дори прекалено ниско, за да бъде напълно сигурна, че е човешки глас.

Изслуша онази част от разговора, която за минута-две изрече докторът, а после дойде нова минута тишина. Когато той се показа иззад паравана, тя протегна врат, като се опитваше да види старицата. Но преградата се отмести само колкото Макгий да мине оттам, нито сантиметър повече, а и той я затвори зад гърба си веднага.

– Упорита е – с явно възхищение възкликна той. После примигна към младата жена и добави: – Всъщност тя доста прилича на вас.

– Глупости – отсече Сюзан. – Аз не съм упорита. За Бога, трябваше да ме видите сутринта, като пълзях около това легло и така се подпирах на горката госпожа Бейкър, че едва не завлякох и двете ни на земята.

– Исках да кажа упорита вътрешно – уточни докторът.

– Аз съм като градинско цвете. – Тя беше смутена от комплиментите му и все още не можеше да реши в какъв дух са поднесени. Дали я ухажваше? Или просто беше любезен? Промени темата: – Ако й дръпнете паравана, госпожа Сийфърт би могла да гледа телевизия заедно с мене довечера.

– Тя спи – обясни Макгий. – Заспа още докато ѝ говорех. Навярно отсега нататък ще спи по шестнайсет часа на ден и повече.

– Е, може и да се събуди по-късно – настояваше Сюзан.

– Работата е..., че тя не иска да се маха параванът. У нея има някаква суетност относно външния ѝ вид.

– Госпожа Бейкър спомена за това. Но аз съм сигурна, че бих могла да я накарам да се почувства добре. Възможно е в началото да бъде и в полусъзнание, но съм сигурна, че ще съумея да я предразположа.

– Убеден съм в това – съгласи се той, – но...

– Сигурно е ужасно мъчително само да си стоиш в леглото по цял ден. Малко телевизия би ѝ помогнала да прекара по-леко част от времето си.

Той пое ръката ѝ:

– Сюзан, знам, че намеренията ви са най-благородни, но според мен най-добре е да оставим паравана затворен, каквото е желанието на Джеси. Не забравяйте, че тя умира. Може и да не иска да прекара времето си по-леко. А може и да предпочита тихия размисъл пред гледането на някой епизод от „Далас“ или „Джеферсънови“.

Макар да не ѝ бе говорил остро, Сюзан се почувства засегната от думите му. Защото беше прав, разбира се. Нямаше телевизионна програма, която би могла да развесели умираща жена, която броди между подсиления с опиати сън и непоносимата болка.

– Не исках да проявявам нетактичност – извини се тя.

– Нищо подобно не сте направили, разбира се. Просто оставете Джеси да си спи и престанете да се тревожите за нея. – Той притисна ръката ѝ, погали я и накрая я пусна. Ще се видим пак за няколко минути утре сутринта.

Младата жена почувства, че той се колебае дали да не се наведе и

да я целуне по бузата. Понечи да го направи, после се отдръпна като че ли не беше сигурен в нейните чувства, както и тя се съмняваше в неговите към нея. А може би тези намерения и реакции съществуваха единствено във въображението ѝ – все още не можеше да реши какъв е случаят.

– Пожелавам ви приятни сънища.

– Обещавам ви да спя добре – отвърна тя.

Отиде до вратата, спря се и отново се обърна към нея:

– Между другото, определил съм ви час за физкултура утре сутринта.

– Каква физкултура?

– ЛФК – лечебна физкултура. Упражнения, тренировка на мускулатура. Главно за краката. И час за водния басейн с центрофугата. При вас ще дойде санитар и ще ви отведе на долния етаж за ЛФК по някое време след закуска.

Госпожа Сийфърт не можеше да се храни сама, така че една сестра ѝ поднесе вечерята. Дори това бе извършено с плътно затворен параван.

Сюзан вечеря и зачете един приключенски роман, което ѝ достави удоволствие, тъй като отклони вниманието ѝ от двойниците на Харч и Куинс.

По-късно, след като закуси с мляко и сладки, тя успя да се завлече до банята, като се опираше на стената, а после се домъкна обратно по същия начин. Обратният път ѝ се стори два пъти по-дълъг.

Когато нощната сестра ѝ донесе успокоително, Сюзан бе убедена, че няма нужда от него, но все пак го взе и съвсем скоро заспа дълбоко...

Сюзан... Сюзан... Сюзан...

... докато гласът, който тихо викаше името ѝ проникна в съня ѝ и я накара изведнъж да приседне в леглото.

Сюзан...

Сърцето ѝ биеше бясно, защото въпреки замаяното си съзнание, долавяше нещо злокобно в гласа.

Нощната лампа не светеше силно, но в стаята все пак не беше напълно тъмно. Доколкото виждаше, нямаше никой. Зачака да чуе името си отново. Нощта оставаше все така тиха.

– Кой е там? – попита тя накрая, като се мъчеше да види какво има в лилаво-черните сенки из ъглите. Никой не ѝ отговори.

Като се отърси от съня, осъзна, че гласът се бе разнесъл отляво,

откъм ограденото с параван легло. А беше и мъжки глас.

Параванът все така стоеше около леглото. Виждаше го въпреки сумрака. Белият му плат отразяваше светлината и дори някак усилваше малкото проблясъци в нощта. Той сякаш трептеше като фосфоресциращ облак.

– Има ли някой там? – повтори тя.

Тишина.

– Госпожа Сийфърт?

Параванът остана неподвижен. Нищо не помръдна.

Светещият циферблат на болничния часовник показваше 3.42 часа сутринта.

Поколеба се, след това светна нощната си лампа. Ярката светлина я заслепи и тя я остави само колкото ѝ бе нужно, за да се убеди, че никой не се спотайва в някое от местата, където бяха сенките. Закритото легло в осветената стая изглеждаше много по-малко заплашително, отколкото в мрака.

Загаси лампата.

Сенките се върнаха в гнездата си, а гнезда имаха навсякъде.

„Може би съм сънувала“ – помисли си тя. „Може би съм чула само глас от съня си.“

Беше сигурна обаче, че тази нощ бе първата без сънища, откакто бе излязла от комата си.

Опипом намери таблото за регулиране на леглото и се вдигна до седнало положение. За миг остана заслушана в мрака в очакване.

Струваше ѝ се, че не би могла да заспи отново. Странният глас я бе върнал към мислите за двойниците на Харч и Куинс, а това беше направо рецепта за безсъние. Но успокоителното, което бе изпила, още действаше и тя отново задряма.

ГЛАВА 6

Вчера целия ден бурята бе изглеждала неизбежна. Небето имаше уморен, набразден и подпухнал вид.

Днес, във вторник сутринта, бурята се разрази без всякакво предупреждение освен една-единствена гръмотевица, която обаче бе толкова силна, че сякаш разтърси цялата болница. Дъждът се изля, като че ли някаква грамадна палатка се бе срутила със съскане и рев.

Сюзан не можеше да види бурята, защото параванът около второто

легло закриваше прозореца. Но чуваше гръмотевичите и виждаше ярките проблясвания от светкавиците. Едри дъждовни капки затропаха по невидимото стъкло със силата на удари по барабан.

Беше закусила, топли овесени ядки с препечен хляб, плодов сок и сладка кифла, бе отишла отново до банята и обратно по-уверена в себе си и с по-малко болка от снощи, а после бе започнала да чете нов приключенски роман в леглото си.

Едва бе преминала две-три страници, когато в стаята пристигнаха двама санитарии с носилка на колелца. Първият от тях, който влезе в стаята, ѝ каза:

– Дошли сме да ви отведем в отделението за лечебна физкултура, госпожице Торнтън.

Тя остави книгата си, вдигна глава и като че ли усети февруарски вятър да лъха във врата ѝ.

Бяха облечени в бели престилки с пришити към горните джобове надписи „Уилоуокска общинска болница“, но не бяха просто двама санитарии. Не бяха толкова просто нещо, не бяха така обикновени.

Първият – който я бе заговорил – беше висок около метър и седемдесет, закръглен, с мръсна руса коса, кръгло лице, вдлъбната брадичка, чип нос и бързи малки свински очички. Другият беше висок, навярно метър и осемдесет и два, с червена коса, светлокафяви очи и светла кожа, изпъстрена с лунички под очите и в основата на носа; не беше красив, но определено изглеждаше добре, а откритото му лице и меките му черти говореха недвусмислено за ирландски произход.

Пълничкият беше Карл Джеликоу. Червенкосият бе Хърбърт Паркър. Бяха последните от четиримата членове на братството от Гръмдтевичния дом, приятелите на Харч и Куинс.

Невъзможно. Същества, излезли от кошмар. Те би трябвало да обитават единствено царството на сънищата. Но тя беше будна. И те бяха тук. Истински.

– Каква буря, а? – приятелски каза Джеликоу след поредната гръмотевична канонада.

Паркър избута инвалидният стол през цялата стая и го докара до леглото на Сюзан. И двамата се усмихваха.

Осъзна, че са млади – на двацет, двацет и една години. Изминалите тринайсет години изобщо не бяха оставили отпечатък върху им, както при останалите.

Още двама двойници? И се явяват тук едновременно. И двамата на работа като санитарии в уилоуокската общинска болница? Не. Това е

просто смешно. Абсурдно. Статистически възможността за такова невероятно съвпадение би могла да се измери с астрономически числа.

Те би трябвало да са истинските Джеликоу и Паркър, а не техни двойници.

А после – с внезапност, която накара стомахът ѝ да се свие – тя си спомни, че двамата са мъртви. По дяволите, бяха мъртви. Но бяха тук и ѝ се усмихваха. Лудост.

– Не – заяви Сюзан и се опита да се отдръпне от тях, като се премести в отсрещния край на леглото и се опря здраво на металната преграда, чийто студ усети осезаемо през тънката си пижама. – Не. Няма да слеза на долния етаж с вас. Няма да го направя.

Джеликоу се престори на учуден. Като се правеше, че не вижда колко ужасена е тя и не разбира какво иска да каже, той погледна към Паркър:

– Явно сме се объркали нещо, а? Аз разбрах, че трябва да заведем долу Торнтън от двеста петдесет и осем.

На Сюзан не би ѝ се сторило възможно да си спомни така добре Джеликоу и Паркър, че да разпознае гласовете им след тринайсет години. Беше се срещнала с двамата за пръв път в нощта, когато те и останалите двама бяха пребили и убили Джери Стийн. Джеликоу не бе казал нищо на делото като свидетел, дори бе отказал да даде показания, тъй като бе използвал правата си според Третата поправка към конституцията да не се самоуличава; Паркър бе свидетелствал, но твърде сбито. Наистина, тя не позна гласа на Карл Джеликоу. Но когато Хърбърт Паркър прочете на глас данните от листчето в джоба на ризата си, учудена подскочи, защото той говореше с бостънски акцент – нещо, което бе почти забравила.

Изглеждаше като Паркър. Говореше като Паркър. Трябваше да бъде Паркър.

Но Хърбърт Паркър е мъртъв, погребан и изгнил някъде в гроба си където и да е той!

И двамата я гледаха със странно изражение.

Искаше ѝ се да се обърне към нощното шкафче зад себе си, да потърси нещо, което би могла да използва като оръжие, но не смееше да ги изпусне от поглед.

– Лекуващият лекар не ви ли каза, че трябва да ви заведем на долния етаж за физкултура тази сутрин? – попита я Джеликоу.

– Излезте оттук – нареди им тя с измъчен и разтреперан глас. – Махайте се.

Двамата мъже се спогледаха.

Поредица от първични ярки светкавици прониза смрачения от облаци ден, отрази се в невидима, окъпана от дъжда водосточна тръба и хвърли странни изображения на светлини и сенки върху стената срещу долния край на леглото на Сюзан. Мистичната светлина за миг преобрази лицето на Карл Джеликоу, изкриви го, така че очите му изглеждаха разположени в дълбоки кухни, с нажежени до бяло огнени пламъчета в дъното на всяко от тях.

– Хей, вижте, няма от какво да се тревожите – отново подхвана Паркър. – Това е само физкултура. Изобщо няма да ви боли, не е страшно.

– Да – съгласи се и Джеликоу, след като отмина невероятно силната светкавица. Сбръчка свинското си лице в неестествено широка усмивка. – Наистина ще ви хареса отделението за ЛФК, госпожице Торнтън. – Дойде до леглото и започна да сваля преградите от едната страна. – Ще се влюбите в басейна с центрофугата.

– Махайте се, казах! – изпищя Сюзан. – Излезте! По дяволите, разкарайте се оттук!

Той се стресна и отстъпи.

Младата жена се разтрепери. Всеки удар на сърцето ѝ отекуваше със сила на механичен чук, достатъчна да разбие цимент.

Ако се качеше на носилката с колелца и се оставеше да я отведат, никога нямаше да се завърне. Това щеше да бъде краят ѝ. Знаеше го. Знаеше го.

– Ще забия нокти в очите ви, ако се опитате да ме изведете от стаята – заплаши ги тя, като се мъчеше да успокои гласа си. – Говоря сериозно.

– По-добре да извикаме някоя сестра – обърна се Джеликоу към Паркър.

Паркър бързо излезе от стаята.

Лампите в болницата примигнаха, загаснаха и за миг остана само погребалната светлина на посивелия от бурята ден, после токът дойде отново.

Джеликоу обърна малките си, разположени близко едно до друго очички към Сюзан и я удостои със съвършено празна усмивка, която смрази още повече кръвта ѝ:

– Само не се тревожете, а? Просто се отпуснете, госпожице. Ще ми направите ли тази услуга?

– Махайте се.

– Никой няма намерение да се приближава към вас. Просто се успокойте. – Гласът му беше тих и напевен, а въртеше успокоително и ръцете си. – Никой не иска да ви навреди. Ние всички сме ваши приятели.

– По дяволите, не се правете, че ме мислите за луда! извика тя. Беше и ужасена, и гневна. – Много добре знаете, че не съм откачена. Ясно ви е какво става тук. Аз не знам, но вие сто на сто знаете.

Той я зяпна, без да каже нищо. В очите и в самодоволната усмивка в крайчето на устата обаче имаше нещо подигравателно.

– Отстранете се – настояваше тя. – Махнете се от леглото. Веднага! Джеликоу се върна до отворената врата, но не излезе от стаята.

Звукът от ударите на собственото ѝ сърце беше така силен в ушите на Сюзан, че заглушаваше воя от дъжда, вятъра и гръмотевиците на есенната буря. Всеки дъх, който поемаше със сухото си, изранено гърло, ѝ причиняваше болка и трябваше да се поеме с усилие.

Джеликоу я наблюдаваше.

„Това не може да бъде“ – повтаряше си тя. – „Аз съм разумна жена. Учен съм. Не вярвам в чудотворните съвпадения, а и не се осланям на свръхестественото със същата увереност, с която знам, че слънцето ще изгрее утре. Призраци няма. Мъртъвците не се връщат. Не се връщат!“

Джеликоу я наблюдаваше.

Сюзан проклинаше слабото си, измършавяло тяло. Дори да имаше възможност да побегне, не би могла да направи повече от една-две крачки. А ако я принудеха да се бие за собствения си живот, едва ли би издържала дълго.

Хърбърт Паркър се върна накрая с една сестра, строга блондинка, която тя не познаваше.

– Какво става тук? – запита сестрата. – Госпожице Торнтън, защо сте разстроена?

– Те искат да ме наранят – оплака се Сюзан.

– Не, те искат само да ви отведат в отделението за лечебна физкултура на първия етаж – отвърна блондинката. Беше дошла до леглото, от същата страна, където Карл Джеликоу беше свалил предпазната опора.

– Вие не разбирате – възрази Сюзан, като се чудеше как ли би могла да обясни положението си на тази жена, без да заприлича на луда за връзване.

Паркър бе застанал до отворената врата.

– Заплаши, че ще забие нокти в очите ни – оплака се той.

Джеликоу се беше приближил до долната част на леглото; беше прекалено близко.

– Махай се, мръсно – извика рязко тя.

Той не ѝ обърна внимание.

Сюзан се обърна към сестрата:

– Кажете му да се махне. Вие не разбирате. Имам сериозни основания да се страхувам от него. Кажете му!

– Вижте какво, изобщо няма никакво основание да се тревожите – започна сестрата.

– Всички ние тук сме ви приятели – добави Джеликоу.

– Сюзан, знаете ли къде се намирате? – попита я сестрата с тон който обикновено се използва, когато медицинският персонал разговаря с малки деца, много стари хора и душевноболни.

Притеснена и ядосана, тя ѝ кресна:

– Да, по дяволите, знам къде се намирам. Аз съм в уилоуокската общинска болница. Имала съм нараняване на главата и съм била в кома в продължение на три седмици, но не страдам от никакви усложнения. Нямам халюцинации или налудничави идеи. Не съм в истерия. Тези мъже са...

– Сюзан, ще ми направите ли една услуга? – подхвана сестрата с прекалено разумен, сладникав и покровителствен тон. – Ще престанете ли да крещите? Бихте ли говорили по-тихо? Ако просто не приказвате така силно и си дадете малко почивка, със сигурност ще се успокоите. Само поемете дълбоко дъх няколко пъти и се опитайте да се отпуснете. Не можем да постигнем нищо, ако не се отпуснем и не станем благосклонни един към друг, ако не възприемем учтив тон.

– Боже! – изстена Сюзан, чието притеснение растеше все повече.

– Сюзан, искам да ви поставя това – приближи се сестрата. Вдигна ръка, в която държеше влажно памуче и спринцовка, в която вече бе сложена кафява течност.

– Не – тръсна глава тя.

– Това ще ви помогне да се отпуснете.

– Не.

– Не искате ли да се отпуснете?

– Искам да бъда на себе си.

– Няма да боли, Сюзан.

– Махнете се от леглото ми.

Блондинката се наведе към нея.

Сюзан грабна книжката, която четеше и я запрати в лицето ѝ.

Сестрата направи крачка назад и погледна към Джеликоу:

– Бихте ли ми помогнали?

– Разбира се – отвърна той.

– Не се приближавай – предупреди го Сюзан.

Джеликоу тръгна около леглото.

Тя се завъртя наляво, добра се до чашата за вода върху нощното си шкафче и я запрати към главата му.

Той приклегна, чашата не го уцели и се разби шумно в стената зад него.

Огледа се за друг предмет, който да запрати.

Той се приближи бързо и тя се опита да одраска лицето му, но той хвана китките ѝ със силните си като менгеме ръце. Беше по-силен, отколкото изглеждаше. Не би могла да се отскубне от него, дори и да беше в по-добра форма.

– Не се съпротивлявайте – нареди ѝ сестрата.

– Ние всички тук сме ви приятели – за трети път заяви Карл Джеликоу.

Напразно се опита да окаже някаква съпротива. Той със сила я принуди да легне на матрака. Тя се плъзна надолу и накрая остана просната безпомощно.

Джеликоу опъна ръцете ѝ настрани.

Сестрата вдигна ръкава на зелената ѝ пижама.

Сюзан се замята, затропа с крака по леглото и извика за помощ.

– Дръжте я така – поръча сестрата.

– Не е лесно – оплака се Джеликоу. – В нея има много огън.

Той имаше право. Тя бе учудена, че изобщо намира сили да се съпротивлява. Паническият страх бе влял нови сили в тялото ѝ.

– Е, както се е напрегнала – измърмори русата, – поне мога да видя вената ѝ. Очертала се е чудесно.

Сюзан изпищя. Сестрата бързо натърка ръката ѝ с памучето. Беше влажно и студено.

Младата жена долови мириса на спирт и отново изпищя.

Поредица от гръмотевици изрева като товарен влак който дерайлира и се разбива с остър и оглушителен трясък. Болничните лампи примигнаха – светнаха, изгаснаха, светнаха.

– Сюзан, ако не стоите неподвижна, може случайно да счупя иглата в ръката ви. Виждате, нали не искате да стане така?

Не желаше да се предаде. Въртеше се и се извиваше, опитваше се да се измъкне от ръцете на Джеликоу. После долетя познат глас:

– Какво става тук, за Бога? Какво ѝ правите?

Русата сестра отдръпна спринцовката тъкмо когато се канеше да я

забие в ръката на Сюзан.

Джеликоу отпусна хватката си и се обърна да види кой е дошъл.

Сюзан с усилие надигна глава от матрака.

В края на леглото стоеше госпожа Бейкър.

– Истерия – обяви русата сестра.

– Буйстваше – добави Джеликоу.

– Буйстваше? – повтори госпожа Бейкър, която явно не можеше да повярва. После погледна към Сюзан: – Какво има, мила?

Тя вдигна поглед към Карл Джеликоу, който все още я държеше. Очите му се врязваха в нея. Той леко усили натиска на пръстите си и тя за пръв път усети, че кожата му е топла, а не студена и влажна като на мъртъвците. Обърна се отново към госпожа Бейкър и каза спокойно:

– Спомняте ли си какво ми се е случило преди тринайсет години? Разказах ви вчера за това – на вас и на доктор Макгий.

– Да – отвърна тя и си сложи висящите около врата й очила. – Разбира се, че си спомням. Ужасно нещо.

– Ами аз тъкмо сънувах някакъв кошмар за това, когато тези двама санитаря влязоха в стаята.

– Всичко това само заради някакъв кошмар ли е? – попита госпожа Бейкър.

– Да – излъга Сюзан. Искаше ѝ се единствено Джеликоу, Паркър и русата сестра да излязат от стаята. Ако ги нямаше навярно би могла да обясни истинското положение на госпожа Телма Бейкър. Ако се опиташе да го направи сега, тя би могла и да се съгласи с диагнозата на русата сестра – истерия.

– Оставете я – реши госпожа Бейкър. – Аз ще се оправя.

– Тя буйстваше – повтори Джеликоу.

– Сънувала е кошмар – припомни им госпожа Бейкър. Сега е напълно будна. Пуснете я.

– Телма – обади се русата сестра, – на мене никак не ми се стори заспала, когато ме замери с тази книга.

– На нея, горката, никак не ѝ е било леко. – Госпожа Бейкър мина покрай леглото и избута другата сестра. – Моля ви излезте, всички. Ние със Сюзан ще обсъдим това.

– Според мене... – започна русата сестра.

– Мили – прекъсна я госпожа Бейкър, – знаеш, че винаги съм вярвала на преценката ти. Но тук случаят е по-специален. Аз мога да се оправя. Наистина мога.

Джеликоу с нежелание пусна Сюзан.

От радост тя първо се отпусна, после приседна в леглото. Разтри едната си китка, после другата. Все още чувстваше болка по местата, където пръстите му се бяха впили в нея.

Двамата санитарии излязоха от стаята, като взеха със себе си носилката на колелца.

Русата сестра се поколеба, прехапа долна устна, но накрая и тя си тръгна, като взе със себе си влажното памуче и спринцовката.

Господ Бейкър заобиколи леглото, като внимаваше да не настъпи някое стъкълце от счупената чаша. Нагледа госпожа Сийфърт, после се върна при Сюзан и каза:

– Милата старица е спала по време на цялата бъркотия.

Взе нова чаша от нощното шкафче и я напълни с вода от термоса, който бе поставен отгоре.

– Благодаря. – Сюзан взе чашата и жадно отпи. Гърлото ѝ бе малко раздражено от крещене и водата ѝ подейства добре.

– Още малко?

– Не, стига ми – благодари тя и остави чашата на нощното шкафче.

– А сега, кажете ми, за Бога, каква беше цялата тази история – попита Телма Бейкър.

Облекчението на Сюзан твърде бързо се превърна в напрежение и в страх; стана ѝ ясно, че ужасът още не е свършил. Той навярно едва сега започваше.

ВТОРА ЧАСТ КАТО ОТГЪРНЕШ ПАРАВАНА...

ГЛАВА 7

Светкавиците и гръмотевичите се бяха преместили другаде, но сивият дъжд продължаваше да вали като истински океан и денят беше все така мрачен.

Сюзан седеше в леглото си и се чувстваше малка и измита като че ли дъждът, макар и без да я допира, отнасяше част от нея самата.

Застанал до леглото ѝ с ръце в джобовете на престилката си, Джефри Макгий каза:

– Значи сега твърдите, че двойниците на трима от тези членове на братството са се появили тук.

– Четирима.

– Какво?

– Не ви казах за онзи, когото видях вчера.

– Това трябва да е... Куинс?

– Да.

– Видели сте го тук? Или някой, който прилича на него?

– В коридора, докато бях на инвалидния стол. Той е пациент, също като Харч. Стая двеста и шестнайсет. Името му тук се предполага, че е Питър Джонсън. – Тя се поколеба, но добави: – Изглежда на деветнайсет години.

Макгий я гледаше, без да каже нищо.

Макар че още не бе дал преценка за разказа ѝ, макар че явно се опитваше да ѝ повярва, тя не пожела да го погледне в очите. Нещата, които бе споделила, бяха толкова необичайни, че ученият в нея се смущаваше просто от нуждата да ги каже. Беше наведена към скръстените в скута длани.

– Толкова голям ли беше Ранди Лий Куинс по времето, когато е помогнал в убийството на Джери Стийн? На деветнайсет години? – попита я накрая.

– Да. Той беше най-малкият от четиримата.

„Знам какво си мислите в момента обаче – каза си тя. Мислите си за нараняването на главата ми, за комата, за възможността да има мозъчни

увреждания, които не са отчетени на скенера и чрез други тестове – някаква миниатюрна емболия или съвсем дребен кръвоизлив в един от фините мозъчни капиляри. Чудите се дали мозъчното ми увреждане съвсем случайно не се е отразило на онази точица в сивото вещество, където са складираните спомените за Гръмотевичния дом; чудите се дали това ограничено поражение би могло да оживи тези спомени и да ги превърне в основна мисъл, занимаваща съзнанието ми. Дали съм обсебена от убийството на Джери по простата причина, че някакъв необичаен натиск в ума ми насочва цялото ми внимание към Гръмотевичния дом? Дали този натиск не ме кара да добавям и нови подробности към стария кошмар? Дали микроскопичната промяна в главата ми не ме кара непрекъснато да твърдя, че виждам двойници на Харч и останалите, докато всъщност и Бил Ричмънд, и Питър Джонсън, и двамата санитарии не приличат ни най-малко на четиримата членове на братството? Е, може би точно това става с мен. Или пък не. Веднъж си мисля, че това е обяснението. В следващата минута знам, че трябва да е нещо съвсем друго. Те не са двойници. Те са двойници. Те не са истинските Харч, Куинс, Джеликоу и Паркър. Те са истинските Харч, Куинс, Джеликоу и Паркър. Просто не знам. Господ да ми е на помощ, просто не знам какво става с мен, така че скъпи доктор Макгий, не ви обвинявам за объркването и съмненията ви.“

– Значи вече са четирима – заключи той. – Четирима двойници и всички те са тук, в болницата.

– Ами... не съм сигурна.

– Но нали току-що ми казахте...

– Мисълта ми е, че да, наистина изглеждат съвършено същите като хората, които убиха Джери. Но не съм сигурна дали не са нещо повече от двойници, да не са...

– Да?

– Ами може да са... нещо друго.

– Например.

– В случая с Паркър и Джеликоу...

– Продължавайте – подкани я той.

Сюзан просто не можеше да се застави да говори на глас за съществуването на призраци. Когато Карл Джеликоу я бе притиснал към матрака и здраво беше стиснал ръцете ѝ, мисълта за свръхестествено обяснение не беше особено далеч от нея. Но сега вече изглеждаше като чиста лудост да се говори сериозно за мъртъвци, завърнали се от гробовете си, за да си отмъстят с кръв на живите.

– Сюзан?

Накрая го погледна в очите.

– Продължавайте – подкани я отново. – Ако двамата санитарни не са просто двойници на Джеликоу и Паркър, ако са нещо друго, както казахте, какво точно имавте предвид?

Тя уморено махна с ръка:

– О, Боже, просто не знам. Не знам как да ви го кажа, как да го обясня на вас, а и на себе си. Не знам какво да мисля. Мога само да ви кажа какво видях с очите си – или какво си мисля, че съм видяла.

– Вижте, не искам да ви насилвам – бързо каза той. Знаем, че това не е лесно за вас.

Видя съжаление в прекрасните му сини очи и веднага отмести поглед. Не искаше да бъде обект на съжаление за никого и особено за Джефри Макгий. Мразеше дори и мисълта за това.

Докторът замълча като гледаше в земята и очевидно размишляваше за нещо.

Тя избърса потните си длани върху чаршафа и се отпусна на възглавницата. Затвори очи.

Барабанният шум от дъжда, туп-туп-туп, превръщаше цялата уилокска долина в учебен плац.

– Да ви предложи нещо? – попита той.

– Определено имам нужда от това.

– Може и да не ви хареса.

– Да опитаме – отвори очи Сюзън.

– Нека доведе Бродли и О'Хара тук още сега.

– Джеликоу и Паркър?

– Имената им всъщност са Бродли и О'Хара.

– Така ми каза и госпожа Бейкър.

– Нека ги доведе тук. Ще помоля всеки от тях да ви разкаже по нещо за себе си – къде се е родил и израснал, къде е ходил на училище, как е постъпил на работа в тази болница. После можете и вие да им зададете въпроси, да ги попитате каквото пожелаете. Може би, ако поговорите малко с тях, ако ги поопознаете...

– Може би тогава ще реша, че не приличат чак толкова Паркър и Джеликоу в края на краищата – завърши мисълта му тя.

Той се приближи и сложи ръка на рамото ѝ, като я принуди да погледне отново към него и да види пак съжалението.

– Не е ли поне възможно, че след като поговорите с тях, може да ги видите по друг начин?

– Разбира се. Не само е възможно и вероятно, а е почти сигурно.

Самообладанието и обективността ѝ явно го изненадаха.

– Съвсем ясно ми е, че проблемът ми е или психологически – продължи тя, – или е резултат от някое органично мозъчно увреждане, свързано с катастрофата, а може би и непряко с нея, а с прекараните три седмици в кома.

Макгий тръсна глава и се усмихна; сега беше негов ред да се притесни:

– Все забравям, че сте учен.

– Няма нужда да ме ласкаете, доктор Макгий.

Засиял от облекчение, той постави длани на матрака и седна на ръба на леглото, до нея. Непринуденият му жест, спонтанният физически израз на радостта, която изпита от смислената ѝ реакция, го накара да изглежда поне десет години по-млад и още по-привлекателен.

– Знаете ли, просто щях да се побъркам как по най-деликатен и приемлив начин да ви кажа – цялата работа с двойниците е навярно само в главата ви, а сега излиза, че сте го знаели през цялото време. Което значи, че навярно можем да отхвърлим две от диагнозите, които токущо очертахте – искам да кажа, че едва ли ви преследва някакво психологическо плашило. Вие сте прекалено стабилна за това. Вие сте направо удивителна!

– Значи най-добрата ми надежда остава нарушението в мозъчната дейност – с мрачна ирония заключи Сюзан.

– Но вижте – започна сериозно той, – не може да е нещо застрашаващо живота ви. Определено не е голям кръвоизлив или нещо подобно. Ако беше така, нямаше да сте така добре физически и в такова ясно съзнание. А и нещо сериозно наистина би се отчело на скенера, с който ви изследвахме, докато бяхте в кома. Това е нещо дребно, Сюзан, нещо, което се лекува.

Тя кимна.

– Но все още се страхувате от Брадли, О'Хара и другите двама, нали? – попита я.

– Да.

– Макар и сама да съзнавате, че най-вероятно всичко е само в главата ви.

– „Най-вероятно“ е точната дума.

– Мога да отида и по-далече, като кажа, че е определено проблем, свързан с възприятията, и се дължи на функционално мозъчно смущение.

– Навярно е така.

– Но все пак се боите от тях.

– Много.

– Но възстановяването ви не бива да се смущава от стрес или потиснатост – намръщи се той.

– Сигурно ще успея да се справя. Второто ми име все пак е Полиана³.

Той отново се усмихна:

– Ето така ви харесвам.

„Но освен това в сърцето си – помисли си Сюзан. – и за миг не допускам, че имам някакъв психологически проблем или мозъчно смущение. Тези отговори просто не са убедителни. Мога да ги приема с мисълта си, но все пак не ми се струват правилни. Чувствам, че е правилен отговорът, който изглежда безсмислен – тези мъже наистина са двойници на Харч, Куинс, Джеликоу и Паркър, но не само в моите очи, а наистина; те искат нещо от мене – навярно живота ми.“

Потри с ръка челото си като че ли можеше да се отърси от умората си и да я захвърли настрана:

– Е..., нека направим и това. Доведете Джеликоу и Паркър и ще видим какво ще стане.

– Бродли и О'Хара.

– Да де.

– Вижте, щом мислите за тях като за Джеликоу и Паркър, вие непременно ще ги видите като Джеликоу и Паркър – това е самата същина на проблема, свързан с възприятията ви. Мислете за тях като за Дени Бродли и Пат О'Хара и това може да ви помогне да преодолеете смущенията във възприятията; да ви помогне да ги видите като хората, които са.

– Добре. Ще мисля за тях като за Бродли и О'Хара. И ако те въпреки това приличат на Джеликоу и Паркър, може би трябва да се срещна не с невролог, а със специалист по прогонване на духове.

Той се засмя. Но не и тя.

Макгий бе обяснил накратко положението на Бродли и О'Хара, преди да ги въведе в стаята ѝ. Те изглеждаха разтревожени от състоянието на Сюзан и изпитваха силно желание да ѝ помогнат, доколкото това е по силите им.

3. Полиана, вечно оптимистично настроена личност; по едноименния роман от Елеовор Портър (1868–1920). – Б. пр.

Тя се опита да не им показва в каква степен присъствието им все още я безпокои. Макар че стомахът ѝ се преобръщаше, а сърцето ѝ биеше бясно, тя си наложи да се усмихне и да изглежда спокойна. Искаше да даде на Макгий възможност да докаже, че двамината, когато се огледат по-цялостно, са само обикновени, безвредни младежи, у които няма никакви злостни намерения.

Макгий бе застанал до леглото с ръка върху преградата, като се опитваше да ѝ вдъхне морална поддръжка.

Санитарите застанаха в долния край на леглото. Отначало се държаха стегнато, като двама ученици, изправени на изпит пред строга учителка. Но лека-полека се отпуснаха.

Денис Брадли заговори пръв. Тъкмо той я бе придържал към леглото, докато сестрата се готвеше да ѝ постави инжекция.

– Най-напред искам да се извиня, че може би бях малко по-груб с вас. Не исках да е така. Просто бях малко уплашен, разбирате ли? – Неловко смени тежестта си от единия крак на другия. – Искам да кажа, вие все пак ни заплашихте... нали... че смятате да направите нещо... с очите ни...

– Няма нищо – успокои го Сюзан, макар че все още усещаше силата на ръцете му, пръстите, които жестоко се забиваха в ръцете ѝ. – И аз бях уплашена. Всъщност аз трябва да се извиня на вас. И на двамата.

По молба на Макгий Брадли започна да говори за себе си. Бил роден в Тусон, Аризона, и навършил двайсет години миналия юли. Родителите му се преместили в Портланд, Орегон, когато станал на девет години. Няма братя, само една по-голяма сестра. Учил две години в колеж, а после посещавал курсове, където се подготвил за санитар. Преди една година постъпил на работа в Уилоуок, където изпълнявал по съвместителство работата и на санитар, и на придружител в линейка. Отговори на всичко въпроси, които му постави Сюзан. По време на целия разговор беше прям, непосредствен и готов с отговорите си.

Подобно беше и отношението на Патрик О'Хара, червенокосия. Той заяви, че е роден и израснал в Бостън. Родителите му били ирландски католици. Не, не познавал никого на име Хърбърт Паркър. Всъщност през целия си живот в Бостън не е познавал никой, който да се казва Паркър или Хърбърт. Да, имал по-голям брат, но не, с брат си не си приличали особено, Не, никога не е бил в пенсилванския колеж Брайърстед и дори сега за пръв път чувал за него. Дошъл на Запад, когато навършил осемнайсет години, преди три години. В Уилоуок бил от шестнайсет, не, по-скоро от седемнайсет месеца.

Трябваше да признае, че и Денис Брадли, и Пат О'Хара се държаха добронамерено. След като сега ги бе поопознала, не можеше да се позове на някакво логическо основание да вижда в тях потенциална заплаха за себе си.

Изглежда, никой от тях не лъжеше.

Сякаш никой и не премълчаваше нещо.

Но все пак за нея, заради объркани възприятия или не, Брадли все още приличаше досущ на Карл Джеликоу.

Досущ.

О'Хара още ѝ изглеждаше като двойник на Хърбърт Паркър.

А имаше и чувството, неподкрепено от нищо, което двамата младежи бяха казали или направили, че те лъжат и че крият нещо. По интуицията, въпреки всички солидни доказателства за обратното, тя усещаше, че целият този спектакъл е само добре отрететирана пиеса, изпълнение, което двамата бяха поднесли с изключително майсторство.

„Разбира се, аз може би съм само безнадеждна и напълно откачена параноичка, помисли си тя мрачно.“

Когато двамата санитарии излязоха от стаята, Макгий я запита:

– Е?

– Нищо не се получи. Мислех ги през цялото време за Брадли и О'Хара, но те все пак ми приличаха на Джеликоу и Паркър.

– Вие разбирате, че това нито подкрепя, нито отхвърля теорията, че имате някакви обусловени от мозъчно увреждане погрешни възприятия.

– Знам.

– Още утре ще ви насрочим нова серия от тестове, които ще започнат с ново рентгеново изследване.

Тя кимна.

– По дяволите – въздъхна той, – надявах се, че разговорът с Брадли и О'Хара ще успокои съзнанието ви, ще ви накара да се чувствате по-добре и по-малко напрегната, докато успеем да установим точно причините за състоянието ви и да коригираме объркването във възприятията ви.

– Чувствам се горе-долу толкова спокойна, колкото се чувства котка, поставена върху гореща печка.

– Не ми се иска да се претоварвате със стрес и превъзбуда. Това ще забави възстановяването ви. Предполагам, че не би имало особен смисъл да се опитвам да ви убедя.

– Не. Както ви казах, аз приемам обяснението ви с мисълта си. Но с чувствата, инстинкта и цялото си същество все още смятам, че

четиримата мъже от братството са се върнали при мен..., за да ме нападнат.

Стана й студено. Пъхна ръце под завивката.

– Вижте. – Макгий все пак реши да опита с убеждението, въпреки мнението й, че няма смисъл. – Вижте, може и да имате сериозни основания да подозирате Ричмънд и Джонсън. Не е правдоподобно, но е възможно, донякъде възможно те да са Харч и Куинс, възприели чужди имена.

– Хей, нали идеята е да ме накарате да се чувствам по-спокойна, по-малко напрегната?

– Мисълта ми е, че нямате никакво основание да подозирате Брадли и О'Хара. Те не биха могли да бъдат Джеликоу и Паркър, защото тези двамата са мъртви.

– Знаем, Мъртви са.

– Така че не би трябвало да имате лошо отношение към Брадли и О'Хара.

– Но аз нямам.

– Освен това те не биха могли да са изпратени тук като част от някакъв сложен и престъпен план да си разчистят сметките с вас за свидетелстването ви на делото. Тук са от много преди вие да дойдете, дори преди да намислите да прекарате ваканцията си в Орегон, преди и да сте чули за хотел „Вютоп“. Да не би да твърдите, че някой е знаел – по някакъв свръхестествен, вълшебен, ясновидски начин, – че някой ден случайно ще попаднете по тия места и ще се озовете в уилоуокската болница? Да не би да смятате, че някой е предвидил това и е настанил тук О'Хара преди седемнайсет месеца, а Денис Брадли – преди година?

Беше се изчервила, тъй като той я караше да изглежда смешна.

– Разбира се, че не смятам.

– Хубаво.

– Това би било глупаво.

– Така е. Значи вече се чувствате съвсем спокойна с Брадли и О'Хара?

Можа да отвърне единствено с истината:

– Но аз не се чувствам спокойна с тях.

– А би трябвало.

Напрежението, което се бе натрупвало в нея, достигна връхната си точка. Тя избухна:

– По дяволите, мислите ли, че ми харесва да бъда пленница на чувствата си, да съм безпомощна жертва на страха? Мразя това. Аз не съм

такава. Чувствам... че съм престанала да се владее. Никога в живота си, никога не съм вземала решения и не съм правила каквото и да е под напора на чувствата. Аз съм учен, за Бога. Занимавала съм се с наука и съм разсъждавала трезво през целия си живот като възрастна. И се гордея с това. В света, който понякога изглежда съвсем като лудница, аз съм се гордяла с логиката си, с непоклатимата си стабилност. Не виждате ли? Не разбирате ли какво ми причинява всичко това? Мислила съм по законите на логиката и на математиката още от дете. Не съм избухвала в гневни пристъпи дори тогава, дори като момиченце. Понякога ми се струва, че просто не съм имала детство.

Изведнъж, за нейно учудване, от нея се изляха всичките ѝ съжаления, притеснения и страдания, които бе крила и държала толкова дълго в себе си – порой, който надминаваше пороя, отприщен от бурята навън.

С глас, който едва разпозна като своя, глас, изкривен от страдание, започна:

– Имало е случаи – обикновено късно нощем, когато съм сама, което е обичайно през повечето нощи, през повечето дни... винаги, за Бога, – когато съм била убедена, че нещо не ми достига, че ми липсва дребна, но важна част, която ме прави истински човек, сякаш съм индивид от друга раса. Искам да кажа, Бога ми, останалите хора изглеждат поне толкова ръководени от чувствата колкото от интелекта, от усещанията си колкото и от истината. Виждам как другите се отдават на чувствата си и пренебрегват логиката, правят най-абсурдни неща заради самото удоволствие от това. Заради самото удоволствие от това! Никога не съм правила каквото и да е в живота си единствено с такива подбуди. Освен това срещам приятели и познати, отдадени на чувствата си, просто носени от тях... и най-важното, това изглежда им харесва. А аз не мога. Никога не съм могла. Прекалено въздържана съм. Прекалено се владее. Винаги се владее. Желязната лейди. Виждате, аз дори не плаках при смъртта на майка си. Добре, може би на седем години съм била прекалено малка, за да разбере, че трябва да плача. Но аз не плаках и на погребението на баща си. Уговарях се с гробарите, поръчвах цветя, наглеждах как копаят гроба и се грижех за всички подробности твърде сполучливо, но не плаках за него. Обичах го въпреки сдържаното му отношение към мене и ми липсваше. Боже, как ми липсваше, – но не плаках. По дяволите. Не плаках за него. И тогава си казах – не е толкова лошо, че се различавам от останалите. Казвах си, че съм по-добра от тях, че струвам повече от тълпата. Изпитвах огромна гордост от непоклатимо овладения си характер; изградих живота си на тази основа. – Бе се разтреперала силно.

Обгърна се с ръце. После погледна към Макгий. Той изглеждаше поразен. А тя не можеше да спре да говори. – Изградих живота си върху тази гордост, по дяволите. Може би не кой знае колко интересен живот. Но все пак живот. И бях доволна от себе си. И сега да ми се случи това. Знаем, че не е логично да се боя от Ричмънд, Джонсън, Брадли, О'Хара... Но аз наистина се страхувам от тях. Това е по-силно от мене. Имам логически глупавото, но емоционално силно убеждение, че тук става нещо неопишуемо странно, дори окултно. Загубила съм самообладанието си. Отдала съм се на чувствата. Станала съм онова, което си мислех, че никога няма да бъда. Станала съм различна и съм поела по съвсем различен път от старата си същност. Вече не съм онази Сюзан Торнтън... и... това... просто... ме разкъсва.

Потръпна, задави се, сви се на леглото, седна с глава между коленете си, пое дъх и зариди.

В началото Макгий просто нямаше думи. После ѝ подаде няколко книжни салфетки. И още няколко.

– Сюзан, съжалявам – каза накрая. – Как сте? – попита след малко. Наля ѝ чаша вода.

Тя не я пожела.

Върна я на нощното шкафче.

Изглеждаше объркан.

– Как мога да ви помогна?

– Боже! – простена младата жена.

Докосна я.

Прегърна я.

Това можеше да направи.

Опря глава на раменете му и конвулсивно заплака. Постепенно осъзна, че сълзите не я карат да се чувства по-нешастна, както си бе мислила при упоритите си опити да ги спре. Вместо това я караха да се чувства по-чиста и по-добра, като че ли заедно с тях се изливаше болката и страданието, които ги бяха причинили.

– Всичко е наред, Сюзан – увери я той. – Ще се оправите. Не сте сама.

Макгий успя да я успокои, а такова нещо никога не бе ѝ се случвало – навярно, защото на никого не бе разрешавала.

След няколко минути.

– Още няколко салфетки? – попита той.

– Не, благодаря.

– Как се чувствате?

– Като изцедена.

– Съжалявам.

– Не сте виновен вие.

– Непрекъснато ви натяквах за Брадли и О'Хара.

– Не бих казала. Опитвахте се единствено да ми помогнете.

– И как само ви помогнах.

– Наистина ми помогнахте. Принудихте ме да застана лице в лице с нещо, което досега бях избягвала, а това ми беше ужасно необходимо. Не съм толкова твърда, колкото си мислех. Различна съм от онова, което си мислех, че съм. И може би това не е лошо.

– Всичко, което ми казахте за себе си, всичко, с което, според вас, се различавате от останалите хора – вярвахте ли в това наистина?

– Да.

– През всичките тези години?

– Да.

– Но за всекиго има някакъв предел.

– Вече го знам.

– И няма нищо лошо в това, че от време на време не успявате да поемете всичко – успокой я той.

– Напоследък наистина беше така. Твърде подчертано.

Постави ръка под брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и я погледна. Прекрасните му очи сега бяха по-сини от всякога.

– Каквото и да ви има, колкото и потайно да е то, колкото и трудно да ми бъде да стигна до същността му, аз ще го открия – увери я. – И ще ви накарам отново да се чувствате добре. Вярвате ли ми, Сюзан?

– Да. – Осъзна, че за пръв път в живота си доброволно поставя, поне донякъде, съдбата си в ръцете на друг човек.

– Ще открием каква е причината за объркването на възприятията ви, за натрапчивата ви мисъл за Гръмотевичния дом и ще ги преодолеем. Няма да ви се наложи да прекарате остатъка от живота си, като виждате Ърнест Харч и останалите трима в лицата на свършено непознати хора.

– Ако именно това ми се случва.

– Това ви се случва – настоя той.

– Добре. Докато откриете причините за състоянието ми, докато ме накарате да се чувствам добре, аз ще се опитвам да се боря с тази лудост, с мъртъвците, които изведнъж оживяват и се появяват в болницата като санитарии. Ще вложа всичко от себе си, за да се преборя с това.

– Можете. Сигурен съм.

– Но това не значи, че няма да се боя.

– Сега ви е разрешено да се боите. Вече не сте желязната лейди.

Тя се усмихна и издуха носа си. Макгий поседя още малко замислен на ръба на, леглото и накрай каза:

– Следващия път, когато ви се стори, че сте видели Харч, Джеликоу, Куинс или Паркър, можете да направите нещо, което да ви предпази от паниката.

– Бих искала да знам какво е.

– Ами когато завършвах стажа си в сиатълската болница – преди доста години, дори не ми се иска да си спомням преди колко, – имаме много случаи на поети свръхдоза от наркотици. Пациентите винаги идваха в спешното отделение – или ги довеждаше полицията – с оплаквания от неприятни наркотични пътешествия и безконтролни халюцинации, които са ги карали или да се катерят по стените, или да стрелят по фантоми с истинско оръжие. Независимо дали болният бе поел ЛСД, ПЩП или друго вещество, ние не го лекувахме единствено с дезактивиращи препарати. Добавяхме и разговор. Съветвахме го да се отпусне. Държахме го за ръка и го успокоявахме. Казвахме му, че страшилищата, които са го преследвали, не са истински. И знаете ли какво? Обикновено разговорът помагаше, оказваше огромно успокояващо влияние. Дори в много случаи уговарянето играеше по-важна роля от дезактивиращите лекарства, които предписвахме.

– Значи това искате да правя, когато видя Харч или останалите? Да се успокоявам сама?

– Да.

– Просто да си казвам, че не са истински?

– Да. Казвайте си, че не са истински и че не могат да ви наранят.

– Както хората изричат молитви, с които да се предпазят от вампирите?

– Всъщност, ако мислите, че молитвата би ви помогнала, не се колебайте. Не се мушцавайте от това.

– Никога не съм била особено религиозна.

– Няма значение. Ако ви се иска да се молите, не се колебайте. Правеете онова, което ще ви позволи да запазите спокойствие, докато аз успея да намеря постоянното медицинско разрешение за проблема ви.

– Добре. Каквото кажете.

– А, радвам се, че най-после сте възприели правилното покорно отношение към лекуващия си лекар.

Тя се усмихна.

Той погледна часовника си.

– Забавих ви – реагира Сюзан.

– Само няколко минути.

– Съжалявам.

– Не се тревожете. Единствените пациенти, с които имаме уговорени часове тая сутрин, и без това са хипохондрици.

Тя се засмя. Учуди се, че още може да се смее.

Той я целуна по бузата. Беше само бързо докосване и свърши преди тя да осъзнае какво става. Вчера, когато си бе помислила, че се кани да я целуне по бузата, той се отказа в последния момент. Сега вече го бе направил, но тя все още не знаеше какво значи това. Дали беше просто израз на съчувствие, на съжаление? Дали беше просто симпатия? Приятелски жест? Или беше нещо повече?

Веднага след като я целуна, той се изправи и изглади смачканата си престилка:

– Съветвам ви да прекарате остатъка от сутринта във възможно по-пълна почивка. Четете, гледайте телевизия, правете всичко, което би откъснало мисълта ви от Гръмотевичния дом.

– Ще се обадя на четиримата и ще ги поканя за една игра на покер – подхвърли тя.

Макгий примигна, после поклати глава и се усмихна:

– Добре се възстановявате, няма що.

– Само се подчинявам на нарежданията на доктора си. Той настоява да запазя положителното си отношение каквото и да става.

– Госпожа Бейкър има право.

– За какво?

– За вас. Твърди, че духът ви винаги е висок.

– На нея всичко ѝ прави впечатление.

– Госпожа Бейкър? На нея няма да ѝ направи никакво впечатление, ако папата и президентът влязат през вратата ръка за ръка в този момент.

Сюзан се смути, защото не мислеше, че заслужава похвала, след като току-що се бе отпуснала и разплакала; изглади одеялото и чаршафа си и не отговори на комплимента.

– Изяжте си всичко, което ви донесат за обед – посъветва я Макгий.

– А следобед искам да минете упражненията по лечебна физкултура, които бяхме предвидили за сутринта.

Сюзан се стегна.

Макгий сигурно бе забелязал рязката промяна у нея, защото

добави:

– Това е много важно, Сюзан. Тази лечебна физкултура ви е необходима. Тя ще ви помогне да се изправите на крака значително по-скоро. А ако открием, че за проблемите, ви с възприятията има физическа причина, която изисква сериозна операция, вие много по-лесно ще се справите с напрежението и умората от хирургическата намеса, ако сте в добра физическа форма.

– Добре – въздъхна.

– Чудесно.

– Но моля ви...

– Какво има?

– Не ми пращайте Джели... – Тя се изкашля. – Не пращайте Брадли и О'Хара да ме водят на долния етаж.

– Това е най-лесното. Имаме предостатъчно санитари.

– Благодаря.

– И не забравяйте – горе главата.

Сюзан подпря с юмрук брадичката си като че ли си повдигаше главата, за да даде театрален израз на героична, твърда като желязо решителност.

– А така – зарадва се той. – Мислете си, че сте Силвестър Сталоун от „Роки“.

– Мислите ли, че приличам на Силвестър Сталоун?

– Е... все пак повече, отколкото на Марлон Брандо.

– Брей, как добре знаете как да ласкаете момичетата, доктор Макгий.

– Да. Аз съм изключителен любовния; – Той й намигна, но това беше нормално намигване; нямаше нищо общо с намигването на Бил Ричмънд в коридора вчера. – Ще се видим довечера, когато правя вечерната си визитация.

После излезе.

Тя остана сама. Само с Джесика Сийфърт. Което си беше същото като да е сама.

И все още не бе я видяла.

Погледна към ограденото легло. От там не се долавяше ни най-малкото движение или шум.

Точно сега не й се искаше да е сама, затова се обади:

– Госпожо Сийфърт?

Нямаше отговор.

Замисли се дали да стане от леглото и да отиде дотам, за да види

добре ли е госпожа Сийфърт. Но без сама да може да обясни защо, се боеше да дръпне паравана.

ГЛАВА 8

Сюзан се опита да изпълни заръките на лекаря. Взе една от книгите, почете малко, но историята не я заинтересува. Включи телевизора, но не попадна на програма, която да ѝ хареса. Единственото нещо, което постоянно занимаваше мисълта ѝ, беше мистерията с четиримата двойници, загадката около целта им. Какво възнамеряваха да ѝ направят? Въпреки съветите на Макгий тя прекара голяма част от сутринта в размисъл за Харч и за останалите трима и в тревога.

„Явно доказателство за неестествено вглъбяване, натрапчива мисъл, психическо заболяване или мозъчно увреждане, – помисли си тя. – Твърдя, че не вярвам в сложните параноични фантазии. Твърдя, че не вярвам в окултното. И все пак вярвам, че тези четиримата са истински, включително и двамата, които са умрели. Това е просто безсмислено.“

Но се тревожеше пак и очакваше с неподправен ужас предстоящото си отвеждане от стаята за физкултурата. Не че се чувстваше особено сигурна в стаята. Не беше така. Но поне тук територията ѝ бе позната. Не искаше да слиза на долния етаж. Спомни си как Джеликоу... как Денис Брамбли я бе подканил: „Трябва да ви заведем на долния етаж.“ Беше прозвучало зловещо.

На долния етаж.

С чувство за вина, че пренебрегва повечето от съветите на Макгий, реши да изяде всичко, което ѝ поднесат за обед, каквато бе една от заръките му.

„Осъдената се нахрани обилно за последен път“ – си помисли тя с хумора на очакващите смъртно наказание. После, сърдита на себе си, реши: „По дяволите, стига! Вземи се в ръце, Торнтън!“

Едва бе завършила обедата си, когато телефонът звънна. Обаждана се двамата от Майлстоунските ѝ колеги. Тя не си ги спомняше, но се опита да бъде любезна с тях, да им говори като на приятели. Въпреки това разговорът не протече гладко и я притесни; беше доволна, когато накрая затвориха.

Един час след обедата при нея влязоха двама санитарии с носилка на колелца. Нито един от тях нямаше дори далечна прилика с някой от четиримата членове на братството.

Първият бе набит мъж на около петдесет години с бирено коремче. Имаше гъста прошарена коса и сиви мустаци:

– Здравсти, красавице. Ти ли си поръчала такси?

Вторият беше около трийсет и пет годишен. Имаше гола глава, гладко, открито, почти бебешко лице:

– Дошли сме да ви откъснем от всичко това.

– А аз очаквах лимузина – пошегува се тя.

– А ти какво си мислиш, че е това, сладурано? – попита по-възрастният и посочи носилката като че й представяше някакво най-люксово возило. – Обърни внимание на тези класически линии! – После тупна десетсантиметровия матрак на носилката. – А каква тапицерия има само. Ние предлагаме само най-доброто!

– Като изключим лимузината, има ли някакъв друг начин да се возите легнала?

– И то с шофьор – добави по-възрастният и посегна към преградата на леглото.

– С двама шофьори – уточни плешивият и докара носилката до леглото. – Аз съм Фил. А другият джентълмен е Елмър Мърфи.

– Викат ми Мърф.

– Викат му и по-лоши неща.

Макар все още да се боеше да слезе на долния етаж в непозната територия, Сюзан изпита удоволствие от бърборенето им. Приятелското им отношение, желанието им да я предразположат и собственото й намерение да не разочарова Макгий я окуражиха достатъчно, за да се плъзне от леглото си върху носилката. Тя вдигна поглед към тях:

– Вие двамата винаги ли сте такива?

– Какви? – попита Мърф.

– Иска да каже очарователни – поясни Фил и постави под главата й миниатюрна, малко твърда възглавница.

– Това да – усмихна се Мърф. – Винаги сме чаровни.

– По нищо не отстъпваме на Кари Грант.

– Просто така сме си родени.

– А ако погледнете в речника как е обяснена думата „чар“... – започна Фил.

– ... ще видите там нашите снимки – довърши вместо него Мърф.

Завиха я с тънко одеяло, закрепиха го с ремък и я избутаха в коридора.

На долния етаж.

За да не мисли накъде отива, Сюзан ги запита:

– Но защо е нужна тази носилка? Не може ли просто с инвалиден стол?

– Те са прекалено подвижни – отвърна Мърф.

– Американците обичат подвижността.

– Мразят да остават на едно място.

– Ако оставим някой пациент сам на инвалиден стол дори за десет секунди – подхвана Фил.

– ... той ще се окаже на половината път до Месопотамия, докато се върнем – довърши Мърф.

Бяха стигнали до асансьора. Мърф натисна белия бутон с надпис „Надолу“.

– Чудесно място – възкликна Фил, докато вратите на асансьора се разтваряха.

– Кое? – зачуди се Мърф. – Този асансьор? Чудесен?

– Не, Месопотамия – обясни Фил.

– Ти си бил там, а?

– Там прекарвам ваканциите си през зимата.

– Да, знам, но не мисля, че вече съществува Месопотамия.

– Гледай някой месопотамец да не те чуе случайно какви ги приказваш – предупреди го Фил.

Продължиха да бърборят по коридора и по целия си път по коридора на първия етаж към отделението за лечебна физкултура, което се намираше в едно от по-късите крила на сградата. Тук те предадоха Сюзан на госпожа Флорънс Аткинсън, специално обучен терапевт, която отговаряше за болничните занимания по ЛФК.

Флорънс Аткинсън беше ниска и мургава жена, подобна на птица, от която бликаше енергия и ентузиазъм. Под нейни указания Сюзан прави половин час упражнения с помощта на множество уреди и специална гимнастическа екипировка, които раздвижиха всяка група мускули по тялото ѝ. Нямаше никакво натоварване, за здрав човек всичко би изглеждало безкрайно лесно.

– По време на първите ни няколко занимания – поясни госпожа Аткинсън – ще работим предимно върху пасивните упражнения.

Въпреки това в края на половинчасовия сеанс се почувства изтощена и всичко ѝ болеше. След упражненията ѝ направиха масаж, който я накара да си представи, че е просто куп разкачени кокали и сухожилия, които Бог не си е дал труда да съедини в човешка форма. Масажът бе последван от поставяне в басейна с центрофугата. Горещата, въртяща се вода изцеди и последните остатъци от напрежението, така че сега се

чувстваше не само отпусната, но и течна. А най-хубавото беше, че ѝ разрешиха да вземе душ в кабинка, която бе съоръжена със седалка и странични подпори за инвалиди. Чудесното чувство и мирисът на сапун, гореща вода и пара бяха така прекрасни, така изискани, че самото ѝ къпане изглеждаше великолепно и греховно.

Флорънс Аткинсън изсуши мократа руса коса на Сюзан със сешоар, докато тя седеше пред огледалото на една тоалетна масичка. За пръв път се поглеждаше в огледало от един ден насам и с радост откри, че торбичките под очите ѝ са изчезнали. Кожата наоколо все още малко синееше, но не особено много, а устните ѝ бяха червени. Тънкият белег от челото ѝ бе по-малко червен и подут от вчера сутринта, когато бяха свалили бинта, и тя без всякакво усилие повярва, че ще изчезне почти изцяло, когато заздравее напълно.

След като сложи отново зелената си пижама, се настани на носилката с колелца и госпожа Аткинсън я закара до чакалнята на отделението за ЛФК.

– Фил и Мърф всеки момент ще дойдат да ви вземат.

– Няма нужда да бързат. Имам чувството, че плувам по топлия, син океан. Бих могла да си остана тук вечно. – Тя се зачуди как изобщо е могла така да се уплаши от идването си на долния етаж в ЛФК.

Загледа се за миг в плочките на тавана и ѝ се стори, че открива очертания на предмети сред точките, с които бяха осяяни – жираф, лодка, палма. Почувства се унесена, затвори и и се прозя.

– Изглежда прекалено доволна, Фил.

– Точно така си е, Мърф.

Тя отвори очи и им се усмихна.

– Трябва да внимаваме да не глезим прекалено пациентите си – изръмжа на шега Фил.

– Масажи, басейни с центрофуги, персонални шофьори...

– Както е тръгнало, скоро ще поиска да ѝ се носи закуската в леглото.

– Това какво е, Фил – болница или кът за развлечения към градския клуб?

– Понякога и аз се чудя, Мърф.

– Е, вие май сте Лаурел и Харди от уилоуокската болница – прекъсна ги Сюзан.

Те я избутаха от чакалнята на отделението за ЛФК.

– Лаурел и Харди? – възропта Мърф. – Не, ние предпочитаме да се мислим за Боб и Рей от Уилоуок.

Завиха зад ъгъла към обширното централно помещение. Твърдата възглавница повдигаше главата на Сюзан достатъчно, за да може да види, че коридорът зад тях е пуст. За пръв път виждаше празен коридор във вечно оживената болница.

– Боб и Рей? – измърмори Фил. – Говори за себе си, Мърф. За себе си аз съм Робърт Редфорд от Уилоук.

– На Робърт Редфорд не му трябва тупе.

– Нито пък на мене.

– Така е. На тебе ти трябва цяла мечешка кожа, за да прикриеш това голо теме.

Бяха стигнали асансьора.

– Ти си жесток, Мърф.

– Просто ти помагам да застанеш лице в лице с действителността, Фил.

Мърф натисна белия бутон с надпис „Нагоре“.

– Е, госпожице Торнтън – въздъхна Фил, – надявам се, че малкото ни пътешествие ви направи удоволствие.

– Страшно приятно ми беше – отвърна тя.

– Хубаво – кимна Мърф. – Ние гарантираме, че и следващата му част ще бъде интересна.

– Много интересна – съгласи се Фил. Вратите на асансьора се отвори зад нея. Изтласкаха я вътре, но не я последваха.

В кабината вече имаше други хора. Четирима. Харч, Куинс, Джеликоу, Паркър. Харч и Куинс бяха облечени с пижами и халати; стояха от лявата ѝ страна. Джеликоу и Паркър, в болнични престилки, бяха отдясно.

Тя вдигна глава стресната и изумена и погледна Мърф и Фил, които стояха пред вратите на асансьора на първия етаж и усмихнати я гледаха. Помахаха ѝ за довиждане.

Вратите се затвориха. Асансьорът тръгна.

Ърнест Харч натисна едно копче върху таблото и спряха между етажите. После я погледна. Ледените му сиви очи приличаха на кръгчета от мръсен лед и от тях в сърцето ѝ повя хлад.

– Здравсти, кучко – започна той. – Представяш ли си, да се срещнем тук?

Джеликоу се изкиска. Беше бълбукащ, сподавен, свински звук, който подходеше на свинското му лице.

– Не – сковано отговори тя.

– Няма ли да изпициш? – попита Паркър с усмивката на

непослушно, луничаво момче, което помага в черквата.

– Ние се надявахме да пишнеш – добави Куинс, чието лице изглеждаше още по-дълго откъм носилката.

– Прекалено изненадана е, за да крещи – обясни Джеликоу и отново се изкикоти.

Тя затвори очи и реши да последва съвета на Джефри Макгий. Каза си, че не са истински. Каза си, че не могат да я наранят. Каза си, че са просто фантоми, дневни видения или по-скоро дневни кошмари. Не са истински.

Някой сложи ръка на гърлото ѝ.

Отвори отново очи с разтуптяно сърце.

Беше Харч. Той леко я притисна и усещането на кожата ѝ в дланта му явно му хареса, защото той се засмя тихо.

Сюзан хвана дланта му с двете си ръце и се опита да я махне. Не успя. Той беше силен.

– Не се тревожи, кучко – изръмжа той. – Няма да те убия. Звучеше точно както тя си спомняше гласа на Харч от делото в съда и от Грьомтевичния дом. Никога не би могла да го забрави. Беше дълбок, дрезгав – студен и безмилостен глас.

– Не, няма да те убием още – съгласи се Куинс. – Не още.

– Когато му дойде времето – допълни Харч.

Тя отпусна ръце. Чувстваше крайниците си все по-изтръпнали. Ходилата и дланите ѝ бяха студени. Тресеше се като стара кола, в чийто двигател имаше доста неизправности, разтуптяното ѝ удрящо сърце сякаш щеше да я раздоби.

Харч поглади гърлото ѝ леко и нежно като че ли се възхищаваше на елегантната му извивка.

Тя трепна от отвращение и отвърна глава, погледна към Джеликоу.

Свинските му очички просветнаха:

– Как ти хареса малкото ни изпълнение в стаята ти тая сутрин?

– Ти се казваш Брамли – Желанието ѝ беше да е така, искаше ѝ се действителността да се завърне.

– Не – отсече той. – Джеликоу.

– И аз съм Паркър, а не О'Хара – добави червенокосият.

– Вие и двамата сте мъртви – с разтреперан глас изрече тя.

– И четиримата сме мъртви – намеси се Куинс.

Тя погледна към мъжа с ястребовото, лице, озадачена от думите му.

– След като ме изритаха от Брайърстед – продължи той, – аз се върнах у дома във Вирджиния. Семейството не ми оказа особена помощ.

Всъщност не искаха изобщо да имат нещо общо с мене. Много порядъчно и праволинейно вирджинско семейство, нали разбираш? – и най-малкият полъх на скандал не би трябвало да опетни семейното име. – Лицето му потъмня от гняв. – Дадох ми скромна издръжка, с която да преживявам, докато си намеря работа, и ме отпратиха. Отпратиха ме! Баща ми – този самодоволен и лицемерен проклет, мръсник – ме отрязва, като че ли бях изсъхнал клон на дърво. Каква работа можех да намеря, която да не изглежда прекалено долна за мене? Нали семейството ми все пак беше изискано? Не съм отгледан като обикновен работник. – Бе започнал да говори със стиснати зъби. – Нямах възможност да постъпя в юридически факултет, както ми се искаше. Заради тебе, заради показанията ти на делото. Господи, как те мразя. Заради тебе се озовах в онзи забутан мотел в Нюпорт Нюз. Заради тебе разрязах вените си в схлупената малка баня.

Тя затвори очи. Помисли си: „Не са истински. Не могат да ме наранят.“

– Мене ме убиха в затвора – обади се Харч.

Тя продължаваше да държи очите си затворени.

– Трийсет и два дена преди срока, когато трябваше да ме помилват. Боже, бях излежал почти пет години, оставаше ми само един месец, но попаднах на някакъв негър, който бе успял да вмъкне нож в килията.

Те не са истински. Не могат да ме наранят.

– И сега накрая те настигнах – продължи Харч, – както се бях заклел да направя. Хиляди пъти, в затвора, десетки хиляди пъти се заричах да те открия някой ден. А знаеш ли какво ще бъде в петък, кучко? Тогава е годишнината от смъртта ми, ето какво е. В петък се навършват седем години, откакто оня негър ме опря до стената и ми преряза гърлото. Петък. Тогава ще ти го направим и на тебе. В петък вечерта. Остават ти около три дена, кучко. Просто исках да го знаеш. Просто исках първо малко да се поизпотииш. В петък. Запланували сме нещо наистина специално за тебе в петък.

– Всички сме мъртви заради тебе – намеси се Джеликоу.

Те не са истински.

Гласовете им се впиваха в нея:

– ... ако бяхме открили къде се е скрила...

– ... щяхме да сритаме и нейната глава...

– ... да й срежем хубавото гърло...

– ... по дяволите, щяхме да й измъкнем сърцето...

– ... тая кучка няма сърце...

Не могат да ме наранят.

– ... нищо не представлява освен смрадлива любовница на евреин...

– ... на вид не е лоша...

– ... трябва да й се изредим преди да я убием...

– ... малко е кльощава...

– ... ще понадебелее до петък...

– ... някога чукал ли те е мъртвец?

Тя не искаше да отвори очи.

Те не са истински.

– ... всички ще ти се изредим...

– ... ще проникнем в теб...

Не могат да ме наранят.

– ... всичкото това мъртво месо...

– ... навярно в теб...

Не могат да ме наранят, не могат да ме наранят, не могат...

– ... петък...

– ... петък...

Една ръка докосна гърдата й, а друга се спусна върху очите й.

Тя закрещя.

Някой постави мазолеста и груба длан върху устата й.

– Кучка – изръмжа Харч. Сигурно пак той ошипа и дясната й ръка – силно, още по-силно.

После тя припадна.

ГЛАВА 9

Мракът се разсея. На негово място дойдоха млечна флуоресцентна светлина, танцуващи сенки, лениво движещи се под ритъма на някаква своя си музика, и разфокусирани фигури, които се показваха над нея и й говореха с далечни, но познати гласове.

– Виж кой е тук, Мърф.

– Коя е тя, Фил?

– Спящата красавица.

Зрението й се проясни. Беше легнала на носилката.

Примигна към двамата санитарни, които се бяха втренчили в нея.

– А ти тогава трябва да си красивият принц – каза Фил на Мърф.

– Е, ти със сигурност не си принц – отвърна той.

Сюзан видя плочките на тавана от коридора над главите им.

– Той си мисли, че е принц – обърна се Мърф към Сюзан. – А всъщност е само едно от джуджетата.

– Джуджетата? – попита Фил.

– Джуджетата – потвърди Мърф. – Или Грозното, или Нацупеното.

– Но никое от тях не се казваше Грозното.

– Тогава Нацупеното.

Сюзан озадачена завъртя глава наляво и надясно. Намираще се в чакалнята на отделението за лечебна физкултура.

– Освен това – продължи Фил – Спящата красавица не се забърква с никакви джуджета. Онова беше Снежанка.

– Снежанка?

– Снежанка – кимна Фил, хвана преградата на носилката в долния ѝ край и я бутна, докато Мърф направляваше отсрещната страна.

Насочиха се към двойната врата, която водеше към коридора на първия етаж.

Недоумението ѝ изведнъж се насити с ужас. Направи опит да се надигне, но я възпря ремъкът, с който бе привързана.

– Не, чакайте – извика тя. – Чакайте. Почакайте малко, по дяволите!

Двамата се спряха – изглеждаха стреснати от избухването ѝ. Рошавите сиви вежди на Мърф се склочиха намусено. Кръглото, детинско лице на Фил бе просто олицетворение на смайването.

– Къде ме водите? – натъртено попита тя.

– Ами... обратно в стаята ви – отвърна Мърф.

– Какво има? – попита Фил.

Тя прокара пръсти през платнения колан, който я придържаше, като отчаяно търсеше начин, да се освободи от него. Откри катарамата, но преди да успее да я разхлаби, Мърф постави длан върху ръката ѝ и внимателно я отстрани оттам.

– Почакайте – посъветва я той. – Просто се успокойте, госпожице Торнтън. Какво има?

Тя ги изгледа мрачно:

– Вие вече веднъж ме изведохте оттук, откарахте ме до асансьора...

– Не сме...

– ... после просто ме блъснахте там при тях, просто ме изоставихте. Няма да ви позволя да направите същото.

– Госпожице Торнтън, ние...

– Как можахте да постъпите така с мене? Защо, за Бога, поискахте

да направите така? С какво съм се провинила пред вас? Вие дори не ме познавате истински; на никого от вас не съм направила нищо.

Мърф погледна към Фил. Фил сви рамене. Обърна се към Сюзан:

– Кои са те?

– Много добре знаете – огорчено и сърдито каза тя. – Не се преструвайте. Не се дръжте с мен като с глупачка.

– Не, наистина – въздъхна Мърф. – Наистина не знам за кого говорите.

– Аз също – добави Фил.

– За тях! – отчаяно повтори тя. – За Харч и останалите. За четиримата мъртъвци, по дяволите!

– Мъртъвци? – повтори Фил.

Мърф я изгледа като че ли беше обезумяла, после изведнъж се усмихна:

– А, ясно. Сигурно сте сънували.

Тя отмести поглед от единия към другия – и двамата изглеждаха истински стреснати от обвиненията ѝ. Мърф отново погледна Фил:

– Предполагам, присънило ѝ се е, че я извеждаме оттук и я вкарваме в асансьора при други пациенти, които са... покойници. – Той отново се обърна към Сюзан: – Така ли е? Това ли ви се присъни?

– Не може да е било сън. Аз дори не бях заспала – отсече тя.

– Разбира се, че спяхте. – Гласът на Фил беше толкова спокоен и утешителен, колкото нейният беше рязък и сърдит. – Току-що видяхме как се събуждате.

– Като обикновена Спяща красавица – добави Мърф.

Тя буйно тръсна глава:

– Не, не, не. Искам да кажа, че не спях първия път, когато дойдохте. – Опитваше се да им обясни, но чувстваше, че думите ѝ не звучат особено убедително. – Аз... аз просто затворих очи за една-две секунди, когато госпожа Аткинсън ме остави тук и преди дори да съм могла да се унеса, вие дойдохте, откарахте ме до асансьора и...

– Но това е било сън, не виждате ли? – внимателно настоя Мърф, като се усмихваше окуражително.

– Разбира се – съгласи се Фил. – Трябва да е било сън, защото ние никога не караме починалите пациенти до моргата с обикновените асансьори.

– Никога – съгласи се Мърф.

– Покойниците се превозват със служебни асансьори – обясни Фил.

– Така е по-дискретно – добави Мърф.

– По-дискретно – повтори Фил.

Искаше ѝ се да им изкрещи: „Аз не ви говоря за такива мъртъвци, мръсни заговарници такива! Искам да кажа мъртъвци, които са се върнали от гроба, които ходят и говорят и някак успяват да минат за живи; онези, които искат да ме убият.“

Но не произнесе нито дума, защото знаеше, че щеше да прозвучи като бълнуването на луд.

– Само сън е било – успокоително ѝ напомни Мърф.

– Само лош сън – съгласи се Фил.

Тя огледа лицата им, които се извисяваха над нея и изглеждаха несъразмерно огромни от неудобната ѝ гледна точка. Погледът на сивокопия бащински настроен Мърф беше загрижен. А би ли могло зад гладките, закръглени, детински черти на Фил да се крият злонамерени и ненавистни мисли? Не, не мислеше, че е така. Невиността, отразена в очите му, бе съвсем истинска, както и собственият ѝ страх и объркване.

– Но как може да е било сън? – възкликна тя. – Беше толкова истинско... толкова живо.

– И аз няколко пъти съм имал така живи сънища, че са оставали с мене цяла минута, след като съм се събудил сподели Фил.

– Да, и с мене се е случвало – кимна Мърф.

Тя си спомни речта на Куинс за собственото му самоубийство. Помисли си за ръката върху гърдта ѝ, за другата ръка върху очите, за третата ръка, която бе запушила устата ѝ, когато се бе опитала да изкрещи.

– Но това беше... истинско – настоя тя, макар вече да бе почнала много да се съмнява. – Поне... изглеждаше истинско... ужасяващо истинско...

– Кълна се, че не са минали повече от пет минути, откакто госпожа Аткинсън ни извика да дойдем и да ви вземем оттук – увери я Мърф.

– Дойдохме веднага – подкрепи го Фил.

– И ето ни пред вас. Но не сме идвали преди това.

– Сън – повтори Мърф.

– Трябва да е било лош сън – съгласи се Фил.

Накрая Сюзан неохотно кимна:

– Да. Сигурно е така. И вижте... извинявайте.

– О, не си тревожете хубавата главичка – махна с ръка Мърф. – Няма за какво да се извинявате.

– Не трябваше да ви се озъбвам така – продължи Сюзан.

– Ти засегна ли се, Фил?

– Ни най-малко. А ти, Мърф?

– Никак.

– Ето, виждате ли – обърна се към Сюзан Фил. – Няма абсолютно никаква нужда да се извинявате.

– Абсолютно никаква – съгласи се Мърф.

– А сега готова ли сте за малкото ни пътуване? – попита Фил.

– Ще го направим хубаво и приятно – обеща Мърф.

– Ще минем по панорамния път – добави Фил.

– С първокласни удобства по целия маршрут.

– С деликатеси направо от масата на капитана.

– И с танци в балната зала на кораба всяка вечер.

– Ще има безплатни шезлонги и право за участие в игрите на рулетката, а също и коктейли за сметка на заведението.

Прииска й се да спрат с бърборенето си – то вече не я забавляваше. Още й беше лошо, усещаше замайване и объркване като че ли бе препила или бе поела прекалено много успокоителни. Бързо разменяните им реплики приличаха на топка, която бясно отскачаше в главата й; от това с всяка минута й ставаше все по-лошо: Но не знаеше как да им каже да млъкнат, без да ги засегне; а ако ужасът от асансьора наистина е бил само сън, тя и без друго вече бе проявила достатъчно много грубост.

– Е... добре – съгласи се тя. – Хайде да вдигаме котва и да изкараме кораба от пристанището.

– Bon voyage – пожела на всички Фил.

– Упражнението със спасителните лодки е точно в шестнайсет часа – съобщи Мърф.

Избутаха носилката в коридора на първия етаж през двойната врата.

– А ти сигурен ли си, че Спящата красавица не е забъркала нещо с джуджетата? – попита Мърф.

– Нали ти казах, онова е Снежанка. Мърф, започвам да си мисля, че ти си безнадеждно неграмотен.

– Как само ме обиждаш, Фил. Аз съм образован човек.

Завиха по дългия централен коридор и насочиха носилката към асансьорите.

– А аз просто не чета вече детски приказки. Сигурен съм, че те са напълно подходящи за тебе, но аз предпочитам по-сериозна литература.

– Като „Конни надбягвания“ ли? – попита Фил.

– По-скоро Чарлз Дикенс, Фил.

– Или „Нашънал Инкуайърър“? – Спряха пред асансьора.

Сюзан се чувстваше напрегната като навита пружина.

– Ще ти доверя, че съм прочел всички публикувани творби на Луис Ламур – важно каза Мърф и натисна бутона с надпис „Нагоре“.

– От Дикенс до Ламур – забеляза Фил. – Това е доста голям диапазон, Мърф.

– Аз съм човек с широки интереси.

Сюзан затаи дъх, докато чакаше да се отворят вратите. В гърдите ѝ се бе стаил писък, готов всеки миг да прескочи до гърлото ѝ и навън.

„Моля ти се, Боже, – мислеше си тя, – не и този път.“

– А ти, Фил? Чел ли си напоследък някои интересни надписи по кутиите с макарони?

Вратите на асансьора се отвориха с тихо бучене. Бяха зад главата на Сюзан и тя не можеше да види самата кабина.

Санитарите вкараха носилката и този път влязоха с нея. Вътре нямаше мъртъвци.

Тя силно въздъхна и затвори очи. Заедно с облекчението я споходи и главоболие.

Завръщането ѝ до стаята премина спокойно, но когато се прехвърляше от носилката на леглото, усети болка в дясната си ръка, точно над вътрешната свивка на лакътя. Изведнъж си спомни, че Харч – а може би някой от останалите – я бе ошипал там силно, много силно непосредствено преди да припадне в асансьора.

След като двамата санитарии си тръгнаха, Сюзан остана за малко с отпуснати в скута си длани, защото се боеше да огледа ръката си. Накрая обаче нави десния ръкав на зелената си пижама. Върху нежния ѝ мускул имаше белег, тъмно овално петно върху по-бледата кожа на пет сантиметра над свивката на лакътя. Белегът беше лек, но продължаваше да потъмнява. Имаше размера на монета. И цвета на ягодовочервено родилно петно. При допир я болеше осезаемо. Пресен белег, това бе съвсем ясно.

Но какво означаваше той? Беше ли доказателство, че среща с Харч и останалите трима наистина е имало доказателство, че не е било просто лош сън по време на кратко задрямване? Или тя сама си бе нанесла белега по време на упражненията си и като е знаела за него подсъзнателно го е вплела в лошия си сън за мъртъвците в асансьора?

Опита се да си спомни дали бе удряла ръката си в някой момент по време на физкултурата. Нямаше как да бъде сигурна. Насочи мисълта си към вземането на душ. Дали тогава бе забелязала някакви следи по ръката? Бе ли изпитвала болка в мускула си? Не си спомняше нито за някакъв белег, нито за каквато и да е болка. Така или иначе следата тогава

би била така слаба, че тя не би я забелязала; все пак повечето белези се появяват след известно време.

„Трябва да съм си го направила при упражненията – каза си тя. – Само това обяснение не звучи... малоумно. Ърнест Харч и останалите членове на братството не съществуват. Не могат да ме наранят. Те са само фантоми, породени от някаква специална форма на мозъчно увреждане. Щом си възстановя силите, щом Макгий открие какво не ми е в ред, щом се оправя, повече никога няма да видя тези движещи се и говорещи мъртъвци. А дотогава те просто не могат да ме наранят.“

Джеф Макгий започна вечерната си обиколка в пет и половина облечен като за изискана вечеря, която му предстоеше някъде. Носеше тъмносив костюм, който добре стоеше на високото му, стройно тяло, светлосива риза, вратовръзка на синьо-сиви райета, небесносиня носна кърпа в горния джоб на сакоето си.

Изглеждаше елегантен и се движеше с изключително изящество – Сюзан изведнъж откри, че той вече я привлича и като мъж. От мига, когато го бе видяла за пръв път в неделя сутринта, бе решила, че той е необикновено привлекателен мъж, но сега за пръв път, откакто бе излязла от дългата си кома, усещаше топло, желано, прекрасно пърхащо, вълнуващо и разтапящо чувство на половото желание.

„Господи – помисли си развеселена тя, – аз сигурно се оправям – мисля си за секс!“

Макгий дойде право до страната на леглото ѝ, наведе се и я целуна по бузата, близо до ъгълчето на устата – този път без колебание. Беше си сложил фин афтършейв, чийто мирис слабо напомняше за лимони и още по-слабо, за няколко неразличими билки, но под изисканото ухание Сюзан откри още по-изискания, свеж мирис на неговата кожа.

Искаше ѝ се да обгърне врата му и да се притисне към него; искаше да го привлече към себе си и да вземе малко от силата му – сила, която ѝ бе нужна, сила, каквато той явно имаше в излишък. Но колкото и далече да бяха стигнали личните им взаимоотношения през последните дни, определено не бяха стигнали чак толкова далече. Макгий изпитваше слабост към нея, в това бе убедена. Но като се оставят настрана естествените задръжки при контактите между лекар и пациент, при които всяко романтично чувство трябва да остане задължително на второ място, тя не можеше да пренебрегне и останалите си задръжки. А не трябваше да забравя и че не може да се осланя изцяло на своите възприятия – а те

й казваха, че Макгий изпитва нещо много повече от слабост към нея. Затова не посмя да рискува да отвърне на целувката му с нещо повече от бързо и невинно допиране на устни до неговата буза.

– Тази вечер малко бързам – съобщи й той, като се отдръпна прекалено бързо. – Нека хвърля един поглед на Джеси Сийфърт, да видя как се чувства, а после ще се върна при вас за няколко минути.

Отиде до другото легло и се плъзна зад паравана. Остро чувство на ревност прониза Сюзан. Зачуди се за кого ли е сложил най-хубавия си костюм. С кого ли щеше да ходи на вечеря? С жена? Е, би могло да е жена, разбира се, и то хубава жена. Мъжете не се обличат така, с кърпичка в горния джоб и така нататък, просто за да похапнат и да изпият няколко бири с момчетата. Макгий бе един от най-привлекателните мъже, а за привлекателни мъже винаги има достатъчно много кандидатки. А той определено нямаше вид на отшелник, ни най-малко! Радваше се на личен живот, на романтични изживявания – добре, да си признаем, на полов живот – дълго преди някоя си Сюзан Катлийн Торнтън да се появи на сцената. Тя нямаше абсолютно никакво право да го ревнува от връзките му с други жени. Абсолютно никакво право. Между нея и него нямаше нищо сериозно; той изобщо нямаше задължението да й бъде верен. Самата мисъл за това бе явно смехотворна. И все пак го ревнуваше, ужасно и неочаквано го ревнуваше.

Той се измъкна иззад паравана и се върна до леглото на Сюзан. Взе дланта й и й се усмихна; ръката му беше силна и топла, а зъбите му бяха бели и много равни.

– Кажете ми сега как мина в ЛФК. Добре ли прекарахте с Фло Аткинсън?

Бе възнамерявала да му разкаже ужаса от удивително живия сън, по време, на който се бе оказала затворена в асансьора с Ърнест Харч и останалите членове на братството. Но сега реши да не споменава нищо за това. Не искаше да изглежда пред него като слаба, уплашена и зависима жена. Не й бе нужно съжалението му.

– Следобедът ми беше страхотен във всяко отношение – излъга тя.

– Чудесно. Радвам се, че е така.

– Да. Лечебната физкултура беше тъкмо онова, от което имах нужда. – В това си изявление поне не лъжеше.

– По лицето ви вече се е появил малко цвят.

– Измих си освен това и косата.

– Да, и тя изглежда много добре.

– Вие сте ужасен лъжец, доктор Макгий. Няма да изглежда добре

още поне шест седмици или два месеца благодарение на фризьора ви от спешното отделение, който явно подстригва постъпващите пациенти с дърводелски трион. Косата ми сега поне е чиста.

– Според мене изглежда чиста и хубава – настоя той. Приятна е. Както е рошава, ми напомня за... Питър Пан.

– Благодаря много. Питър Пан е момче.

– Е, вас със сигурност човек не може да ви сбърка с момче. Забравете, че съм казал Питър Пан. Така изглеждате като...

– Английско овчарско куче?

– Значи сте решили да отблъсквате всеки комплимент, който ви направя, така ли?

– Хайде, признайте го. Английска овчарка, нали?

Той се престори, че търси у нея някакви кучешки черти.

– Ами... щом казвате. Можете ли да донасяте при изсвирване пантофи?

– Бау-бау – изджафка Сюзан.

– Но изглеждате добре, ако трябва да говорим сериозно – продължи той. – Мисля, че и бузите ви вече са започнали да се закръглят.

– Вие сте човекът, който изглежда добре. С тези хубави дрехи.

– Благодаря – отвърна й, но не й каза защо е облякъл най-хубавия си костюм, което тя всъщност искаше да разбере, когато му правеше комплимент. – Днес срещахте ли се с Харч и с останалите?

– Дори не съм ги мярнала – излъга тя.

– Това е положителен признак. Насрочил съм ви тестове за утре сутринта. Проби на кръвта и урината, рентгенови снимки... изследване на гръбначния мозък, ако се налага.

– Олеле!

– Няма да е кой знае колко болезнено.

– Лесно ви е на вас. Няма да вземат проби от вашия гръбначен мозък.

– Така е. Но ако се окаже, че е нужно такова изследване, аз самият ще го направя, а всички знаят, че съм много внимателен. – Погледна часовника си. – За съжаление вече трябва да бягам.

– Важна среща ли имате?

– Де да беше така! Уви, тази вечер е съвещанието на окръжната медицинска асоциация. Избраха мене за докладчик и ме е хванала сценична треска.

Тя едва не въздъхна силно от облекчение:

– Сценична треска? – Надяваше се, че той няма да забележи колко

се бе разтревожила от мисълта за нова любовна история в живота му. – Много се съмнявам. Не мога да си представя как бихте се уплашили от каквото и да е.

– Покрай останалите си страхове – възрази й, – аз се страхувам от змии, страдам понякога от клаустрофобия и се ужасявам от говорене на обществени събирания.

– А какво е отношението ви към английските овчарки?

– Обожавам английските овчарки. – Отново я целуна по бузата.

– Докладът ви ще мине много добре – увери го.

– Е, така или иначе, няма да е най-лошата част от вечерта. Колкото и да е нескопосан, сигурен съм, че ще е по-добър от храната за банката в хотел „Холидей“.

– Тогава ще се видим сутринта – усмихна му се тя.

– Сигурна ли сте, че при вас всичко е наред? – поколеба се той.

– Чувствам се отлично.

– Не забравяйте, че ако видите отново някого от тях, просто трябва да си кажете, че не са истински и...

– ... не могат да ме наранят.

– Не го забравяйте.

– Няма.

– И вижте, на всички сестри от етажa им е казано за вашето състояние. Ако имате някакви пристъпи... халюцинации, просто позвънете за някоя от тях и тя ще ви помогне. Ще ви успокои.

– Добре е да знам това.

– Тук не сте сама.

– Разбирам го... и благодаря.

Той си тръгна, като се обърна на вратата, усмихна се и й помахна.

Изминаха няколко минути след тръгването му преди сладкото, топло и преливащо се усещане на полова възбуда у Сюзан да премине и температурата й отново да стане трийсет и седем градуса.

„Боже – помисли си тя учудена, – кара ме да се чувствам като девойка. Като полудяло за секс момиче.“

Засмя се тихо на себе си.

После, макар че не беше сама, се почувства сама.

Докато вечеряше, си спомни думите на Макгий за неспособността й да възприема комплиментите му благосклонно. Така си беше, колкото и да е странно. Замисли се за това. Никога не се бе домогвала към комплиментите на друг мъж толкова, колкото към неговите. Може би ги отклоняваше полусъзнателно като средство да го принуди да ги повтори

или да ги разшири. Не... Колкото повече се замисляше за това, ставаше по-уверена, че отбягваше хвалбите му, защото дълбоко в себе си се боеше от силното му влияние върху нея, страхуваше се от изключителната привлекателност, която откриваше у него. В течение на годините бе имала любовници, но само неколцина и с всеки от тях бе държала връзката изцяло под свой контрол. Когато бе идвал моментът да си кажат сбогом, тя бе късала със съжаление, но винаги без никаква сериозна емоционална травма. Владееше поривите на сърцето си така пълно, както насочваше и кариерата си на физик. Но усещаше, че с Джеф Макгий нещата биха били различни. Това би било по-дълбока, по-емоционална и по-обвързваща връзка. Нещо в нея може би я плашеше, макар че от друга страна копнееше за нея.

Ясно ѝ беше, че желае Джеф Макгий. Въздействието му върху нея бе безспорно. Но освен че го желаше, дали също и го обичаше? Такъв въпрос досега не бе ѝ се налагало да поставя пред себе си.

Любов?

„Това е невъзможно, по дяволите. – каза си тя. – Не мога да съм влюбена в човек, когото съм срещнала само преди три дена. Та аз не знам почти нищо за него. Дори не съм го целунала истински. Нито той ме е целунал така. Едва-едва сме докосвали бузите си. За Бога, не мога да кажа със сигурност, че в чувствата му към мен има и капчица страст. Никой не се влюбва просто така.“

И все пак знаеше, че това ѝ се бе случило. Също като по филмите.

„Добре – мислеше си тя, – ако това наистина е любов, тогава защо е възникнала? Дали съм се влюбила в него само защото съм болна, слаба и безпомощна само защото съм благодарна да имам до себе си силен и стабилен мъж? Ако е така, това едва ли би могло да се нарече любов; би било просто благодарност и безсрамно бягство от отговорността за собствения ми живот.“

Все пак колкото повече си мислеше, толкова повече се убеждаваше, че любовта е дошла най-напред. Или поне любовта и отчаяната нужда от силата на Макгий я бяха споходили едновременно.

Кое идваше на първо място, разсъждаваше тя – кокошката или яйцето? И какво значение все пак имаше всичко това? „Какво значение има какви са точно чувствата ми към него – аз наистина го искам.“

Но тъй като засега любовното увлечение трябваше да заеме второ място след оздравяването ѝ, тя се опита да прогони тези мисли от главата си. След вечеря прочете няколко глави от един приличен криминален роман и изяде три-четири шоколадови бонбона. Нощната сестра,

оперена брюнетка на име Тина Сколари, ѝ донесе плодов сок.

Прочете още няколко страници от романа, които ѝ се сториха още по-хубави. Дъждът бе престанал, с което се сложи край и на дразнешното монотонно барабанене на капките по стъклото. Помоли за още една чаша плодов сок. Вечерта ѝ беше сравнително приятна. Засега.

ГЛАВА 10

Сестра Сколари намина към стаята ѝ в девет и петнайсет.

– Утре денят ви започва рано. Имате насрочени много тестове. – Подаде ѝ малка чашка за лекарства само с една розова таблетка – лекото успокоително, което Макгий ѝ бе предписал. Докато Сюзан поемаше хапчето с остатъка от плодовия си сок, сестрата нагледа Джесика Сийфърт на съседното легло, като отмести паравана само колкото да може да се промъкне зад него. Когато се появи отново, поръча на Сюзан: – Изгасете светлината веднага щом ви се доспи.

– Ще го направя и по-скоро. Искам само да си довърша главата. – Кимна към книгата си. – Имам още само половин страница.

– Искате ли тогава да ви помогна да отидете до тоалетната?

– О, не. Ще се справя и сама.

– Сигурна ли сте?

– Напълно.

Сестрата се изправи до вратата и завъртя ключа за лампичката в далечния край на стаята, така че Сюзан да не трябва да пресича стаята за това после. Входната врата бе стояла отворена цял ден; на излизане сестра Сколари измъкна гумената ѝ подпорка отдолу и я затвори плътно.

Щом Сюзан дочете страницата си, стана и отиде в банята, като държеше едната си ръка покрай стената, в случай че изведнъж ѝ се наложи да се подпре. Изми зъбите си и се върна до леглото. Краката ѝ бяха слаби и изтръпнали, особено прасците и задната страна на бедрата, но вече не се чувстваше застрашително несигурна. Движеше се, без да се страхува, че ще падне, макар да не беше още изцяло сигурна във вървежа си и макар да знаеше, че не може да измине сама по-голямо разстояние.

Когато си легна, оправи възглавницата си и свали горната част на леглото с регулационното устройство. Изключи нощната си лампа.

Меките лунни лъчи огряха паравана около леглото на Джесика Сийфърт; както и предната нощ, белият плат сякаш поглъщаше светлината, усилваше я и излъчваше фосфоресциращо сияние, като

превръщаше паравана в най-забележимия предмет в сенчестата стая. Сюзан го погледа минута-две и почувства отново любопитството и притеснението, които я бяха завладели още, откакто невидимата Сийфърт бе постъпила в стаята ѝ.

– Сюзан...

Тя едва не падна от леглото от учудване; седна разтреперана, отхвърли завивката си, дъхът замръзна в гърлото ѝ, сърцето ѝ за миг спря.

– Сюзан...

Гласът беше тънък, сух и неустойчив, глас от прах и пепел, идваше от проядени от времето гласни струни. В него имаше нещо тревожно, смразяващо кръвта, което действаше на Сюзан твърде зловещо.

– Сюзан... Сюзан...

Дори така нисък, така дрезгав и измъчен, съсипаният глас бе все пак ясно и безспорно мъжки. И идваше иззад светлия параван, откъм закритото легло на Джесика Сийфърт.

Младата жена накрая успя да поеме дъх – рязко и с потрепване. Сърцето ѝ също заби отново.

– Сюзан...

Предната нощ, като се бе събудила в най-ранните, самотни часове на утринта, също бе помислила, че чува глас, зовящ я иззад паравана, но бе продължила да спи убедена, че е само част от някой син. Усещанията ѝ тогава бяха притъпени от успокоителните и съзнанието ѝ не бе достатъчно ясно, за да прецени, че гласът е истински. Тази вечер обаче не бе заспала, дори не бе още сънена; успокоителното още не бе подействало. Ококорена и съвсем будна, тя без всякакво съмнение знаеше, че гласът е действителен.

– Сюзан...

Беше умолителният зов на някаква мрачна и зловеща сирена и от него се излъчваше дълбока емоционална сила, която бе почти физическа по напрегнатостта си. Макар че се боеше от странния глас и от човека – съществото, – на което принадлежеше, изпита желание да стане и да отиде до леглото на госпожа Сийфърт, да разтвори белия параван и да застане лице в лице със съществото, което я викаше. Вкопчи се с едната си ръка в чаршафа, с другата стисна студената преграда на леглото и с всички сили се противопостави на неразумния си стремеж.

– Сюзан...

Потърси опипом ключа на нощната си лампа и след още много секунди, изтекли в тъмнината, успя да го щракне.

Светлината изблъска сенките, а те, изглежда, се отдръпваха с

огромно нежелание, сякаш бяха гладни вълци и се изтегляха неохотно от жертвата, която в началото им се бе сторила леснодостъпна.

Сюзан се вторачи в ограденото легло. Зачака. Не се чуваше и звук.

Минаха десет секунди. Двайсет. Половин минута. Нищо. Тишина.

– Кой е там? – попита тя накрая.

Никакъв отговор.

Бяха минали повече от двајсет и четири часа, откакто се бе завърнала от обиколката си с инвалидния стол и бе открила, че в стаята ѝ е настанена друга пациентка. Госпожа Бейкър ѝ бе казала, че това е Джесика Сийфърт, иначе така и не би знаела с кого споделя стаята си. Повече от двајсет и четири часа, а тя все още не бе и зърнала госпожа Сийфърт. Нито бе чула възрастната жена да каже и една дума; до нея бе достигнало само неясното и безсловно мърморене, с което бе отговорила на въпроса на Джеф Макгий, и тихите, отново прошепнати отговори на различните сестри, които бяха отивали зад паравана. Персоналът бе идвал и заминавал, бе идвал отново, бе проявявал забележителна загриженост и прилежност в обслужването на госпожа Сийфърт – изхвърляне на подлогата, мерене на температурата, пулса и кръвното налягане, поднасяне на храна и лекарства, смяна на чаршафите, окуражителни думи, – но въпреки цялата тази дейност Сюзан не бе зърнала и за миг загадъчната обитателка на съседното легло.

И сега я безпокоеше неприятното предчувствие, че Джеси Сийфърт изобщо не е била в това легло от самото начало. Беше някой друг. Ърнест Харч? Някой от останалите трима членове на братството? Или нещо дори по-лошо?

Това е лудост.

В това легло трябваше да е Джесика Сийфърт, защото, ако не беше тя, тогава всички от болницата бяха замесени в този ужасен заговор. Кое то е невъзможно. Тези мисли параноичните фантазии за усложнени кроежи срещу нея бяха само още едно доказателство за нередностите в мозъка ѝ. Госпожа Бейкър не я бе излъгала. Беше убедена в това както знаеше със сигурност, че се казва Сюзан. И все пак не можеше да се отърве от мисълта, че Джесика Сийфърт не съществува, че невидимият състайник е някой далеч по-малко невинен и по-малко безвреден от старица, умираща от рак.

– Кой е там? – попита отново тя.

Отговор отново нямаше.

– По дяволите! – изруга. – Знам, че не съм си те представила!

Или си бях представила?

– Чух, че ме викаш – продължи тя. Или само съм помислила, че съм чула?

– Кой си ти? Какво правиш там? Какво искаш от мене?

– Сюзан...

Тя подскочи като зашлевена, тъй като гласът звучеше още по-зловещо в ярко осветената стая. Мястото му беше в мрака; изглеждаше невъзможен и два пъти по-чудовищен, когато звучеше на светло.

„Успокой се – каза си тя. – Не се поддавай на паника. Запази самообладание. Щом имам мозъчно увреждане, което ме кара да виждам неща, каквито всъщност няма, напълно логично е то да ме кара и да чувам несъществуващи звуци. Слухови халюцинации. Има такова нещо.“

– Сюзан...

Трябваше да запази контрола върху себе си, преди този епизод да продължи да се разраства; трябваше бързо да потисне надигщата се истерия. Трябваше да докаже на себе си, че иззад паравана не долита никакъв глас, че всичко е само във въображението ѝ. Най-добрият начин да го докаже беше да отиде право там и да разтвори паравана. Единственото нещо, което би открила в леглото на Джесика Сийфърт, щеше да бъде умиращата от рак старица.

– Сюзан...

– Млъквай – отсече тя.

Дланите ѝ бяха студени и влажни. Изтри ледената пот върху чаршафа. Пое дълбоко дъх, като си мислеше, че смелостта е просто пара, която може да се издиша във въздуха.

– Сюзан... Сюзан...

„Престани да се разтакаваш – заповяда си тя. – Стани, тръгни и свърши с тази работа веднъж завинаги.“

Свали преградата от леглото, отмести завивката и приседна на ръба с разлюлени крака. Изправи се, като се опря в матрака. Беше се изправила до края на леглото, който беше най-близо до Джесика Сийфърт. Пантофите ѝ бяха от другата страна и не можеше да ги достигне, а зелените плочки от пода студенееха на стъпалата ѝ. Разстоянието между двете легла беше по-малко от три метра. Можеше да го преодолее с три крачки, най-много с четири. Направи първата.

– Сссюууузззаааннн...

Нещото от леглото – въпреки смелите си и, ох, така разумни мисли за слуховите халюцинации, тя можеше да мисли за него само като за нещо – изглежда, усети и приближаването, и страха ѝ. Гласът му стана още по-дрезгав, още по-настоятелен и зловещ от преди; не произнасяше

името ѝ толкова, колкото го изстенваше.

– Сссюууууззаааннн...

Тя се замисли дали да се върне до леглото и да натисне бутона за дежурната сестра. Но ако сестрата дойде и не чуеше нищо? Ако дръпнеше паравана и откриеше единствено тъжната картина на умираща старица, която мърмори безсмислици в предизвикания от опиатите унес? Кое то почти сигурно би намерила, разбира се. Тогава какво?

Направи втора крачка към другото легло и студеният под ѝ се стори още по-студен.

Параванът потрепна, като че ли нещо го бе допряло от вътрешната страна.

Леденостудената кръв на Сюзан стана още по-студена и започна да тече бавно по вените въпреки бързото биене на сърцето ѝ.

– Сссюууууззаааннн...

Тя дръпна крака си назад.

Параванът отново потрепна и тя забеляза тъмно очертание зад него.

Гласът отново я повика и този път в тона му имаше определено заплашителна нотка.

Параванът прошумоля, после силно се разтресе. Задрънча върху халките, с които беше закачен за релсата на тавана. Тъмен силует, безформен, но явно много по-голям, отколкото би изглеждала разядена от рака жена, посягаше непохватно към отгатышната страна на бялата материя като че ли търсеше място, през което да излезе.

Сюзан бе обладана от предчувствие за надвиснала смърт. Навярно това бе сигурен признак за душевната ѝ нестабилност; навярно бе безспорно доказателство, че не разсъждава логично и си въобразява всичко, но предчувствието ѝ бе твърде силно, за да се пренебрегне. Смърт. Смъртта беше съвсем близо. Изведнъж реши, че последното нещо на света, което искаше да види, бе онова зад паравана.

Обърна се и побягна. Затътри се около собственото си легло и отново погледна назад.

Параванът изглеждаше като попаднал в яростния водовъртеж на насрещни течения – макар че в стаята вятър не се усещаше. Трепереше, пърхаше, триеше се и се издуваше. А вече започваше и да се отваря.

Тя бързо се замъкна в банята – вратата към коридора ѝ се стори прекалено далече – и краката ѝ дори запротестираха болезнено от скоростта, с която им налагаше да се движат.

Затвори вратата на банята и се опря на нея останала без дъх.

Не е истинско. Не може да ме нарани.

В банята беше тъмно, а тя вече не можеше да понася да е сама в мрака. Затърси опипом ключа и накрая го откри, белите стени, белият умивалник и шкафа над него, белите плочки на пода всичко заблестя ярко.

Не може да ме нарани.

Ръката ѝ все още беше върху бравата. Усети как се завърта в дланта ѝ. Някой я въртеше от другата страна.

Опита се да спусне резето. То се замята свободно, беше счупено.

– Не – изкрещя тя. – Не.

Държеше бравата с всички сили, подпря вратата и с рамо, като стъпи по-устойчиво на пода. Няколко безкрайно дълги секунди, секунди, които приличаха на минути, човекът от другата страна продължи да натиска дръжката на бравата, да я движи нагоре и надолу. Натискът върху ръката на Сюзан бе голям, но тя стискаше зъби и напрягаше отслабналите си мускули, не искаше да отстъпи. След малко дръжката престана да се движи. Помисли си, че отказването може да е само номер, затова продължи да държи здраво.

Нещо издраска по отгатышната страна на вратата. Звукът, така близо до лицето ѝ, я стресна. Отначало шумът беше тих, но силата му бързо нарасна. Нокти. Дълбаещи в дървото.

– Кой е там?

Не получи отговор.

Ноктите драскаха яростно може би половин минута. Спряха. После отново задраскаха, но вече по-вяло. А сега постоянно и упорито. Сега – откъслечно.

– Какво искаш?

Единственият отговор беше ново драскане.

– Слушай, ако бъдеш така любезен да ми кажеш кой си, ще отворя вратата.

И с това обещание не се стигна доникъде.

Слушаше притеснена как ноктите упорито драскат по краищата на вратата, как проучват пролуките между вратата и рамката като че ли там може да се открие достатъчно добра опора, за да се вдигне вратата от пантите с едно мощно повдигане.

Накрая, след още две-три минути безплодно, но упорито стъргане и опипване, шумът изведнъж спря.

Сюзан се напрегна и се приготви да продължи борбата с дръжката на бравата, но за нейно учудване и облекчение борбата не се поднови.

Тя чакаше с надежда и почти не смееше да диша.

Банята светеше под силните флуоресцентни лампи, а една водна капка тихо тупна, като падна от крана към металната запушалка на умивалника.

Паниката на Сюзан постепенно замря. Струйка съмнение се появи в съзнанието ѝ; струйката стана поток, после водопад. Постепенно логическото ѝ мислене се възвърна. Започна отново да разсъждава за възможността тя да е халюцинирала. Все пак, ако наистина е имало мъж – или нещо друго – зад паравана и ако той наистина е искал да я хване, тя не би могла да удържи вратата под натиска му. Особено в сегашното си състояние. Ако някой действително беше въртял дръжката – а тя в момента направо се разкъсваше от съмнения за това, – тогава човекът от другата страна на вратата е бил по-слаб от нея. А никой с такова окаяно здраве не би могъл да представлява сериозна опасност за нея. Тя чакаше. Опря се силно на вратата. Вече дишаше малко по-спокойно.

Времето минаваше отмерено и мудро, сърцето ѝ затуптя по-бавно, а тишината продължаваше.

Но все още не смееше да отпусне дръжката. Погледна ръката си. Кокалчетата ѝ бяха остри и останали без кръв. Ноктите ѝ около метала бяха като на птица.

Досети се, че госпожа Сийфърт е единственият човек, наоколо който е по-слаб от нея. Дали госпожа Сийфърт не беше опитала сама да стане от леглото си? Дали цялото мятане зад паравана не се дължеше на това? И дали старицата някак не бе пресякла стаята объркана от лекарствата или в непоносима болка? Госпожа Сийфърт ли беше драскала по вратата, без да може да проговори, като е търсела помощ; драскала и драскала по дървото в отчаян опит да привлече внимание?

„Мили Боже, – помисли си Сюзан, – дали не съм защитавала вратата срещу една умираща жена, която е търсила единствено помощта ми?“

Но не отвори вратата. Не можеше. Все още не. Накрая реши: Не. Не е била госпожа Сийфърт, ако тя наистина съществува, би била прекалено слаба, за да стане сама от леглото и да пресече цялата стая. Тя е инвалид, едва движеща се купчина от плът и кокали. Невъзможно е да е била госпожа Сийфърт. Освен това застрашителният силует, който се бе надигнал зад паравана, също не би могъл да е госпожа Сийфърт. Беше прекалено едър. В умивалника падна нова капка вода. От друга страна, зад паравана може би изобщо не беше се появявал силует. Може би и завесите не се бяха поместили наистина. Може би и никакъв загадъчен глас не бе проехтявал, никаква ръка не бе въртяла дръжката на бравата, не се беше драскало упорито по вратата. Всичко е било само в главата ѝ.

Мозъчни увреждания.

Съсирек с големината на пясъчно зрънце. Миниатюрен мозъчен капиляр с още по-миниатюрен кръвоизлив.

Някакво смущение на химикоелектрическия баланс. Колкото повече мислеше за това, толкова по-лесно ѝ ставаше да се изключат обясненията, които се опират на свръхестественото или на заговор.

След много размишления изглежда ѝ останаха само две възможни обяснения – или си бе въобразила всичко... или госпожа Сийфърт лежеше мъртва от другата страна на банята, жертва на душевните проблеми на Сюзан.

При всяко положение явно никой не я преследваше и нямаше основания да продължава да пази вратата. Затова накрая се отдръпна от нея; рамото я болеше и цялата ѝ лява страна беше изтръпнала. Отпусна здравата си хватка от бравата, която сега бе влажна и лъщеше от потта ѝ. Отвори вратата. Съвсем малко. Никой не се опита да нахълта в банята. Все още уплашена и готова да тресне вратата при най-малкото движение, тя я отвори още малко – пет сантиметра, десет. Погледна надолу, като очакваше най-лошото, но нямаше никаква мъртва възрастна жена, просната на пода, никакво посивяло лице, изкривено във вечно изражение на омраза и обвинение.

Болничната стая изглеждаше нормално. Нощната лампа до леглото ѝ гореше, а завивката ѝ бе свита на буца, както я бе оставила. Нощното осветление от другата страна също работеше. Параванът около леглото на Джесика Сийфърт си стоеше на мястото, висеше изправен от тавана до пода и не се местеше нито от течение, нито от зложелателна ръка. Сюзан бавно отвори цялата врата. Никой не скочи върху ѝ.

Никакъв задавен от прах, получовешки глас не я повика.

„Значи... всичко е било плод на въображението ми – унило си помисли тя. – Необузданото ми въображение просто си е тичало щастливо по нов маршрут на временната ми лудост. Проклетото ми, болно, предателско въображение.“

През целия си живот Сюзан бе ограничавала пиенето си до съвсем редките социални поводи и дори тогава не бе си позволявала повече от един-два коктейла, защото винаги бе презирала пианството. Беше се напивала веднъж, само веднъж, като абитуриентка и това бе изключително противен случай, който никога нямаше да забрави. Никакво изкуствено постигнато опиянение, колкото и приятно да обещава да бъде, според нея не си струваше придружаващата го липса на контрол върху себе си.

А сега, без и да е близнала алкохол, можеше да загуби чувството си

за действителността само за миг и дори да не разбере, че е станало. Когато човек е пиян, той поне губи нишките на логическото си мислене бавно, на етапи, и накрая му става ясно, че повече не може да се владее. Когато си пиян, знаеш, че вече не можеш да вярваш на сетивата си. Но мозъчните увреждания са по-коварни. Те я плашеха.

А какво би станало, ако Джеф Макгий не откриеше какво ѝ има?

А ако лечение за състоянието ѝ не съществуваше? Ако болестта ѝ я принудеше да прекара останалата част от живота си в опити да запази равновесие върху бръснача на лудостта, като често предприема кратки, но опустошителни пътешествия из мрачните селения на Нищото.

Знаеше, че не би могла да живее така. Би предпочела с радост смъртта пред подобен мъчителен живот.

Изгаси осветлението в банята и си представи, че усеща тежестта на мрака върху гърба си.

Достигна леглото си, като се опираше на стената и се мръщеше от болката в прасците си.

Спусна горната половина на матрака с регулационното устройство, свали и втората преграда, както бе направила с първата, когато ставаше, и започна да се качва, когато изведнъж се поколеба. Изправи се отново и остана дълго загледана в паравана. Накрая прие, че просто няма да е в състояние да заспи, поне засега. Трябваше да открие у себе си сили за онова, което досега не бе посмяла да направи. Трябваше да отиде дотам, да разтвори паравана и да се убеди, че състайничката ѝ е само стара и болна жена. Защото не го ли направеше сега, халюцинациите биха могли да започнат отново, щом загасеше светлината и сложеше глава на възглавницата. Защото не започнеш ли борбата с болестта си още сега, тя навярно щеше да я обладае много по-бързо, отколкото ако ѝ се противопоставяше. Защото тя е Сюзан Катлийн Торнтън, а Сюзан Катлийн Торнтън никога не бяга от неприятностите.

Беше застанала до пантофите си. Мушна студените си крака в тях.

Заобиколи със скърцане леглото си, като се придържаше за него. Затътри се през разстоянието между двете легла, застана неподвижно без всякаква опора, вдигна ръка и докосна паравана.

Стаята ѝ се стори необикновено тиха – като че ли не само тя съдържаше дъх.

Въздухът бе неподвижен като въздуха в крипта.

Стисна в пръстите си част от дантеления плат.

„Разтвори го, за Бога – заповяда си тя, когато усети, че се е колебала вече почти цяла минута. – Отзад няма нищо страшно, няма нищо

освен една старица, която проспива последните няколко дни от живота си.“

Сюзан дръпна паравана. Десетките метални кукички над главата ѝ издрънчаха по релсата от неръждаема стомана.

След като отмести паравана, пристъпи към леглото, до самата му опора, и сведе поглед. В този кошмарен миг разбра, че има ад и че тя е впримчена в него.

Госпожа Сийфърт не беше в леглото, както би трябвало да бъде. Имаше нещо друго. Нещо зловещо. Труп. Трупът на Джери Стийн.

Не. Това е само въображение.

Объркани възприятия.

Мозъчно увреждане.

Дребен кръвоизлив в миниатюрен капиляр.

И... о, да... добре познатият, често разискван коварен съсирек с големината на пясъчно зърно.

Сюзан премина през целия опис от медицински обяснения, но трупът нито изчезна, нито се преобрази магически в госпожа Сийфърт.

Въпреки всичко Сюзан не запищя. Не побягна. Беше решила да понесе това; щеше принудително да се върне в действителността. Опря се на преградата на леглото, за да не припадне.

Затвори очи.

Преброи до десет.

Не е истинско.

Отвори очи.

Трупът още беше там.

Мъртвецът лежеше по гръб, завивката стигаше до средата на гърдите му като че ли просто спеше. Едната страна на черепа му беше сбръчкана и назъбена, обагрена с тъмна, изсъхнала кръв на мястото, където Ърнест Харч някога го бе ритнал три пъти. Голите ръце на трупа бяха поставени върху завивката с обърнати нагоре длани и закривени пръсти, сякаш мъртвецът бе посегнал безсмислено за последен път към живота.

Трупът не изглеждаше точно като Джери Стийн, но това бе само защото не беше в особено добро състояние – смъртта донякъде го бе повредила. Кожата беше сива, със зеленикавочерни петна около хлътналите очи и ъглите на лилавите, подути и гноясали очи. Клепачите бяха покрити с гурели. От ноздрите и по горната устна стърчаха тъмни, белещи се и влажни мехури. От двете страна на надутия, безформен нос лъщяха и други мехури със същата неприятна кафява течност. Но въпреки подуването, обезцветяването и противното обезобразяване, мъртвецът явно

беше Джери Стийн.

Но Джери беше мъртъв вече тринайсет години. За това време смъртта би му нанесла значително повече поражения от тези. Плътта му би се разпаднала преди години. В момента не би трябвало да представлява нещо повече от скелет с отделни кичури суха коса, висяща от голия череп, с избелели кокали, свързани от ивици мумифицирана кожа и подобни на кожа сухожилия. А видът му подсказваше, че е умрял само преди десетина дена или една седмица, дори и по-малко.

Коего доказва, че това е само халюцинация, каза си Сюзан, като стискаше преградата на леглото с такава сила, че се чудеше защо не се огъва в ръцете ѝ. Само халюцинация. Не беше съобразена с действителността, с природните закони, с логиката в нито един от детайлите си. Така че е само привидение, ужас, който съществува единствено в главата ѝ. Друго доказателство за недействителността на трупа беше, че Сюзан не долавяше и най-слаб мирис от тленност. Ако мъртвецът наистина бе там, дори в такава необяснимо ранна фаза на разложение, вонята би била всепроникваща. Но въздухът, макар и не точно сладък, беше болнично чист с дъх единствено на дезинфектиращи средства.

„Докосни го – нареди си тя. – Така ще го премахнеш. Миражите не могат да се пипат и усещат. Да обхванеш мираж е същото като да обхванеш въздуха – ръцете ти просто ще се срещнат. Давай. Докосни го и си докажи, че всъщност го няма.“ Не можеше да го направи. С всички сили се опитваше да откъсне ръце от преградата, за да докосне студената сива плът на мъртвеца, но не ѝ достигаше смелост.

Въпреки това произнесе на глас като че ли със заклинания можеше да пропъди привидението:

– Няма го. Не е истински. Всичко е само в мисълта ми.

Гуреливите клепачи на трупа потрепнаха. Не!

Вдигнаха се.

„Не – отчаяно си мислеше тя. – Не, не, не, това не е възможно да ми се случва.“

Дори и отворени, това не бяха очите на жив човек – бяха извъртени назад, така че само бялото им се виждаше, а и бялото изобщо не беше бяло, а жълто и изпъстрено с червено-кафяви жилки кръв. Тогава тези ужасни очи се помръднаха, завъртяха се, изпъкнаха, видяха се и кафявите им ириса, макар и покрити с млечнобели пердета. Очите потрепнаха, като явно не виждаха нищо, а после се втреничиха в Сюзан.

Тя помисли, че изпищя, но не издаде и звук. Письъкът остана в нея, като гумена топка, която подскача по дълго стълбище към някоя изба

преди да достигне дъното и да замре там. Тръсна яростно глава, задави се от отвращение и от собствената си горчива слюнка.

Трупът вдигна вкочанената си сива ръка. Застиналите в предсмъртна поза пръсти постепенно се отпуснаха. Посегнаха към нея.

Тя издърпа ръце от преградата на леглото като че ли металът изведнъж бе станал червен от прегряване.

Трупът отвори мръсната си, гнояща уста. Разлагашите се език и устни произнесоха името ѝ:

– Сссюууууззаааннн...

Тя отстъпи крачка назад.

Не е истински, не е истински, не е, не...

С подскачане, като задвижен от прекъсваща електрическа верига, мъртвецът приседна в леглото.

„Всичко е само съзнанието ми“ – казваше си тя, като се опитваше упорито да се придума, както Макгий я бе посъветвал.

Мъртвецът отново каза името ѝ и се усмихна.

Сюзан отскочи от привидението и хукна към вратата за коридора, като пантофите ѝ ехтяха по плочките на пода; достигна я след време, което ѝ се стори като часове (загубила съм самообладание), грабна голямата дръжка, но вратата (трябва да спра, да се успокоя) изглежда тежеше хиляда тона и тя се прокле за слабостта си, което ѝ костваше скъпоценни секунди; чу зад гърба си влажен, бълбукащ глас (Въображение!), изпъшка и подпря с гръб вратата, която би трябвало да се отвори лесно, накрая успя да я откряне и изскочи в коридора (бягам от мираж), без да смее да се обърне и да види дали трупът още я преследва (това е само мираж), после се препъна, едва не падна, зави наляво, залъкатуши по коридора, защото не можеше да върви в права линия. Мускулите на краката ѝ бяха пламнали от болка, колената и глезените ѝ отпадаха все повече с всяка стъпка; наклони се към стената, опря се с ръка, продължи задъхана да се влачи напред, мислеше, че вече няма сили, после усети (Представи си!) леденостудения дъх на мъртвеца върху врата си и някак успя да продължи. Достигна централния коридор, видя стаята на сестрите надолу до асансьорите, опита се да извика, но още не можеше да издаде и звук. Отблъсна се от стената, забърза с колкото сили имаше по тъмнозелените плочки под бледожълтия таван. Стремеше се към стаята на сестрите. Към помощта. Към безопасността.

Сестра Сколари и една набита червенолика сестра заедно

направиха онова, с което Сюзан сама не успя да се справи – успяха да я вразумят точно както Джеф Макгий бе постъпвал с мятащите се, халюциниращи наркомани от сиатълската болница, където бе карал стажа си. Въведоха я зад гишето в стаята на сестрите и я настаниха в удобен фотьойл. Дадоха ѝ чаша вода. Спориха с нея, успокояваха я, изслушваха я, придумваха я, утешаваха я.

Но не можаха да я убедят напълно, че вече е безопасно да се върне в стая 258. Тя настояваше за друго легло тази нощ, за друга стая.

– За съжаление това е невъзможно – убеждаваше я Тина Сколари. – Вижте, новопостъпилите в последните един-два дена са твърде много. Тази вечер болницата е почти пълна. Освен това на двеста петдесет и осма нищо ѝ няма. Просто си е стая като всички останали. И вие много добре го знаете, нали, Сюзан? Знаете, че онова, което ви се е случило, е само още един от пристъпите ви. Просто още един дисфункционален епизод.

Сюзан кимна, макар че вече сама не знаеше какво да мисли:

– Аз още... аз... не искам... да се върна там.

Докато Тина Сколари продължаваше да говори със Сюзан, Бет Хау отиде да огледа 258. Нямахме я само няколко минути и когато се върна, съобщи, че всичко е наред.

– А госпожа Сийфърт? – попита Сюзан.

– В леглото си е, където ѝ е мястото – отвърна Бет.

– Сигурна ли сте, че е тя?

– Абсолютно. Спи като пън.

– И не сте видели...

– Нищо друго – увери я Бет.

– Огледахте ли местата, където би могло да се е скрило?

– В тези стаи няма особено много скривалища.

– Но сте огледали?

– Да. Няма нищо.

Настаниха я на инвалиден стол и двете заедно я върнаха в 258. Колкото повече приближаваха стаята, толкова по-силно се разтреперваше Сюзан.

Второто легло бе плътно загърнато с паравана. Отминаха със стола първото и продължиха нататък.

– Чакайте! – извика тя, като се досети за намерението им.

– Искам да се убедите сама – махна с ръка Бет Хау.

– Не, не трябва да го правя.

– Разбира се, че трябва – възрази Бет.

- По-добре е – съгласи се Тина Сколари.
- Но аз... не мисля, че... бих могла.
- Сигурна съм, че ще можете – погали я по рамото Тина Сколари. Закараха я до самото легло на Джесика Сийфърт.
- Бет Хау разтвори паравана.
- Сюзан затвори очи. Впи ръце в облегалките на стола.
- Сюзан, погледнете – подкани я Типа.
- Вижте – обади се и Бет. – Нашата Джеси.
- Виждате ли?
- Нашата Джеси е.

Със затворените си очи Сюзан виждаше мъртвеца човека, когото преди много години може би бе обичала, но, от когото сега се боеше, защото живите винаги се боят от умрелите. Виждаше го зад клепачите си как сядя в леглото и ѝ се усмихва с меки устни, които приличат на разпадащ се престарял плод. Ужасът зад клепачите ѝ бе по-лош от каквото и да имаше пред тях, затова тя примигна и отвори очи.

В леглото имаше старица – дребна, свита и така умалена от болестта, че приличаше на бебе с все още сбръчкано лице, сложено по погрешка в легло на възрастен. Само че кожата ѝ беше восъчна и на петна, а не гладка като бебешка; цветът ѝ беше жълт, а не розов като на новородените. Косата ѝ бе жълто-сива. Сбръчканата ѝ уста приличаше на кесия за пари, стегната така силно, както само най-големият скъперник би направил. В лявата ѝ ръка бе забита иглата на тръбичка за интравенозно хранене; самата ръка бе далеч по-кльощава от ръката на Сюзан.

– Значи това е Джесика Сийфърт – въздъхна Сюзан, облечена, че такъв човек наистина съществува, но и удивена, че обърканият ѝ ум можеше така лесно – нещо повече, така убедително – да преобрази старицата в свръхестествено задвижван мъжки труп.

– Горката старица – съжали я Бет.

– А беше най-известната гражданка на Уилоуок още, когато съм проходила – добави Тина.

– Дори и преди да си се родила – уточни Бет.

– Всички я обичат – продължи Тина.

Джесика продължаваше да спи, като ноздрите ѝ едва забележимо се разтваряха с поемането на миниатюрното количество въздух.

– Познавам поне двеста души, които биха идвали на посещения, ако Джеси имаше желание да ги приеме – каза Бет.

– Но тя не иска никой да я вижда такава – подхвана Тина. – Като че ли някой ще си развали мнението за нея само заради онова, което ракът

й е причинил.

– А в Уилоуок винаги са обичали душата на Джеси – поклати глава Бет.

– Точно така – съгласи се Тина.

– Сега по-добре ли се чувствате? – обърна се към Сюзан Бет.

– Мисля, че да.

Бет притвори паравана.

– Погледнахте ли в банята? – попита Сюзан.

– О, да – отвърна Бет. – Празна е.

– Бих искала и аз да хвърля един поглед, ако нямате нищо против – настоя Сюзан. Чувстваше се като глупачка, но все още бе пленница на страха си.

– Разбира се – съгласи се Бет. – Да погледнем и там, щом това ще ви успокои.

Тина вкара инвалидния стол през отворената врата на банята, а Бет запали осветлението вътре.

В бялото помещение не я чакаше никакъв мъртвец.

– Чувствам се като пълен идиот – призна си Сюзан и усети как бузите й поруменяват.

– Вие не сте виновна – успокои я Бет.

– Доктор Макгий ни раздаде доста дълго описание на състоянието ви – спомни си Тина Сколари. – Там всичко е обяснено много добре.

– Ние всички сме на ваша страна – увери я Бет.

– Така си е – съгласи се Тина.

– Ще се оправите много бързо. Наистина. Макгий е просто възшебник. Най-добрият ни лекар.

Помогнаха й да се намести в леглото.

– А сега като нощна сестра мога да ви дам още едно успокоително, ако реша, че първото е било недостатъчно. Те не са силни. И според мене имате нужда от още едно – предложи й Тина Сколари.

– Изобщо не бих могла да заспя без него – съгласи се Сюзан. – Но се чудех... бихте ли могли...

– Какво?

– Мислите ли..., че някоя от вас би могла да остане при мене... само докато заспя?

Почувства се като дете заради трогателната си молба зависимо, емоционално незряло, смучещо си пръста и уплашено от страшилища трийсет и две годишно дете. Отврати се от себе си. Но нищо не можеше да направи. Колкото и често да си припомняше за странните ефекти от

челните мозъчни увреждания и съсиреците с големина на пясъчно зърно, колкото и да се мъчеше да убеди самата себе си, че едно от тези – или може би от още десетки – медицински заболявания е причина на въображаемите ѝ, изцяло въображаеми, срещи с мъртъвци, тя все пак се ужасяваше от перспективата да остане будна и сама в стая 258, а и където и да е другаде.

Тина Сколари погледна Бет Хау и въпросително вдигна вежди.

Бет се замисли за миг:

– Е, нали не сме много натоварени тази нощ?

– Не – тръсна глава Тина. – Тази вечер всички, които трябваше да са дежурни, дойдоха на работа. А и досега не е имало някакви големи произшествия.

Бет се усмихна на Сюзан:

– Спокойна нощ. Няма катастрофи с три коли, кланета в банята или нещо подобно. Мисля, че една от нас може да ви отдели един час и да остане с вас, докато успокоителното подейства.

– Сигурно няма да е и цял час – добави Тина. – Вие сте се пренапругнали, Сюзан. Ще усетите цялата умора след няколко минути и ще заспите като угасена лампа.

– Аз ще остана тук – реши Бет.

– Благодаря много наистина. – Тя се ненавиждаше, че е неспособна да остане сама в нощта.

Тина излезе, но се върна скоро с второто успокоително в чашка.

Сюзан взе таблетката и си наля само половин чаша вода, тъй като ръцете ѝ така трепереха, че не вярваше да успее да си налее пълна чаша. Когато отпи, чашата задрънча в зъбите ѝ, а за миг и таблетката ѝ приседна.

– Сигурна съм, че сега ще изкарате спокойно нощта – усмихна ѝ се сестра Сколари преди да излезе.

Бет придърпа стол до леглото, приглади униформената пола над кръглите си колене и седна тихо със списание в ръка.

Сюзан остана за малко загледана в тавана, после обърна глава към ограденото с параван легло на Джесика Сийфърт.

Погледна и отсреща – към мрака зад полуотворената врата на банята.

Помисли си за трупа, който упорито драскаше по затворената врата на банята, която тя бе подпряла отвътре. Спомни си как ноктите му стържеха, докато опипваше пукнатините по рамката.

Това никога не бе ставало, разбира се. Беше чисто въображение.

Затвори очи.

„Джери – помисли си, – някога те обичах. Беше поне нещо толкова близко до любовта, колкото може да почувства едно неопитно деветнайсетгодишно момиче. А и ти казваше, че ме обичаш. Тогава защо, за Бога, трябваше да се връщаш сега и да ме тероризираш?“

Това никога не бе ставало, разбира се. Беше чисто въображение.

„Моля ти се, Джери, стой си във филарделфийското гробище, където те погребяхме толкова отдавна. Моля ти се, стой си там. Моля ти се.“

Без да съзнава, че е дошла съвсем близо до съня, тя прекрачи границите му и се унесе.

ГЛАВА 11

В шест часа в сряда сутринта една сестра събуди Сюзан. Денят отново беше сив, но сега поне не валеше дъжд.

Джефри Макгий пристигна още преди шест и половина. Целуна я отново по бузата, но този път устните му се задържаха там няколко секунди повече, отколкото предния.

– Не мислех, че ще бъдете тук така рано – изненада се Сюзан.

– Искан лично да присъствам на повечето от тестовите.

– Но не закъсняхте ли много снощи?

– Не. Измъчих медицинската асоциация с доклада си след вечерята и успях бързо да се измъкна, преди да успеят да организират линчуването ми.

– Сериозно, как мина?

– Ами никой не замери с десерта си.

– Казах ви, че ще имате успех.

– Разбира се, причината никой да не хвърли десерта си по мен може би се крие в това, че само той можеше да се яде от цялото меню и хората просто не са искали да се откажат от него.

– Сигурна съм, че сте се представили чудесно.

– Е, не мисля, че би трябвало да разчитам на особена кариера като лектор. Както и да е, стига за мен. Разбрах, че сте имали някакви тревоги снощи.

– Боже, защо е трябвало да ви разказват?

– Трябваше, разбира се. Същото се отнася и за вас. И то с подробности.

– Защо?

- Защото аз казвам.
- А докторите трябва да се слушат.
- Точно така. Разказвайте.

Макар и със смущение, тя му разказа всичко за трупа зад паравана. След спокойния сън през нощта сега всичко това й звучеше нелепо и се зачуди как изобщо е могла да си мисли, че в цялата история има нещо истинско.

Когато Сюзан завърши, Макгий възкликна:

- Боже мой, каква кошмарна история!
- Бих предпочела да бъдете тук.
- Но сега, след като сте имали възможността да поразмислите, съзнавате ли, че е било просто още един епизод.
- От мелодрамите на Сюзан Торнтън ли?
- Искам да кажа още един пристъп, още една халюцинация – поясни той. – Сега разбирате ли, че е било така?
- Да – с нещастен глас се съгласи тя.
- Какво има? – вдигна очи той.
- Нищо.

Докторът се намръщи, сложи ръка на челото й, за да види има ли температура:

- Как се чувствате?
- Както мога да се чувствам при тези обстоятелства мрачно отвърна младата жена.

- Студено ли ви е?
- Не.
- Треперите.
- Малко.
- Много.

Тя се обгърна с ръце, но не каза нищо.

- Какво има? – попита я отново.
- Аз... аз се страхувам.
- Не се плашете.
- Боже, какво ли ми има?
- Ще открием.

Не можеше да спре да трепери.

Вчера сутринта, след като се бе отпуснала пред Макгий, след като бе плакала на рамото му, бе решила, че най-накрая е достигнала дъното. Имаше и готовност, и желание да вярва, че бъдещето може да бъде само по-хубаво. За пръв път в живота си бе признала пред себе си, че има

нужда от други хора; бе признала и бе приела неприятната истина за собствената си уязвимост. Това бе изключително болезнено за жена, която е изградила живота си върху погрешната, но упорито поддържана представа, че е изцяло интелектуално същество, недостъпно за каквито и да е емоционални сътресения. Но сега трябваше да признае пред себе си и още нещо, което да я нарани още повече – след като бе предоставила съдбата си в ръцете на Макгий и на персонала в уилоуокската общинска болница, осъзна, че и хората, от които зависеше, могат да я предадат. Несъзнателно, разбира се. Но и те бяха само хора. И не можеха винаги да държат събитията под свой контрол. Но ако не успееш да й помогнат, при всяко положение, независимо дали грешката им е преднамерена, случайна или неизбежна, тя щеше да бъде обречена на хаотично съществуване, нямаше да бъде в състояние да различи действителността от фантазията и след време щеше да се побърка окончателно.

И така, не можеше да престане да трепери.

– Какво ще стане с мен?

– Ще се оправите – увери я Макгий.

– Но... нещата се влошават – гласът ѝ потрепери, въпреки че бе решила да не позволи това.

– Не. Не се влошават.

– Много се влошават – настоя тя.

– Вижте, Сюзан, снощните халюцинации може да са били пострашни от предишните...

– Може да са били?

– Добре, били са по-страшни от другите...

– И по-живи, по-истински.

– ... и по-истински. Но ви е първият пристъп от вчера сутринта, когато помислихте, че двамата санитарни са Джеликоу и Паркър. Не се лутате непрекъснато между действителността и...

Тя поклати глава и го прекъсна:

– Не. Онова със санитарите... и привидението по-късно тук, в тази стая... това не бяха единствените неща, които видях вчера. Имаше и... и нападение между двете.

– Кога? – намръщи се той.

– Вчера следобед.

– Вчера следобед сте били в ЛФК на долния етаж с госпожа Аткинсън.

– Точно така. Това се случи малко след като завършихме с нея, преди да ме върнат тук.

Тя му разказа как Мърф и Фил я бяха набутали в асансьора, където бяха четиримата членове на братството.

– Защо не ми казахте за всичко това снощи, когато бях тук? – В тона му се чувстваше известен укор.

– Вие така бързахте...

– Не съм бързал чак толкова. Аз добър лекар ли съм? Мисля, че да. А добрият лекар винаги намира време за пациентите си, когато са в беда.

– Аз вече не бях в беда, когато правехте вечерната си обиколка.

– Били сте и още как. Били сте затворили всичко в себе си, но наистина сте се чувствали зле.

– Не исках да ви бавя за срещата на медицинската асоциация.

– Сюзан, това не е извинение. Аз съм вашият лекар. Дължна сте да споделяте всичко с лекаря си, по всяко време.

– Съжалявам. – Тя погледна към ръцете си, тъй като не можеше да срещне прямите му сини очи. Не можеше да се реши да му обясни защо не му е разказала за асансьорното си видение. Тогава се бе тревожила, че ще изглежда истерична, че той ще си развали мнението за нея, защото отново се е поддала на паника. Още по-лошо, беше се страхувала, че ще изпита съжаление към нея. А сега, след като започваше да си мисли, че се влюбва в него, последното нещо, от което имаше нужда, бе той да я съжалява.

– Не бива да скривате нищо от мен. Трябва да ми разказвате за всичко, което става, за всичко, което чувствате. И то наистина всичко. Ако не ми казвате всичко, може да стане така, че да не забележа някои от важните симптоми, които стоят в основата на неприятностите ви. Имам нужда от абсолютно всички данни, за да мога да стигна до правилната диагноза.

– Прав сте – кимна тя. – Вече няма да крия нищо от вас.

– Обещавате ли?

– Обещавам.

– Добре.

– Но вижте – продължи тя, все така вторачена в ръцете си, които нервно свиваше и разтваряше, – нещата стават по-зле.

Той сложи ръка на бузата ѝ, погали я. Тя вдигна очи.

– Вижте – започна той тихо и уверено, – дори наистина пристъпите ви да зачестяват, поне успявате да ги преодолеете. А когато съответният епизод отmine, вие отново сте в състояние да разберете какво е било. След самото събитие на вас ви е ясно, че са били само халюцинации. Но

ако все още вярвахте, че мъртвецът ви е преследвал снощи, ако мислехте, че това наистина се е случило, щяхте да сте много загазили. Ако случаят беше такъв, и аз бих се притеснил. Но засега не съм притеснен. Нали? Забелязвате ли пот, която да се стича от лицето ми? Имам ли тъмни, влажни кръгове под мишниците си? Изглеждам ли като някой стреснат телевизионен герой? А? Изглеждам ли?

– Напротив, изглеждате като препечена филия – усмихна се тя.

– Сух съм като пясъчна площадка – добави той. – Като парче тебешир. Като печено пиле, когато съм се опитал да го сготвя сам. Между другото, вие можете ли да пригответе печено пиле?

– Правила съм няколко пъти.

– И сухо ли става?

– Не – усмихна се отново тя.

– Хубаво. Надявах се, че можете да готвите.

Какво ли искаше да каже с това, запита се тя. По сините му очи можеше да се съди, че мисли същото, което ѝ се струваше – беше толкова заинтересуван от нея, колкото и тя от него. Но все още не можеше да вярва на възприятията си, да бъде сигурна в намеренията му.

– А сега – подкани я той, – моля ви, мислете положително.

– Ще се опитам.

Но не можеше да спре да трепери.

– Направете повече от това. Дръжте главата си изправена. Това са разпореждания на лекаря. Сега ще отида да намеря двама санитарни с носилка и ще слезем на долния етаж в отделението за диагностика, за да си махнем тези тестове от главата. Готова ли сте за тръгване?

– Готова съм.

– Ще се усмихнете ли?

Тя се усмихна.

Той също:

– Добре, запазете това изражение, докато ви дам нови нареждания.

– Тръгна към вратата и каза през рамо: – Сега се връщам.

Заедно с него изчезна и усмивката ѝ.

Погледна към ограденото с параван легло.

Искаше ѝ се да го няма в стаята.

Жадуваше да зърне небето, макар то да беше сиво и навъсено като вчера. Може би ако зърнеше небето, нямаше да се чувства така заловена в капан.

Никога преди не се бе усещала така нещастна – чувстваше се измъчена и безполезна, макар че физическото ѝ възстановяване вървеше

добре. Депресия. Това беше главният ѝ враг сега. Беше потисната не само защото животът ѝ сега се командваше от други хора, но и защото сега те го командваха изцяло. Беше безпомощна. Не можеше да направи абсолютно нищо, за да се отърси от болестта. Оставаше ѝ единствено да лежи на масата за прегледи като немислеща купчина месо, да ги остави да я бодат и мушкат в търсене на отговорите.

Погледна отново към леглото на госпожа Сийфърт. Белият параван висеше опънат и неподвижен.

Снощи тя не беше отворила само завесата, която ограждаше болничното легло. Бе отворила и друга завеса – перде, зад което се намираще лудостта. Бе прекарала няколко кошмарни минути отвъд границите на нормалното, в мрачно и гниещо място, от което малцина се бяха завръщали.

Чудеше се какво ли би станало, ако не беше избягала от халюцинациите си снощи. Какво ли би станало, ако бе решила смело и глупаво да не избяга от разлагачия се труп на Джери Стийн? Страхуваше се, че знае отговора. Ако бе останала на мястото си, ако отдавна мъртвият ѝ любовник бе изпъзлял от леглото и я бе докоснал, ако я бе прегърнал, ако бе допрял гниещите си устни до нейните, за да отмъкне от нея топла целувка в замяна на собствената си студена, тя би се пречупила. Би се пречупила като суха клонка и след това би останала завинаги в неизлечимо състояние. Биха я открили сгърчена на пода да бърбори безсмислици и да се кикоти загубена завинаги в самата себе си, биха я преместили от уилоокската общинска болница в някой тих санаториум, където щяха да ѝ отделят хубава стая с меки, изолирани стени.

Не можеше да понесе още много такива изпитания. Дори и заради Макгий. Дори и за бъдещето, което би могло да очаква двама им, ако тя се излекува. Чувстваше се напрегната до краен предел.

„Моля ти се, Боже – помисли си тя, – нека тестовете разкрият нещо. Нека Макгий намери болката ми. Моля ти се.“

Стените и таванът имаха същия синьо-зелен цвят. Както беше легнала по гръб върху носилката на колелца с повдигната само няколко сантиметра от малката възглавница глава, Сюзан изпита чувството, че е увиснала някъде в средата на лятното небе.

Джеф Макгий се появи до нея:

– Ще започнем с ЕЕГ.

– Електроенцефалограма – разтълкува го тя. – Никога не са ми правили.

– Напротив, правихме ви. Докато бяхте в кома. Вие не я усещайте,

разбира се, така че няма защо да си спомняте. Не се страхувайте. Изобщо няма да ви боли.

– Знам.

– А резултатите ще ни позволят да видим естеството на мозъчните вълни. Ако в работата на мозъка ви има някакви нередности, те почти сигурно ще проличат на електроенцефалограмата.

– Почти?

– Нищо не е свършено.

Една сестра изкара апарата за ЕЕГ от ъгъла на стаята и го разположи до Сюзан.

– Резултатите са най-добри, когато сте отпусната – обясни ѝ Макгий.

– Аз съм отпусната.

– Данните няма да бъдат особено достоверни и много трудно ще се разтълкуват, ако сте в емоционален стрес.

– Отпусната съм – повтори тя.

– Покажете ми ръката си.

Тя повдигна дясната си ръка от десетсантиметровия матрак на носилката.

– Дръжте я изправена пред себе си, с опънати пръсти. Добре. Сега разперете пръстите. – Той гледа внимателно няколко секунди, после доволен кимна: – Добре. Не се опитвайте да ме заблудите. Вие наистина сте по-спокойна. Вече не треперите.

Още, когато я свалиха на долния етаж, Сюзан се почувства сравнително спокойна, защото реши, че нещо се прави за нея, колкото и малко да е то. В края на краищата като първокласен физик тя можеше да разбере, да оцени и да одобри онова, което правеха сега – тестове, лаборатории, научни методи, внимателно програмирано търсене на отговори чрез елиминиране на възможностите, докато разрешението не се очертае ясно. Тя разбираше тази процедура и ѝ вярваше.

Вярваше и на Джефри Макгий. Осланяше се на медицинските му познания и разчиташе на интелекта му. На него му беше ясно какво да търси и – още по-важно – щеше да го разпознае, когато попадне на него.

Тестовите накрая щяха да дадат отговора. Макгий вече правеше първите стъпки към окончателния край на страданията ѝ.

Беше убедена в това.

– Спокойна съм като мида – пак каза тя.

– Стрида – поправи я той.

– Защо стрида?

– Някак повече ви приляга.

– О, вие смятате, че аз приличам повече на стриди, отколкото на мида?

– Не. В стридите има перли.

– Бас държа, че рекламирате стоката пред някой магазин за риба в свободното си време – засмя се тя.

– Аз съм акула – заяви той.

Макгий прикрепи осем изолирани осолени електрода към главата на Сюзан, по четири от всяка страна.

– Ще отчетем показанията и за лявата, и за дясната ви мозъчна полусфера – обясни той. – После ще ги сравним. Това ще е първата стъпка към установяване на разположението на травмата.

Сестрата включи апарата.

– Дръжте си главата точно в това положение – нареди й Макгий. – Всяко рязко движение ще даде смущения.

Тя задържа поглед в тавана.

Макгий наблюдаваше зеления, флуоресцентен екран на монитора, който Сюзан не можеше да види от своето положение.

– Изглежда добре – забеляза той с известно разочарование в гласа си. – Няма заострени ръбове. Няма и равни участъци. Хубаво, стабилно разположение. Всичко е в границите на нормалното.

Младата жена стоеше съвсем неподвижна.

– Отрицателно – каза той повече на себе си, отколкото на пациентката или на сестрата.

Сюзан чу как щракна с един ключ.

– Сега ще хвърля един поглед на сравнителните показатели – обясни й той.

Известно време не каза нищо.

Сестрата се премести в друг ъгъл на стаята и започна да приготвя друг уред – или за Сюзан, или за друг пациент, който още не бе въведен.

След малко Макгий изключи апарата.

– Е? – попита Сюзан.

– Нищо.

– Съвсем нищо?

– Ами електроенцефалографът е полезен апарат, но данните му не са стопроцентово определящи. Има са случаи, когато пациенти със сериозни мозъчни заболявания показват съвършено нормални показатели при ЕЕГ. А други, без видими болести, имат ЕЕГ с редица отклонения. Уредът ни помага в диагностиката, но не изчерпва всичко. С него само

започваме.

Разочарована, но все още убедена, че някой или повече от тестовете ще определят точно заболяването ѝ, Сюзан попита:

– А сега?

Макгий махна електродите от главата ѝ и отвърна:

– Ами рентгенологията е в съседния кабинет. Искам да се направят нови снимки на черепа ви.

– Звучи интересно.

– О, страшно е забавно.

Рентгенологичният кабинет беше разположен в светлокремава стая, изпълнена с множество тежки, лъскави, черни и бели апарати, част, от които изглеждаха на Сюзан остарели, не че тя беше специалист по рентгенологичното оборудване, разбира се. Освен това не можеше да очаква отдалечената орегонска болница да бъде съоръжена с най-съвременните, диагностични уреди. Макар че бе възможно да са малко остарели, уилоокските апарати изглеждаха напълно годни за работа.

Рентгенологът бе млад човек на име Кен Пайпър. Той проми негативите още докато бяха при него, после закрепил снимките към две осветени кутии. Заедно с Макгий ги разгледаха, като си мърмореха нещо един на друг и сочеха към по-светлите участъци от изображението.

Сюзан ги наблюдаваше от носилката си, на която се бе върнала.

Свалиха първите снимки, закачиха нови, после продължиха да си мърморят и да сочат.

Накрая Макгий се отдели от кутиите със замислен вид.

– Какво открихте? – попита го Сюзан.

Той въздъхна и отвърна:

– Онова, което не открихме, са следи от мозъчни увреждания.

– Не видяхме и насъбрани флуиди – добави Кен Пайпър.

– Нямахте и никакво изместване на епифизната жлеза, каквото понякога се открива, когато пациентът страда от особено живи халюцинации – продължи Макгий. – Никакви вдлъбнатини на черепа, ни най-малки признаци за вътрешен натиск.

– Снимките са много чисти – усмихна ѝ се Кен Пайпър. – Няма за какво да се тревожите, госпожице Торнтън.

Сюзан погледна към Макгий и видя отражението на собствените си чувства в очите му. За жалост Кен Пайпър грешеше – тя имаше много неща, за които да се тревожи.

– А сега? – попита тя.

– Искам да направим една ЛП – каза Макгий.

- Какво е това?
- Лумбална пункция.
- Проба от гръбначния мозък?
- Да. Ако сме пропуснали нещо при ЕЕГ и рентгеновите снимки, то ще си проличи от гръбначния мозък. А някои състояния могат да се определят единствено чрез анализ на флуидите там.

Макгий вдигна телефона в кабинета, за да се свърже с болничната лаборатория. Заръча на лаборанта оттам да се подготви, за пълен анализ на гръбначните проби на Сюзан, които се канеше да вземе.

Когато той остави слушалката, тя се обади:

– Хайде да свършим и това.

Въпреки че Макгий бе сложил новокаин в долната гръбначна област на Сюзан, лумбалната пункция не беше безболезнена, но и пък не беше толкова страшна, колкото тя бе очаквала. Очите ѝ се насълзиха, тя се намръщи и прехапа устни, но най-трудно ѝ беше да остане свършено неподвижна с притеснението, че иглата може да се счупи в нея, ако трепне или направи рязко движение.

Макгий държеше под око и една скала, докато изтегляше течността:

– Налягането е нормално.

След няколко минути, когато беше взета и последната проба, тя проплака облекчено и изтри парещите сълзи, които се бяха събрали под клепачите ѝ.

Докторът вдигна стъклената чашка, пълна с течност от гръбначния ѝ стълб, и я погледна срещу светлината:

– Е, поне на вид е чиста.

– След колко време ще получим резултатите? – попита Сюзан.

– Няма да стане веднага – отвърна Макгий. – Междувременно трябва да направим още няколко теста. Имате ли настроение да дадете малко кръв?

– Всичко, което е необходимо.

Малко преди десет часа, докато Макгий бе отишъл до лабораторията да види как вървят изследванията на гръбначните проби, Мърф и Фил пристигнаха в диагностичното отделение, за да я върнат в стая 258. Макар да знаеше, че вчерашният ужас от асансьора не беше истински, макар да бе убедена, че санитарите не са виновни за злонамереното поведение, което им бе приписала, докато халюцинираше, на нея ѝ беше неловко с тях.

– Всички питаха за вас на втория етаж – каза ѝ Фил, докато

изкарваха носилката в коридора.

– Лицата им бяха много тъжни – добави Мърф.

– Сто на сто е било така – съгласи се тя.

– Самата истина си е – обади се Фил.

– Цялата болница е толкова мрачна без вас – продължи Мърф.

– Като тъмница.

– Като гробище.

– Като болница – завърши Фил.

– То си е болница, разбира се – забеляза тя, като се мъчеше да участва в закачливия им разговор, докато приближаваха асансьорите.

– Напълно права сте – увери я Мърф.

– Болница си е, разбира се – отсече Фил.

– Но когато вие сте тук, милостива госпожо... – ... тя изглежда по-топла, по-светла...

– ... като някой курортен хотел...

– ... във вечно слънчева страна...

– ... на някое вълнуващо и екзотично място...

– ... като Месопотамия.

Достигнаха асансьорите и Сюзан задържа дъха си.

– Фил, нали ти казах вчера, вече няма Месопотамия.

Единият от тях натисна бутона за повикване.

– Тогава ще ми обясниш ли къде ходя аз всяка зима, а, Мърф? В туристическата агенция винаги твърдят, че е Месопотамия.

– Боя се, че твоят агент е мошеник, Фил. Най-вероятно пътуванията ти са до Ню Джързи.

Вратите на асансьора се отвориха, Сюзан замръзна, но вътре нямаше мъртъвци.

– Не, със сигурност никога не съм бил в Ню Джързи, Мърф.

– Толкова по-добре за Ню Джързи, Фил.

„По дяволите, не може да се живее така – мрачно си мислеше Сюзан, докато излизаха от асансьора и се отправяха по коридора на втория етаж. – Просто не мога да прекарам живота си, като изпитвам подозрения и страх от всеки, с когото се срещам. Не мога да се справя с постоянните очаквания от всяка врата или зад всеки ъгъл да се появи нещо ужасно.“

Как би могъл който и да е да прекара целия си живот като непрекъснато и изтощително пътешествие през особено неприятна и мрачна карнавална зала?

И защо някой би искал животът му да е такъв?

Джесика Сийфърт вече я нямаше.

Параванът бе отворен.

Един санитар прибираше последните употребени чаршафи и ги сла-
гаше в количката си. На въпроса на Сюзан той отговори:

– Състоянието на госпожа Сийфърт се влоши. Наложих се спешно да
я отведат в интензивното отделение.

– Съжалявам, че е станало така.

– Е, всички го очаквахме – махна с ръка санитарят. – И все пак е
жалко. Тя е толкова добра жена.

Сюзан съжаляваше Джесика Сийфърт, но изпитваше и облекчение,
че състайничката ѝ я няма.

Беше приятно да можеш да погледнеш към прозореца, макар денят
да беше сив и мъглив, готов за поредната буря.

Десет минути след като Сюзан бе разположена в леглото си от Фил
и Мърф и оправяше завивката си, в стаята се появи госпожа Бейкър с
подноса храна.

– Пропуснахте си закуската тази сутрин. А вие не можете да си поз-
волите да изпускате храната си, мила моя. Не сте така добре закръглена
като мен. Аз мога да си позволя да не ям и цяла седмица!

– Умирам от глад.

– Не се и съмнявам – увери я сестрата и сложи подноса на нощната
масичка. – Как се чувствате, малката ми?

– Като възглавничка за топлийки – пошегува се Сюзан, която още
уещаше тъпа болка в гърба си, спомен от гръбначната пункция.

– Доктор Макгий сам ли извърши повечето операции?

– Да.

– Тогава сте се отървали леко. – Госпожа Бейкър вдигна капака от
подноса. – Тук имаме някои лекари, които не се славят с неговите из-
тънчени похвати.

– Така е. Страх ме е обаче да не закъснее за кабинета си.

– Той не приема в сряда сутринта – припомни ѝ сестрата. – Чак до
пет часа следобед.

– А, между другото – досети се Сюзан. – Вчера почти не се видяхме
и забравих да ви попитам как мина вечерта в понеделник.

Госпожа Бейкър явно се озадачи:

– Понеделник вечерта?

– Как беше срещата. Нали ми бяхте казали за боулинга и вечерята с хамбургери?

Сестрата явно не можа да се сети за какво става дума няколко секунди. После очите ѝ изведнъж блеснаха:

– О! Срещата. Разбира се. Моят весел едър дървар.

– Онзи, с чиито рамене можело да се измерват врати. Сюзан цитираше думите на самата госпожа Бейкър, когато ѝ бе описала приятеля си в понеделник.

– И големите, силни, нежни ръце – добави сестрата.

– Така е по-добре – усмихна се Сюзан. – И на мене ми се струваше, че не сте го забравили.

– Забележителна вечер беше.

– Радвам се.

Госпожа Бейкър я погледна дяволито:

– Успяхме да свалим всички фигури. И аз не говоря само за боулинга.

– Е, госпожо Бейкър – засмя се Сюзан, – вие сте били по-голяма мекраклийка, отколкото си мислех.

Веселите очи на сестрата просветнаха зад белите рамки на очилата ѝ:

– Животът не е особено вкусен, ако от време на време не му добавиш и малко подправки.

Сюзан разгъна книжната салфетка и я постави под яката на пижамата си – беше сложила отново изпраната синя пижама, след като се върна в стаята.

– Подозирам, че ви се случва да му добавите повече от малко подправки.

– О, понякога са цели супени лъжици.

– Знаех си. Госпожо Бейкър, вие сте най-обикновена бонвиванка.

– Не. Аз съм методистка, но и методистите знаят как да се забавляват. Изяжте си сега всичко от подноса, мила. Наистина се радвам, като виждам, че сте започнали малко да заглаждате косъма. Няма да се връщаме назад, я!

През следващия половин час Сюзан изяде закъснялата си закуска загледана в навъсеното небе зад прозореца. Облачните маси, оцветени в десетина отсенки на сивото, се надбягваха от единия до другия край на хоризонта.

Джеф Макгий се появи няколко минути след единайсет часа:

– Извинявайте, че се забавих. Резултатите от лабораторията

дойдоха преди доста време, но бях в интензивното отделение с Джеси Сийфърт.

– Как е тя?

– Гасне доста бързо.

– Жалко.

– Да. Жалко е, че трябва да умре. Но тъй като не можем да ѝ помогнем с нищо, все пак се радвам, че положението ѝ рязко се влошава. Тя винаги е била дейна жена и сега ѝ е трудно да бъде прикована в леглото, по-трудно, отколкото би било на мнозина други. Неприятно ми беше да я гледам как се мъчи и страда през последните няколко седмици. – Той тъжно поклати глава, после щракна с пръсти като че ли изведнъж се бе сетил за нещо. – Вижте, нещо ми хрумна, докато бях с Джеси в интензивното на горния етаж. Защо е възможно да ви се е привиждал трупът на Джери Стийн, докато всъщност сте гледали Джеси? Мисля, че сте имали един подтик, нещо, което ви е улеснило.

– Подтик?

– Да. Инициалите.

– Инициали – повтори Сюзан, без да е убедена, че знае за какво говори той.

– Точно така? Не разбирате ли? Джери Стийн и Джесика Сийфърт – и в двата случая Дж.С.

– О. Не ми беше направило впечатление.

– Може би не сте го забелязали съзнателно. Но нищо не убягва от подсъзнанието, то е дяволски наблюдателно. Обзалагам се, че подсъзнателно сте го знаели. Може би тъкмо съпадението на инициалите им е насочило вниманието ви към паравана и ви е накарало така да се страхувате от него. Ако случаят е такъв, тогава сигурно никой от пристъпите ви не е просто случайно и спонтанно събитие. Може би те всички се задействат от определени подтици, от незначителни дребни събития и наблюдения, които се свързват с някой от спомените ви за Гръмотевичния дом. Може би след като такава връзка се осъществи на подсъзнателно равнище, епизодът с халюцинациите я следва автоматично.

Теорията му явно го бе развълнувала, затова Сюзан попита:

– Дори и така да е, каква е разликата?

– Не съм напълно сигурен. Не съм имал достатъчно време да го обмисля. Би могло да има значение за мене, когато решавам как да оформя пълната диагноза, дали да отдавам такова значение на физическите причини.

На нея не ѝ харесваха думите му.

– Ако халюцинациите ми не са просто случайни, спонтанни искри, запратени от наранения мозък, тогава може би основната причина за тях изобщо не е физическа. Това ли е смисълът на думите ви? Ако виденията ми се дължат на някакъв фин психологически механизъм, тогава навярно целият случай е най-добре да се предаде в ръцете на психиатър?

– Не, не, не – бързо отрече Макгий, като размахваше успокоително ръце. – Нямаме достатъчно данни, за да направим такова заключение. Все още трябва да търсим физическо обяснение, тъй като, за това имаме най-много основания, като имаме предвид, че сте преминали през удар в главата и сте били в кома повече от три седмици.

На Сюзан много ѝ се искаше да вярва, че проблемът ѝ е изцяло физически, че не е нищо повече от очаквания резултат от увреждане на жизненоважни тъкани. Ако е миниатюрен съсирек в мозъка, някакво прищипване или друго заболяване на тъканите ѝ, медицинската наука щеше да го излекува много бързо. Тя имаше доверие на медицината тъкмо защото е наука. Но не вярваше на психиатрията, защото – според нея, според знанията ѝ като физик психиатрията изобщо не беше наука, а по-скоро нещо много близо до вуду.

Решително тръсна глава:

– Грешите за инициалите, които са ми подействали като подтик. Дж.С. Не беше това. Не беше нещо, свързано с психологическото ми състояние.

– Склонен съм да се съглася с вас – кимна той. – Но на този етап всъщност не бива да изключваме която и да е хипотеза.

– Аз мога. Вече съм я изключила.

– Но аз не мога. Нали съм лекар? А лекарят трябва да остане обективен.

За пръв път, откакто бе влязъл в стаята, той докосна ръката ѝ и допирът му ѝ подейства много успокояващо.

– Какви са резултатите от гръбначната пункция? – попита тя, като стисна ръката му.

Макгий замислено подръпна ухо със свободната си ръка:

– Протеиновата проба не показва отклонения. После преброихме кръвните телца. Ако имаше прекалено много червени клетки, бихме заключили, че имате кръвотечение или във вътрешността на черепа, в основата на мозъка, или някъде по гръбначния стълб.

– Но и броят на червените клетки беше нормален – изпревари го Сюзан.

– Да. А ако имаше излишество от бели клетки, щяхме да допуснем,

че имате мозъчна или гръбначна инфекция.

– Но броят на белите клетки също беше нормален.

– Да.

Сюзан се почувства като притисната в ъгъла от приближаващата я армия студени и жестоки факти. Здрава си като гимназистка, изглежда й крещяха фактите. Тялото ти е съвсем наред. Мозъкът ти също е съвсем наред. Онова, което не ти е наред, е мисленето ти, Сюзан. При тебе няма органични проблеми. Ти си просто откачена – това е всичко. Шантава. Луда за връзване си.

Опитваше се с всички сили да не слуша обидните вътрешни гласове, опитваше се да изключи все по-силния хор от насочените към самата нея съмнение, омраза и объркване.

Запита с тъжен глас:

– Показва ли гръбначната пункция изобщо каквото и да е, което да не е нормално?

– Нищичко. Изследвахме дори и съдържанието на захар в гръбначната ви течност. При някои болести се развиват бактерии, които изяждат специално този вид захари, така че ако количеството им бе намалало, щяхме да имаме основание за тревога. Но количеството на гръбначната ви захар е точно две трети от концентрацията на кръвна захар, което също е нормално съотношение.

– Всичко звучи като че ли съм христоматиен пример за трийсет и две годишна жена с отлично здраве – с горчива ирония заключи тя.

Макгий явно бе обезпокоен от трудностите, които определянето на заболяването й създаваше:

– Не. Някъде нещо явно не е наред.

– И какво е то?

– Не знам.

– Това не е особено окуражително.

– Просто трябва да продължим да го търсим.

– Имам чувството, че ще ме задържите тук дълго.

– Не. Ще го открием скоро. Наложително е.

– Но как?

– Ами най-напред ще взема разпечатките от електроенцефалограмата, рентгеновите снимки и всички лабораторни данни вкъщи. Ще ги проуча още веднъж, ако трябва и с лупа. Може и да сме пропуснали нещо сутринта. Може би отговорът си е бил там, а ние просто не сме го забелязали. Някоя дреболия, която лесно може да ти убегне... някоя съвсем нищожна нередност...

– А ако все пак не откриете нищо?

Той се поколеба, намръщи се и накрая каза:

– Ами... има още един тест, който можем да направим.

– Обяснете ми.

– Не е обичайна процедура.

– Дотолкова можах да се досетя и сама просто като ви гледам.

– Церебрална ангиограма. Това е диагностична процедура, която обикновено използваме при функционално увредените болни, прекарали удар, на които предстои мозъчна операция за отстраняване на съсирек или за възстановяване на засегнат кръвоносен съд.

– И какво съдържа тя?

– Инжектираме маркирано вещество в кръвта ви, в артерия между мозъка и сърцето, което значи някъде във врата, това не е приятно.

– Сигурно.

– Доста боли.

Сюзан се докосна по врата и притеснено потърка нежната си кожа там.

– А и процедурата не е изцяло безопасна – продължи Макгий. – При малък процент от пациентите се явяват усложнения, при които ангиограмата завършва със смърт. Обърнете внимание, че не казвам „нищожен“ или „незначителен“ процент.

– Казахте „малък“ процент и предполагам това значи, че не е голям, но и не е толкова нищожен, че да се смята за незначителен.

– Точно така.

– Става дума за някакъв по-особен вид черепни рентгенови снимки, нали? – попита тя.

– Да. Веднага след като маркираното вещество достигне кръвоносните съдове на мозъка, ние правим множество рентгенови снимки с голяма скорост, като проследяваме разпространението му. Това ни дава по-точна представа за мозъчното ви оросяване, отколкото можем да добием иначе. В състояние сме ясно да определим размера и формата на всички ваши вени и артерии. Можем да разберем много точно има ли съсирек, кръвоизлив или оток в някоя артериална стена, да видим в последна сметка всичко, колкото и дребно да е то.

– Звучи като че ли това е начинът да се разбере най-пълно състоянието ми – призна Сюзан.

– При нормални обстоятелства никога не бих прибягнал до ангиограма, освен, ако у пациента не се наблюдават сериозни функционални увреждания – загуба на говора, липса на координация в движенията,

частична парализа или апоплектични мозъчни обърквания, свързани с удара, които сериозно биха му попречили на какъвто и да е нормален живот.

– Прилича на моя случай – унило измърмори тя.

– О, не. Ни най-малко. Има огромна разлика между мозъчните дезориентации, свързани с удара, и халюцинациите от вашия тип. Ако искате вярвайте, но при вашето състояние опасността за живота ви е далеч по-малка.

Двамата дълго време не казаха нищо. Макгий се изправи до леглото, а Сюзан остана там свита, с чувството, че е дребна и слаба.

Накрая тя започна:

– Да предположим, че все пак не откриете нищо, когато прегледате рентгеновите ми снимки и лабораторните данни отново довечера.

– Да предположим.

– Тогава ще се разпоредите ли да ми се направи ангиограма?

Той затвори очи и се замисли.

Сюзан забеляза, че по левия му мигач премина нервен тик.

– Просто не знам – проговори той накрая. – Зависи от много неща. Не трябва да забравям и старата лекарска поговорка – „Ако не можеш с нещо да помогнеш, поне не причинявай вреда.“ Искам да кажа, че ако няма и най-малък признак, че проблемът ви е физически, тогава ангиограмата...

– Наистина е физически – настоя Сюзан.

– Дори и да има данни за физическа причина и достатъчно основания да ви подложат на ангиограма, бих искал да изчакам няколко дена, докато заякнете още малко.

Тя облиза устните си, които ѝ се сториха сухи и грапави:

– Ако направим ангиограмата, а от нея не проличи никакво физическо увреждане на мозъка, ако халюцинациите така или иначе продължат – тогава какво? – попита тя.

– Тогава ще сме изчерпали всички възможни пътища, които ни предлага традиционната медицина.

– Не може да бъде.

– Ще трябва да изключим възможността за физическа причина и ще продължим търсенията си другаде.

– Не.

– Консултацията с психиатър не е нещо, от което трябва да се срамувате. Това е само...

– Аз не се срамувам. Просто не вярвам да ми помогне.

– Съвременната психиатрия е постигнала...

– Не – прекъсна го тя, защото се страхуваше дори да допусне възможността за предстоящи години на лечение, години с непрестанни халюцинации. – Не. Трябва да ми има нещо, което можете да откриете, нещо, което да можете да направите. Така ще е. Трябва да е така.

Той изостави темата за психиатрията:

– Ще направя каквото мога.

– Само това искам.

– Не съм изчерпал всички възможности.

– Не съм си го и помисляла.

Той очевидно забеляза, че устните ѝ са пресъхнали, и я попита:

– Искате ли глътка вода?

– Да, моля.

Наля ѝ и тя я изпи на няколко големи, жадни глътки, после той върна чашата на нощното шкафче.

– Спомнихте ли си изобщо нещо за работата си? – попита Макгий.

Въпросът му я стресна. За последен път бе помисляла за корпорацията „Майлстоун“ или за работата си там, когато бе позвънила на Филип Гомез в Нюпорт Бийч в понеделник сутринта. Вече повече от два дена. От онзи разговор насам бе изтласкала цялата тема в покрайнините на съзнанието си и я бе покрила с черен плат... като че ли се боеше от нея. И наистина се боеше. И сега самото споменаване на „Майлстоун“ премина през тялото ѝ като ледена тръпка. Освен това през ума ѝ изведнъж мина странната и неприятна мисъл, че неприятните халюцинации – стълкновенията с мъртъвците са по някакъв начин пряко свързани с работата ѝ.

Макгий явно долови страха ѝ, защото се доближи и попита:

– Сюзан? Какво има?

Тя му каза за мислите си – че между корпорацията „Майлстоун“ и нейните халюцинации има някаква връзка.

– Връзка? – повтори той. Бе явно озадачен. – Каква връзка?

– Нямам никаква представа. Но я чувствам.

– Да не би да намекувате, че сте имали подобни халюцинации преди злополуката.

– Не, не. Как може?

– Искате да кажете, че не сте сигурна дали сте ги имали или не сте преди злополуката.

– Не съм ги имала. Определено не.

– Отговорът ви не ми звучи особено убедително.

Тя се замисли близо минута.

Той я наблюдаваше внимателно.

Накрая отсече:

– Да. Да, сигурна съм. Тези пристъпи се появиха едва след злополуката. Ако ме бяха спохождали преди това, не бих могла да ги забравя. Не и такова нещо.

Макгий наклони глава:

– Ако има някаква физическа причина за вашето състояние – нещо, което и вие, и аз много бихме искали да бъде, тя трябва да е нараняване, възникнало при катастрофата.

– Знам.

– Не може да е нещо, свързано с работата ви в „Майлстоун“. Защото ако е предизвикано от преумора в работата ви или от нещо подобно...

– ... тогава вече трябва да говорим за психическо състояние – довърши тя. – За нервен срив.

– Да.

– А случаят не е такъв.

– Тогава как е възможно да има връзка с „Майлстоун“?

– Не знам – намръщи се тя.

– Значи грешите.

– Сигурно. Но все пак...

– ... се чувствате уплашена?

– Да.

– Това е обяснимо – започна Макгий. – Причината да се боите от корпорацията е горе-долу същата, поради която се бояхте от паравана, загърнал леглото на Джеси. Не сте могли да видите какво има от другата му страна, което е давало възможност на въображението ви да се развихри. И работата ви има същото качество, на неизвестното. Около тази част на живота ви е спусната завеса и тъй като не можете да видите какво има отвъд, въображението ви приема това като повод да ви предложи най-ужасяващи възможности. Заради едно навярно неизмеримо малко мозъчно увреждане съзнанието ви се е спряло върху Гръмотевичния дом и онова, което ви се е случило в пещерата. От това следва, че въображението ви, когато и да му се удаде случай да се развихри, неизменно се връща към събитията отпреди тринайсет години. Халюцинациите ви нямат нищо общо с работата ви; това и не може да бъде, защото „Майлстоун“ няма нищо общо с Гръмотевичния дом. Вие просто се опитвате да ги свържете, защото... е, това е то да сте психически преследвана от

едно-единствено събитие от живота ви. Разбирате ли?

– Да.

– Но корпорацията „Майлстоун“ все пак ви плаши.

– Всеки път, когато я споменете, ме полазват студени тръпки – призна си тя.

И сега забелязваше настръхналата кожа на ръката си на мястото, където ръкавът на пижамата ѝ се бе дръпнал.

Макгий бе останал наведен над леглото през цялото време. Сега седна на ръба му, като все още държеше ръката ѝ.

– Разбирам, че ви плаши – промълви със съчувствие. – Ръката ви е замръзнала. Изобщо не беше студена, когато я поех преди малко, но щом започнахме да говорим за работата ви, просто се превърна в лед.

– Виждате ли?

– Да, но тези студени вълни, тези подозрения, насочени към „Майлстоун“, са само аспекти на манията ви за преследване. Този страх е като миниатюрен епизод, много дребен вариант на пристъпа, когато ви се е струвало, че виждате трупа на Джери Стийн. Няма разумни основания да се боите от корпорацията или от хората, които работят там.

Тя кимна отчаяна от все по-усложняващата се картина на състоянието си:

– Сигурно е така.

– Вие знаете, че е така.

– А вие знаете ли какво ми се иска? – въздъхна Сюзан. Иска ми се да има такива неща като призраци. Иска ми се да има мъртъвци, които се връщат от гроба, за да ми отмъстят, като в онези стари комикси на ужасите. Боже, колко по-лесно би ми било да се справя с такова нещо. Без гръбначни пункции. Без ангиограми. Без озъбени малки съмнения, които да ме разкъсват отвътре. Всичко, което би трябвало да направя в такъв случай, е да се обадя на свещеника, да го помоля да дойде и да прогони тези зли демонични духове обратно в ада, където им е мястото. Макгий се намръщи и в гласа му се усети безпокойство:

– Хей, мисля, че никак не ми се харесва да говорите по този начин.

– О, не се безпокойте – побърза да го успокои тя. – Нямам никакво намерение сега да се насочвам към мистиката. Съвсем ясно ми е, че няма такива неща като призраци. Освен това, ако имаше призраци и именно те са ме смущавали напоследък, те щяха да са прозрачни, нали? Или щяха да са като вдигнати от леглото чаршафи с изрязани дупки за очите. Това са призраци. На тях кожата им не е топла и не са твърди като нещата, с които си имам работа напоследък. – Тя му се усмихна. – Но аз

знам защо изведнъж така се разтревожихте! Вие се боите, че ако това наистина се окажат призраци, вече няма да имам нужда от вас. Лекарите не се занимават с прогонване на духове, нали?

– Така е – усмихна се и той.

– Страхувате се, че ще ви пренебрегна, просто ще ви захвърля заради някой свещеник с молитвеник в едната ръка и златно разпятие в другата.

– Ще ми погодите ли този номер?

– Никога. За Бога, прекалено много неща може да тръгнат зле, ако разчитам на свещеник. Например... какво би станало, ако се доверя на пастор, който е загубил вярата си? Или ако отида за помощ при католик, а призраците изведнъж се окажат протестанти? Ще ми помогне ли тогава опитът за прогонването им?

Беше сигурна, че не е успяла да залъже Макгий с насиленото си остроумие; на него му бе ясно, че тя все още е потисната и уплашена. Но той така или иначе се включи в играта – явно усещаше като нея, че се бе задълбавала прекалено много върху проблемите си тази сутрин и ако продължеше, не би й се отразило добре. Имаше нужда от промяна на темата, от малко игра; той я остави на мира.

– Е – намеси се той, – доколкото аз разбирам, прогонването на духовете би трябвало да действа независимо от вярата на призрака в предишния му живот. Все пак каква ли бъркотия би настъпила в света на свръхестественото, ако трябваше да се постъпва съвсем разумно? Искам да кажа, че ако католическата процедура не действаше срещу протестантските духове, тогава разпятието не би могло да отблъсне и еврейските вампири.

– Ако е така, как биха могли да бъдат прогонени еврейските вампири?

– Навярно би трябвало вместо разпятие пред духа да се размаха някой старозаветен амулет.

– Или просто да му се предложи вечеря с шунка – добави Сюзан.

– Това само би го отблъснало, ако е набожен и практикуващ религията си еврейски вампир. А тогава какво ще стане с мюсюлманските вампири?

– Виждате ли? – въздъхна тя. – Всичко е така сложно. Не бих могла да ви уволня, за да наема свещеник.

– Ох, толкова приятно е да знаеш, че си нужен.

– О, вие сте определено необходим – увери го тя. – Имам нужда от вас. Наистина имам нужда. – Долови как рязко се промени гласът ѝ,

докато говореше, как закачливият тон отстъпи пред силата на истинските й чувства към него. – Това е безспорно. – Тя бе така стресната от собствената си смелост, както изглежда беше и Макгий, но вече не можеше да се спре. Можеше единствено да продължи безогледно, да говори бързо и припряно и да обясни онова, което бе вълнувало ума и сърцето й в последните ден-два. – Имам нужда от вас, Джеф Макгий. И ако пожелаете, мога да си седя тук цял ден и да повтарям само това, докато остана без глас.

Той се загледа в нея – прекрасните му очи бяха по-тъмно и по-наситено сини.

Тя се опита да разтълкува погледа му, но не успя да разчете мислите, които се криеха зад него.

Докато го изчакваше да й отговори, Сюзан се зачуди дали не бе направила някоя глупост. Дали бе изтълкувала погрешно отношението му към нея и реакциите му през последните дни? Имаше ли всъщност и някакви чувства у него или всичко беше само нормална лекарска загриженост? Ако бе възприела нормалния му професионален интерес като специално отношение, следващите няколко минути щяха да се окажат най-притеснителните в опита й от общуване с хората. Отчаяно й се приска да може да върне казаното, да завърти часовника назад само с една минута. Тогава Макгий я целуна.

Не приличаше на никоя от целувките по бузата или в ъгълчето на устните й през последните няколко дена. В нея този път нямаше нищо целомъдрено или свито. Целуна я направо в устата, нежно и в същото време силно, всеотдайно и настоятелно. Тя му отвърна с готовност и разпаленост, които изобщо не бяха в стила й този път у нея нямаше и следа от отношението на ледената мома, нищо не остана потиснато, изобщо не се замисли за благоприличието и за отношенията, до които това щеше да доведе. Това любовно увлечение щеше да е по-различно от всичко, което бе преживяла. Този път тя напълно се забрави. В целувката имаше не само устни, зъби и езици, а също и страст, глад, желание. Той обхвана лицето й с ръце като че ли се боеше тя да не размисли и да не се отдръпне от него, сякаш не можеше да понесе мисълта да й позволи да го направи.

Когато накрая целувката завърши и те се поотдалечиха, за да се погледнат, да решат с какво ги бе променила близостта им, Сюзан видя в лицето на Макгий букет от смесени чувства – щастие, изненада, благоговение, объркване, притеснение и още нещо.

Беше се задъхал.

А тя още по-силно.

За миг си помисли, че вижда и нещо друго в очите му, нещо... потъмно. Само за секунда-две ѝ се стори, че долавя страх в погледа му – наистина само потрепване от някаква временна боязън.

Страх?

Преди да реши какво би могло да значи това, преди дори да е убедена, че е видяла страх в очите му, мълчанието се прекъсна, а заедно с него и магията.

– Изненада ме – призна Джеф, – Не мислех...

– Боях се да не съм те обидила или...

– Не, не. Аз просто... не си давах сметка... – ... че двамата...

– ... чувството беше взаимно.

– Мислех, че съм доловила и... Е, излъчването ти изглеждаше...

– ... целувката сложи край на съмненията ми, че...

– Боже, да!

– Каква целувка – възкликна той.

– Страхотна целувка.

Той отново я целуна, но съвсем леко, като поглеждаше вратата с явно неудобство. Тя не можеше да му се сърди за предпазливостта. Все пак той беше лекар, а тя негова пациентка; прегръщането на пациентките поставяше под съмнение благонадеждността на лекаря. На нея ѝ се искаше да го обгърне с ръце, да го притисне към себе си; искаше ѝ се да го притежава и да бъде притежавана от него. Знаеше обаче, че това не може да стане сега или тук, така че го остави да се отдръпне.

– Откога... – започна тя.

– Не знам. Може би още преди да излезеш от комата.

– Преди това? Си ме обикнал...

– Ти беше така красива.

– Но тогава дори не си ме познавал.

– Значи тогава не е било точно любов. Но беше нещо. Дори тогава изпитвах нещо.

– Радвам се.

– А след като излезе от комата...

– Си открил каква чаровница съм и си се хванал на вдицата ми.

– Точно така – усмихна се той. – Тогава открих у тебе онова, което госпожа Бейкър нарича „дух“. Харесва ми жената да има дух.

Отново замълчаха за няколко секунди, останаха загледани един в друг.

– Възможно ли е наистина да стане така бързо? – зачуди се тя.

– Така стана.

– Имаме да си говорим за толкова много неща.

– За милион неща – съгласи се той.

– За милиард – поправи го тя. – Аз почти нищо не знам за произхода ти.

– Там всичко тъне в сянка.

– Искам да знам всичко за теб – настоя тя, като държеше дланта му в двете си ръце. – Всичко. Но предполагам, че тук... на това място...

– Тук е много неподходящо.

– Да. Едва ли е съвършеното място, където двама души, влюбени отскоро, биха могли да се сближат.

– Мисля, че би трябвало да запазим връзките си в строгите рамки на отношенията между лекар и пациент за времето, докато се налага да бъдеш тук. По-нататък, когато се почувстваш по-добре, когато напуснеш болницата и взаимоотношенията ни вече не са така публични...

– Това навярно е разумно – съгласи се тя, макар че ѝ се искаше да го докосва и да бъде докосвана от него по начини, по които лекар и пациент никога не се докосват. – Но трябва ли това да бъдат строги отношения между лекар и пациент? Не можем ли малко да ги посмекчим? Няма ли поне да ме целуваш по бузата от време на време?

Джеф се усмихна и се престори, че дълбоко се е замислил:

– Ами... ммм... да видим сега..., доколкото си спомням, в Хипократовата клетва не се споменава нищо за целуването на пациента по бузата.

– Тогава защо да не го направим сега?

Той я целуна по бузата.

– Сериозно – продължи той, – мисля, че най-важното нещо за двама ни сега е да насочим всичките си сили за по-бързото ти оздравяване. Когато успеем да те вдигнем на крака, всичко останало – всичко, което може да възникне помежду ни – ще си дойде на мястото.

– Ти ми даваш още един подтик да се преборя с това нещо – заяви тя.

– И ще го победиш. – В тона му нямаше и капка съмнение. – Ще го победим. Двамата.

Като го гледаше сега, Сюзан се досети, че бе видяла страх в очите му преди няколко минути. Макар че той не би искал да изрази песимистичните си мисли пред нея, с част от съзнанието си явно се чудеше дали ще успеят да намерят изход от ужасяващите ѝ халюцинации. Не беше глупак знаеше, че провалът е една от възможностите. Страх? Да. Да.

Имаше всички основания да се страхува. Страхуваше се, че се е влюбил в жена, която с бързи крачки върви към нервния срыв или, още по-лошо, към лудницата.

– Не се тревожи – прошепна тя.

– Не се тревожа.

– Аз съм силна.

– Знам.

– Достатъчно съм силна, за да се справя – с твоя помощ.

Той отново я целуна по бузата.

Сюзан си помисли за онова, което бе казала за призраците преди това. Наистина ѝ се искаше те да съществуват. Ако само проблемите ѝ можеха да бъдат толкова прости. Само призраци. Само ходещи мъртъвци, които можеха да бъдат заставени да се върнат в гробовете си, като се прочетат съответните молитви и мястото се наръси щедро със светена вода. Колко хубаво би било да се окаже, че проблемът не е в нея, че е някъде отвън. Като съзнаваше, че е невъзможно, тя все пак се надяваше да открият доказателство, че фантомът Харч и останалите фантоми наистина съществуват, че призраците са реални, че тя изобщо не е била болна.

Малко по-късно желанието ѝ се изпълни... поне донякъде.

ГЛАВА 12

Обедът пристигна така скоро след късната ѝ закуска, че Сюзан не успя да изяде всичко, но все пак пое достатъчно, за да заслужи одобрението на госпожа Бейкър.

Час и половина по-късно я отведоха на долния етаж за второ упражнение по лечебна физкултура с госпожа Аткинсън. Взеха я други двама санитарни, но за щастие никой от тях нямаше лице, свързано с миналото ѝ.

В асансьора очакваше най-лошото. Нищо не се случи.

Не бе халюцинирала от снощи, когато бе видяла трупа на Джери Стийн в леглото на Джесика Сийфърт. Докато санитарите я возеха по коридора към отделението за ЛФК, тя пресметна колко часа са минали от пристъпа – почти шестнайсет.

Почти шестнайсет часа мир.

Може би никога нямаше да последва нов пристъп. Може би виденията щяха да престанат така внезапно, както бяха започнали.

Терапевтичното упражнение с Флорънс Аткинсън беше малко по-напрегнато от вчерашното, но масажът този път ѝ се отрази още по-добре, а и душът после ѝ се стори по-малко опасен.

Когато се връщаше нагоре с асансьора, Сюзан отново затаи дъх.

Но и този път не ѝ се случи нищо лошо.

Вече бяха минали повече от седемнайсет часа.

Изпитваше чувството, че завинаги ще се отърве от халюцинациите, ако успее да изкара цял ден без тях. Може би тъкмо това ѝ трябваше – един ден без призраци, – за да прочисти съзнанието и душата си.

Оставаха по-малко от седем часа.

Когато се прибра в стаята си, завари два букета пресни цветя до леглото си – хризантеми, карамфили и рози, обвити в зеленина. И към двата бяха прикрепени картички. В първата ѝ се пожелаваше скорошно оздравяване и бе подписана „Винаги твой, Фил Гомез“. На втората пишеше: „Липсваш на всички ни тук, в робовладелската кариера“. Беше подписана от повече хора. Сюзан разпозна някои от имената само защото Фил Гомез ги бе споменал по телефона в понеделник сутринта. Огледа картичката: Ела Хавърсби, Еди Гилрой, Ансън Брекърридж, Том Кавински... Общо девет имена. Не можа да си представи нито едно лице, което да свърже с някое от имената.

Както и друг път, когато се бе сещала за корпорацията „Майлстоун“, самата мисъл бе достатъчна, за да я полазят студени тръпки.

И не знаеше защо е така.

Беше твърдо решила да запази положителното си отношение и да не се поддава на безпокойства, така че престана да мисли за „Майлстоун“. Цветята поне бяха хубави. Можеше да им се радва и без да мисли откъде са дошли.

Легна си пак, опита се да почете, но скоро откри, че от терапевтичното упражнение, и от горещия душ ѝ се бе приспало. Дремна. Без сънища.

Когато се събуди, из стаята бяха започнали да бродят множество сенки. Отвън слънцето току-що бе превалило планините; макар истинският залез още да бе далеч, облачният ден вече бе започнал да се превръща във вечер. Тя се прозя, протегна се, изтри подпухналите си очи с ръка.

Второто легло стоеше все така празно.

Според стенния часовник часът беше четири и половина. Вече деветнайсет часа от последния пристъп.

Зачуди се дали повратът в отношенията им с Джеф Макгий не е причина за по-малката активност на призраците. Не беше лошо да обичаш някого и някой да обича тебе. Не беше склонна да допуска, че проблемът ѝ е психологически, но сега, като мислеше за всичките си неприятности, бе по-предразположена да приеме и някакво психологическо обяснение. Може би любовта на Джеф представляваше всички лекарства, от които имаше нужда.

Стана от леглото, обу пантофите си и отиде в тоалетната. Запали лампите.

Отрязаната глава на Джери Стийн стоеше върху затворения капак на тоалетната.

Сюзан бе стъпила върху белите керамични плочки под ярката флуоресцентна светлина, лицето ѝ бе бяло като всичко останало в снежно-бялото помещение; не искаше да повярва на очите си. Това не е истинско.

Главата беше в същото ужасно разложено състояние, в което я бе видяла снощи, когато Джери се бе надигнал от леглото на Джеси Сийфърт и стенеше името на Сюзан през блестящи полуразложени устни. Кожата бе все така сива и сиво-зелена. И двата ъгъла на устата бяха обложени с плътен слой гной. Зловещи мехури на горната устна. И около подутия нос. Тъмни мехури гниеща плът в ъглите на очите. Широко отворени очи. Изпъкнали от ябълките си. Бяха непрозрачни, обложени с матови пердета като снощи, бялото им бе обезцветено, жълтеникаво и изпъстрено с кръвоносни съдове. Но поне бяха незрящи очи, каквито и би трябвало да бъдат очите на мъртвец – безжизнени, слепи. Главата бе отскубната жестоко от останалата част на трупа. Назъбената плът стоеше като смачкана, къдрава яка в края на врата. Нещо дребно и блестящо лежеше в една от гънките на сивия врат, нещо, което светеше с отразена светлина. Медальон. Религиозен медальон. Беше малкият, позлатен еврейски амулет, който Джери Стийн винаги носеше. Не е истинско, не е истинско, не е истинско... Заклинанието от три думи, изглежда, действаше по-малко от друг път – зловещата глава само стана по-жива, по-истинска, колкото повече тя се вираше в нея.

Схваната от ужас, но все пак решена да прогони привидението, Сюзан направи още една стъпка към тоалетната.

Мъртвите очи гледаха през нея, не я забелязваха, бяха вторачени в нещо в отвъдния свят. Не е истинско.

Посегна към сивото лице. Поколеба се.

А ако лицето оживееше веднага след като го допре? Ако тези

гробовни очи се обърнеха и се вторачеха в нея? Ако зеещата, съсипана уста изведнъж се затвореше, ако захапеше пръста ѝ и откажеше да я пусне? Ако...

„Стига“ – сърдито се спря тя.

Чу странен свистящ звук... после осъзна, че е собственото ѝ затруднено дишане.

„Отпусни се – каза си тя. – По дяволите, Сюзан Катлийн Торнтън, прекалено възрастна си, за да вярваш в тия глупости.“

Но главата не изчезваше като мираж.

Накрая тя насили треперещата си ръка и посегна през въздуха, който ѝ се стори плътен и устойчив като вода. Докосна бузата на мъртвеца.

Беше твърда.

Беше истинска.

Студена и мазна.

Отдръпна ръка разтреперана и отвратена.

Покритите с пердета очи не помръднаха.

Сюзан погледна пръстите, с които беше докоснала главата – по тях имаше сребриста слюз. Пяна от разлагането.

Стана ѝ лошо, едва не повърна и припряно отри лепкавите си пръсти в крачолата на синята си пижама... видя, че отвратителната слюз оставя следи.

Не е истинско, не е истинско, не е...

Макар че послушно повтаряше заклинанието си, което би трябвало да възвърне разсъдъка ѝ, тя бе загубила смелостта, която ѝ трябваше, за да продължи. Искаше единствено да се махне от тоалетната – към болничната стая, в коридора, в стаята на сестрите до асансьорите, където можеше да намери помощ. Обърна се...

... и замръзна.

Ърнест Харч стоеше пред отворената врата на тоалетната и заграждаше пътя ѝ.

– Не – дрезгаво извика тя.

Харч се захили. Влезе при нея в банята и затвори вратата зад гърба си.

Той не е истински.

– Изненада – измърмори той с познатия нисък, гробовен глас.

Не може да ме нарани.

– Кучка – продължи той.

Харч вече не се правеше на Уилям Ричмънд, болничния пациент. Пижамата и халата ги нямаше. Беше облечен с дрехите, които носеше в

Гръмотевичния дом в нощта, когато бе убил Джери Стийн, преди тринайсет години. Черни обувки, черни чорапи. Дънки. Много тъмен, почти черен син пуловер. Тя си спомняше дрехите му, защото в Гръмотевичния дом под разсеяната светлина на свещите и на фенерчетата ѝ бе заприличал на нацист от някой стар военен филм. Есесовец. Човек от Гестапо. Каквито са онези, които винаги са облечени в черно. Ъгловатото му лице, напълно квадратната челюст, бледожълтата коса, ледените очи – всичко това допринасяше за образа на хладнокръвен шурмовак, образ, който той изглежда бе поддържал не само съзнателно, но и старателно, с грижа за всеки детайл, с известна извратена наслада.

– Хареса ли ти малкият ми подарък? – попита я, като посочи главата върху капака на тоалетната.

Тя не можеше да говори.

– Знам колко много си обичаше еврейчето. – Студеният глас на Харч бе изпълнен и с ледена злоба. – Така че си помислих – защо да не ти донеса част от него? Нещо, с което да си го припомниш. Умно постъпих, нали? – Той тихо се изсмя.

Сюзан изведнъж откри, че може отново да говори и извика:

– Ти си мъртъв, проклет да бъдеш, мъртъв си! Нали ми каза сам? Мъртъв си!

„Не се захващай с това – отчаяно си каза тя. – За Бога, беше ли чула думите си току-що? Не се забърквай сама в халюцинацията, пази се от нея.“

– Да – съгласи се той. – Разбира се, че съм мъртъв.

– Няма да те слушам. Тебе те няма. Ти не си истински.

Той стъпи напред, по-навътре в малкото помещение.

Тя се отдръпна към стената – умивалникът остана вляво, а тоалетната вдясно. Нямахше накъде да бяга.

Мъртвите очи на Джери Стийн се взираха в пространството и не обръщаха внимание на Харч.

Силната ръка на Харч се стрелна със скоростта на бич и грабна лявата китка на Сюзан, преди тя да разбере какво става.

Опита се да се освободи. Напразно.

Усещаше устата си изсъхнала като че ли беше пълна с пепел. Езикът ѝ застърга в изгорялото небе.

Тоя злобно стискаше ръката ѝ. Придърпа я към себе си все така захилен и... я притисна към твърдите си като плоча, мускулести гърди.

– Достатъчно истински ли изглеждам за твоя вкус? – настоя да разбере.

Тя пое дъх. Тежестта на вдишания въздух ѝ се стори огромна, достатъчна да я свлече на пода и по-надолу, в мрака. „Не – заповяда си тя ужасена да не загуби съзнание, уплашена, че после ще се събуди луда. – Не бива да припадам, за Бога. Трябва да се преборя с това. Да вложа цялото си сърце.“

– Изглеждам ли истински, кучко? Изглеждам ли? Какво ще кажеш как ме усещаш?

При флуоресцентното осветление сивите му очи, нормално с цвета на мръсен лед, сега изглеждаха почти бели, ярки и напълно враждебни – точно каквито бяха през онази нощ в Гръмотевичния дом под отблясъците на свещите.

Потри дланта на Сюзан нагоре-надолу по масивния си гръден кош. Платът я драскаше, а копчетата бяха студени.

Копчета? Дали наистина си представяше, че усеща копчетата му – такава незначителна подробност – в халюцинацията си? Можеше ли въображаемите копчета да са така реални, така определени, така разчленени?

– Сега мислиш ли, че съм тук? – попита я Харч, като се усмихваше широко, но безмилостно.

Тя съумя да намери сили, проговори и отрече присъствието му. Сухият език се отлепи от пясъчното небце със звук, който почти ѝ се стори, че чу:

– Не. Не тук. Не тук.

– Не?

– Ти не си истински.

– Каква завършена кучка!

– Не можеш да ме нараниш.

– Ще видим, малка кучко. О, да, ще видим.

Без да пуска лявата ѝ ръка, той я прекара по гърдите си, до рамото, по ръката си, принуди я да усети твърдите му, стегнати мускули.

Тя отново се опита да се освободи. И отново не успя. Той ѝ причиняваше болка; ръката му беше като метални клещи, заключени около нежната ѝ китка.

Премести пленената ѝ ръка обратно към гърдите си, после към плоския си, мускулест корем.

– Истински ли съм? А? Как мислиш? Какво е ценното ти мнение, Сюзан? Истински ли съм?

Сюзан усети, че нещо трепна в нея. Надежда? Или последните капчици от самочувствието ѝ? Може би и двете?

Това е само привидение – болезнен образ, създаден от увредения ѝ мозък. Само злостно привидение. Само привидение. Скоро ще изчезне. Много скоро. Колко все пак могат да съществуват привиденията?

Замисли се за ужасяващия отговор на собствения си въпрос – можеха да съществуват вечно, да не я напуснат през целия ѝ живот, до последния ѝ дъх в някоя стая с облицовани стени. Защо не?

Харч насила блъсна ръката ѝ към чатала си.

Беше много възбуден. Усещаше силната му топлина дори и през дънките. Твърдото, дебело, пулсиращо свидетелство за мъжествеността му.

Но той е мъртъв.

– Усещаш ли това? – похотливо я запита той, като се кикотеше презрително. – Това истинско ли е?

Сред тъмния смут, който бушуваше в нея, се появи някаква неестествена радост. Тя се издигаше като гладна акула в нощното море, насочваше се към ценните останки от нормалния ѝ разум, които все още се люлееха по повърхността.

– В петък вечерта ще навра стария ръжен право в теб. Знаеш ли какво е петък вечерта? Десетгодишнината от ненавременната ми кончина. В петък преди десет години оня негър навря ножа в гърлото ми. Така че този петък аз ще навра ръжена си изцяло в теб и после ще те обработя с ножа.

Тя усети в себе си висок и трепкащ кикот, но знаеше, че не бива да го пусне на воля. Беше разпаленият, отчетлив, болезнено сладък смях на лудостта. Ако тя го пуснеше да прозвучи дори веднъж, той никога нямаше да спре и тя щеше да прекара живота си завряна в някой ъгъл, като бръщолеви на себе си.

Харч пусна ръката ѝ.

Тя бързо я дръпна от чатала му.

Блъсна я отново до стената, като раздруса кокалите ѝ. Опря тялото си до нейното. Потърка бедра в нейните. И се хилеше.

Тя се опита да се откопчи. Но бе притисната от тежестта му, заловена в капан.

– Не трябваше да разкарваш хубавия си малък задник преди тринайсет години – подхвана Харч. – Щяхме добре да се позабавяваме всички с него в гадната пещера. А после щяхме да ти разрежем гърлото и да те блъснем в дупката заедно с еврейчето.

Той не е истински, не може да ме нарани, той не е...

Не. С тази глупава молитва нямаше да стигне доникъде. Беше

истински, в това нямаше съмнение. Беше тук.

А това беше невъзможно, разбира се.

Беше истински, беше тук, би я наранил и щеше да я нарани.

Тя се отказа от борбата да запази самообладание. Отметна глава и закрещя.

Харч се отдръпна от нея, отмести тежестта си. Наклони глава и я загледа с нескрита радост. Това му доставяше удоволствие, сякаш възприемаше писъците ѝ като музика.

Никои не дойде да види защо се е разкрещяла.

Къде бяха сестрите? Санитарите, лекарите? Защо не можеха да я чуят? Дори и при затворена врата на тоалетната би трябвало да чуят, че пици.

Харч се приближи към нея, наведе лицето си. Сивите му очи светеха като очи на диво животно, огрени от фаровете на кола.

– Я ми дай малък образец от онова, което ще ми предоставиш в петък вечерта – започна той със съскав, ласкателен глас. – Само една целувка. Една хубава малка целувка. А? Дай на стария си чичо Ърни една целувчица.

Независимо дали всичко това действително ставаше с нея, тя не можеше да се предаде напълно. Не можеше да се принуди да го целуне, дори и да беше сън. Извъртя яростно главата си настрани, като отбягна устните му, а после на другата страна, докато той преследваше устата ѝ със своята.

– Гадна кучка – изруга той, когато накрая се отказа. Пестиш целувките си за еврейчето, а? – Отстъпи крачка назад. Погледна към главата върху тоалетната, после отново към Сюзан, към главата, към Сюзан. Усмивката му беше ужасна. В гласа му се долови сарказъм, примесен с мрачно ликуване: – Пазиш целувките си за стария Джери Стийн, а? Колко трогателно! Такава прекрасна, старомодна вярност. Такава възхитителна привързаност. Трогнат съм. Честна дума. Да, наистина, на всяка цена трябва да пазиш девическите си целувки само за Джери.

Харч показно се обърна към разлагащата се глава, която бе обърната косо спрямо Сюзан.

Не!

Той посегна към главата.

Младата жена си помисли за гниещото лице и усети горчилка в гърлото си.

Харч все още дрънкаше за верността ѝ, когато сграбчи кичур от провисналата кафява коса на зловещата глава.

Сюзан тръсна отвратено глава, но знаеше, че той ще я принуди да целуне студените, гноясали устни.

С разгуптяно сърце видя, че има възможност да избяга, много малка възможност, и се възползва без колебание от нея – изпищя, хукна. Харч беше с гръб към нея, тъй като вдигаше главата от тоалетната. Тя профуча покрай него, мушна се между него и умивалника, залови се за дръжката на бравата, като очакваше всеки миг пръстите му да се сключат около врата ѝ, рязко отвори вратата и нахлу в болничната стая – от ярката флуоресцентна светлина в тъмната сивота на късния следобед, – като трясна вратата на тоалетната зад гърба си.

Мислеше да се отправи към леглото, защото до него беше бутонът, с който можеше да повика сестра, но осъзна, че няма да го е достигнала преди Харч да се е нахвърлил върху нея, така че кривна в другата посока – усещаше краката си гумени като че ли щяха да се огънат под тежестта ѝ – и се понесе към входната врата, а тя бе отворена и зад нея беше коридорът.

С писък стигна до вратата тъкмо когато госпожа Бейкър забързано се канеше да влезе откъм коридора. Сблъскаха се, Сюзан едва не падна, а сестрата я огледа.

– Мила, какво има?

– В тоалетната.

– Цялата сте в пот.

– В тоалетната!

Госпожа Бейкър плъзна ръка около нея, за да я подкрепи. Тя се отпусна към пълничката жена, като се радваше на силата ѝ.

– Какво има там, малката ми?

– Той е там.

– Кой?

– Мммръсникът. Сюзан потрепери.

– Кой? – отново попита сестрата.

– Харч.

– О, не, не, не.

– Да.

– Мила, това е само един от...

– Той е там.

– Той не е истински.

– Истински е.

– Хайде.

– Къде?

– Елате с мен.

– О, не.

– Елате.

– Да се махаме оттук.

– Хайде, елате с мен.

Тя донякъде склони, донякъде отнесе Сюзан обратно в стаята.

– Но главата на Джери...

– Господи, горкото дете.

– ... отрязаната му глава...

– Там всъщност няма нищо.

– Има.

– Много зле ли беше, а?

– Той ме ка-караше да це-целуна това нещо.

– Успокойте се.

Бяха стигнали до затворената врата на тоалетната.

– Но какво правите? – уплашено попита Сюзан.

– Нека погледнем.

– За Бога, какво правите?

Госпожа Бейкър посегна към бравата.

– Просто ви показвам, че няма от какво да се страхувате.

Сюзан сграбчи ръката ѝ:

– Не!

– Няма от какво да се страхувате – успокоително повтори сестрата.

– Ако е било само халюцинация...

– Така е било.

– ... не бих могла да усетя идиотските копчета от проклетата му риза.

– Сюзан...

– И би ли могла отвратителната му ерекция да е така голяма и гореща, така истинска?

Госпожа Бейкър изглеждаше объркана.

„Смята, че говоря безсмислици – помисли си Сюзан. За нея говоря и приличам на напълно луда. А дали наистина не говоря безсмислици?“

Изведнъж се почувства глупава. Победена.

– Погледнете, Сюзан.

– Моля ви, не ме карайте да го правя.

– За ваше добро е.

– Моля ви, недейте.

– Ще видите, че всичко е наред.

– Моля ви... – Вече ѝ се плачеше.

Сестрата започна да отваря вратата. Сюзан стисна очи.

– Вижете, Сюзан.

Тя държеше очите си плътно затворени.

– Сюзан, всичко е наред.

– Той още е там.

– Не.

– Чувствам го.

– Тук сме само вие и аз.

– Но...

– Бих ли ви лъгала, мила?

Капчица студена пот полази по врата ѝ и запълзя като стоножка по гърба ѝ.

– Сюзан. Погледнете.

Боеше се да погледне не по-малко, отколкото се страхуваше да държи очите си отворени, така че накрая послуша госпожа Бейкър.

Погледна.

Стоеше на прага на тоалетната. Неприятно флуоресцентно осветление. Бели стени. Бели керамични плочки. Бял умивалник. Нито следа от Ърнест Харч. Никаква вторачена разлагаща се глава, опряна върху тоалетната.

– Виждате ли? – радостно запита сестрата.

– Нищо няма.

– Нито пък е имало.

– О!

– Сега по-добре ли се чувствате?

Чувстваше се изтръпнала. Беше ѝ много студено.

– Сюзан?

– Да. По-добре.

– Горкото дете.

Депресията я обгърна като че ли някой бе стоварил оловно наметало върху раменете ѝ.

– Господи – възкликна госпожа Бейкър, – пижамата ви е мокра от пот!

– Студена.

– Сигурно ви е студено.

– Не. Главата. Студена и мазна.

– Нямаше никаква глава.

– Върху тоалетната.

– Не, Сюзан. Нямаше никаква глава върху тоалетната. Това е било част от халюцинацията ви.

– О!

– Сега съзнавате ли го?

– Да. Разбира се.

– Сюзан?

– Ммм?

– Лошо ли ви е, мила?

– Не. Ще се оправя. Ей, сега.

Тя позволи на госпожа Бейкър да я отведе от тоалетната и да ѝ помогне да си легне.

Сестрата запали нощната лампа. Събралите се в късния следобед сенки се отдръпнаха към ъглите.

– Най-напред трябва да облечете нещо по-сухо – предложи госпожа Бейкър.

Втората пижама на Сюзан, зелената, бе дадена за пране тази сутрин и още я нямаше. Госпожа Бейкър ѝ помогна да съблече мократа синя пижама – тя бе така просмукана с пот, че можеше да се изстиска като бърсалка от умивалник – и ѝ подаде обикновена болнична нощница, която се връзваше на гърба.

– Така нали е по-добре? – попита я.

– Нали?

– Сюзан?

– Ммм?

– Разтревожена съм за вас, мила.

– Не се притеснявайте. Искам само да си почина. Искам само да отида някъде за малко.

– Да отидете?

– Само за малко. Далече оттук.

ГЛАВА 13

– Сюзан?

Отвори очи и видя Джеф Макгий, който загрижено я гледаше.

– Здравсти – усмихна му се тя.

Той също се усмихна.

Стана ѝ смешно. Преходът на намръщеното му лице към усмивката ѝ се стори, че отне невероятно дълго време. Наблюдаваше как

бръчиците се преподреждат по лицето му, като че ли ѝ прожектираха забавено филмово действие.

– Как се чувстваш?

Гласът му също беше смешен. Звучеше като че ли идваше отдалече, беше по-тежък и по-дълбок от преди. Всяка дума се проточваше като че ли звучеше от грамофон, пуснат на неправилна скорост, по-бавна.

– Не се чувствам прекалено зле.

– Чух, че си имала нов епизод.

– Да.

– Искаш ли да ми разкажеш за него?

– Не. Отегчително е.

– Сигурен съм, че няма да се отегча.

– Сигурно. Но аз ще се отегча.

– Би било добре да поговорим за това.

– Сънят ще ми помогне.

– Ти спа ли?

– Малко... заспихах и се събуждах.

Джеф се обърна към някого от другата страна на леглото:

– Непрекъснато ли спи оттогава?

Беше сестра. Госпожа Бейкър. Тя отвърна:

– Дреме. И е малко отнесена, както виждате.

– Само съм уморена – увери ги Сюзан.

Макгий отново я погледна и отново се намръщи. Тя му се усмихна и затвори очи.

– Сюзан.

– Ммм?

– Не искам да спиш сега.

– Само за малко.

Чувстваше се като понесена от топло море. Толкова приятно беше да се отпусне отново, да помързелува.

– Не – отсече Джеф. – Искам да ми говориш. Не заспивай. Говори ми.

Докосна рамото ѝ, разтърси я леко. Тя отвори очи, усмихна се.

– Това не е хубаво – продължи той. – Не бива да се опитваш да избягаш по този начин. Знаеш, че не е хубаво.

Тя се озадачи:

– Спането не е хубаво?

– В момента не.

– „Сънят разплита кръпките на грижата“ – погрешно цитира с

дрезгав глас.

И затвори очи.

– Сюзан?

– След малко – промърмори. – След малко...

– Сюзан?

– Ммм?

– Ще ти поставя една инжекция.

– Добре.

Нещо тихо издрънча.

– Ще се почувстваш по-добре.

– Аз се чувствам добре – сънливо проточи тя.

– Ще се събудиш напълно.

– Добре.

Нещо хладно по ръката ѝ. Мирис на спирт.

– Ще те заболи съвсем малко.

– Добре.

Иглата проби кожата ѝ. Тя трепна.

– Готово, всичко е наред.

– Добре.

– Скоро ще ти стане по-добре.

– Добре.

Сюзан бе приседнала в леглото си.

Очите ѝ бяха зачервени, гуреливи и я смъдяха. Потри ги с опакоето на ръката си. Джеф Макгий позвъни на дежурната сестра и поръча капки за очи, които сам той ѝ постави. Капките бяха хладни и успокояващи.

В устата си чувстваше неприятен металически вкус. Джеф ѝ наля чаша вода. Тя я изпи цялата, но това не ѝ помогна особено.

Все още не можеше да се отърве от сънливостта, но усещаше как тя с всяка минута намалява. Малко беше сърдита на Джеф, че ѝ е попречил на хубавия сън.

– Каква инжекция ми сложи? – попита, като разтъркваше мястото на убождането върху ръката си.

– Метилфенидат.

– Какво е това?

– Стимулатор. Помага, когато някой трябва да се извади от състояние на остра депресия.

– Аз нямах депресия – намръщи се тя. – Само бях сънена.

– Сюзан, вървиш към пълно затваряне в себе си.

– Просто съм сънлива – започваше да се сърди тя.

– Крайна депресия в нарколепична фаза – настоя той. Седна на ръба на леглото й. – Сега искаш ли да ми разкажеш какво ти се случи в банята?

– Трябва ли? – въздъхна тя.

– Да.

– Всичко?

– Всичко.

Беше вече почти напълно будна. Ако бе страдала от някаква депресия, която я кара да търси спасение в съня, вече положително се беше излекувала. По-скоро се чувстваше неестествено енергична, дори малко раздрознителна.

Замисли се за Ърнест Харч в тоалетната. За отрязаната глава върху тоалетната чиния.

Потрепера. Погледна към Джеф и се окуражи от топлата му усмивка.

И тя се опита да се усмихне. Като се стараеше е всички сили да гледа по-леко на онова, което се бе случило, се пошегува:

– Съберете се около хубавия лагерен огън, деца, и сега ще ви разкажа една страшна приказка.

Донесоха й вечерята един час по-късно от обикновено. Не искаше нищо, изобщо не беше гладна. Джеф обаче настояваше да хапне нещо, дори седна с нея, за да се убеди, че ще изяде повечето от храната си.

Разговаряха повече от час. Присъствието му я успокояваше.

Не й се искаше да го оставя да си тръгне, но той не можеше да остане цяла нощ, разбира се. Една от задачите му, като се прибере вкъщи, беше да прегледа разпечатките от ЕЕГ, черепните рентгенови снимки и доклада от лабораторията за резултата от лумбалната функция.

Когато накрая стана време да си тръгва, той я увери:

– Ще се оправиш.

Искаше да изглежда смела пред него, по-смела, отколкото се чувстваше:

– Знам. Не се тревожи за мен. Аз все пак имам силен дух, забрави ли?

– Метилфенидатът ще започне да отслабва горе-долу, когато ще ти се прииска да заспиш – усмихна се той. – После ще вземеш успокоително, по-силно от онова, което обикновено ти дават.

– Аз разбрах, че ти не искаш да спя.

– Онова беше друго. То беше неестествен сън, психологическо отдръпване. Тази нощ искам да спиш дълбоко.

„Защото, ако спя дълбоко, – помисли си Сюзан, – няма да ме споходи някоя от халюцинациите ми, няма да предприема някоя от малките си екскурзии из джунглата на лудостта. А ако отново предприема... нещо като сафари в лудостта... много вероятно е и да не се върна. Просто ще ме глътнат лъвовете и тигрите. Хам. И готово!“

– Сестрите ще те наглеждат през цялата нощ – продължи Джеф. – На всеки петнайсет минути. Просто ще ти казват здрасти, за да усетиш, че не си сама.

– Добре.

– Не оставай така в тишината.

– Няма.

– Пусни си телевизора. Мисли за нещо.

– Разбира се – обеща тя.

Той я целуна. Беше много хубава целувка, нежна и сладка. Подейства ѝ добре.

После си тръгна, като се обърна за последен път от вратата.

И тя остана сама.

Беше напрегната през останалите часове на вечерта, но времето отмина без произшествия. Гледа телевизия. Дори изяде два бонбона от кутията, която Джеф ѝ беше донесъл преди няколко дена. Двете нощни сестри – Тина Сколари и Бет Хау – се редуваха да наминават край стаята ѝ и Сюзан откри, че дори може от време на време и да си разменя по някоя шега с тях.

По-късно, малко след като бе взела предписаното ѝ от Джеф успокоително, се наложи да отиде до банята. Погледна с безпокойство затворената врата и се поколеба дали да не повика една от сестрите за гърне. Поколеба се още малко, но после се засрами от страховете си. Какво бе станало с упоритостта, която винаги е била за нея повод на гордост? Къде се бе дянал прочутият Торнтънов кураж? Посегна към бутона за сестрите. Спря се. Накрая с нежелание, тласкана повече от издулия се пикочен мехур, отколкото от унижение, тя махна завивката, стана от леглото и отиде в тоалетната.

Отвори вратата.

Запали лампите.

Нямаше мъртъвци. Нито отрязани глави.

– Слава Богу – изрече на глас и облекчено въздъхна.

Влезе вътре, затвори вратата и се зае с работата си. Когато вече

миеше ръцете си, пулсът ѝ се бе забавил до нормалния си ритъм.

Нищо нямаше да се случи.

Дръпна една от книжните салфетки, закрепени към стената и започна да трие дланите си.

Нещо блестящо на пода изведнъж привлече вниманието ѝ. Беше в ъгъла, до стената. Нещо малко и лъскаво.

Тя пусна салфетката в кошчето.

Отмести се от умивалника. Наведе се. Вдигна лъскавия предмет.

Загледа го с невярващи очи.

По-рано ѝ се бе искало призраците да са истински. Сега изглеждаше, че желанието ѝ е започнало да се сбъдва.

Държеше в ръка доказателството. Предмета, който бе вдигнала от пода. Тънка златна верижка и позлатен медальон. Амулетът на Джери Стийн. Същия, който бе видяла да виси от разраненото гърло на отрязаната му глава.

ТРЕТА ЧАСТ ОТИВАНЕ В ГРАДА

ГЛАВА 14

Сюзан си легна тази вечер, без да покаже златния амулет на никого.

Когато го откри първият ѝ порив беше да изтича с него право до стаята на сестрите. Искаше да го покаже на колкото може повече хора, защото в началото го мислеше за доказателство, че тя не е просто жертва на мозъчно увреждане, че посещенията на мъртъвците са нещо значително по-странно от обикновени халюцинации.

Като размисли обаче, реши да внимава. Ако хукнеше със стиснат в ръка амулет, за да го покаже на някого, дали бе възможно да отвори тържествено длан... и да се окаже, че там всъщност няма нищо? Не можеше да вярва на възприятията си – Джеф Макгий ѝ го бе повтарял непрекъснато в последните няколко дена. Не можеше да бъде сигурна, че мозъкът вярно интерпретира образите, които сетивата му изпращат. Може би в момента бе спододена от нов пристъп, микроепизод на мозъчно обръкване. Когато той отминеше, би могла да открие, че амулетът е всъщност само топчица тоалетна хартия, отчупен нокът или винт, паднал от стенния контейнер за салфетки... или някой друг от стотиците всекидневни дребни предмети. По-добре да изчака, да прибере амулета, да се оправи след поредния пристъп – ако беше пореден пристъп – и да разгледа отново предмета по-късно, да види дали и тогава ще изглежда същият, какъвто изглеждаше сега.

Освен това изведнъж вече нямаше приеме съществуването на ходещи мъртъвци и за отмъщение отвъд гроба. Когато бе разговаряла с Макгий, на шега бе пожелала наистина да съществуват призраци, така че проблемите и да се обяснят с външна намеса, а не с липсата на самоконтрол у самата нея. Но не бе си помисляла какво би означавало за нея събждането на желанието ѝ. Означаваше, както сега съвсем ясно си даваше сметка, още по-дълбоко спускане в подземията на лудостта. Тя просто не бе в състояние да повярва, че мъртъвци могат да се върнат от гробовете си. Беше учен, логична и разумна жена. Когато ѝ се бе случвало да види скандални прояви на суеверие у други хора, винаги се бе забавлявала или отвращавала. За свръхестественото нямаше място в

нейната философия и, което е по-важно, в представата ѝ за себе си. Досега бе успяла да запази разсъдка си главно защото нещо у нея се бе придържало към убеждението, че мъчителите ѝ са само плод на болния ѝ ум, нищо освен въображаеми същества, фантоми. Но ако бяха истински... Тогава какво? Какво следваше?

Погледна към отражението си в огледалото и забеляза колко измъчен и изплашен е погледът на сиво-зелените ѝ очи.

Бяха се появили нови лудости, нови страхове и нови ужаси, за които трябваше да мисли. Какво следваше?

Не искаше да мисли за това. Наистина имаше ли смисъл да се измъчва, докато дори не е сигурна дали амулетът съществува реално или не.

Освен това силното успокоително, което ѝ бяха дали, вече започваше да действа. Клепачите ѝ натежаха, а в мислите си започна да усеща разпокъсаност.

Внимателно уви златния медальон в парче тоалетна хартия. Получи се малко квадратно стегнато пакетче.

Излезе от тоалетната, като загаси флуоресцентното осветление. Легна си, остави пакетчето от тоалетна хартия в горното чекмедже на нощното си шкафче до портфейла си и го затвори – това беше малката ѝ тайна.

Усещаше успокоителното като голяма морска вълна, която я заливаше неумолимо, тласкаше я все по-надолу и по-надолу.

Пресегна се да изгаси нощната си лампа, но забеляза, че никой не беше включил вечерното осветление. Ако изключеше лампата до леглото си, щеше да остане в пълен мрак, като се изключат непреките отблясъци от осветлението в коридора. Перспективата да лежи сама в пълна тъмнина, дори за няколко минути преди да заспи, не ѝ харесваше. Отдръпна ръка от бутона.

Загледа се в тавана, като се опитваше да не мисли за нищо, и остана на светло – докато след минута самата тя не изгасна като изключена лампа.

Вторник сутринта. Отново облачно. Но имаше и отделни късове синьо небе, като ярки плакати на сумрачния фон.

Сюзан лежа неподвижно минута-две, като примигваше към прозореца, преди да си спомни за съкровището, което бе прибрала в нощното си шкафче.

Вдигна горната половина на леглото, приседна, набързо приглади с пръсти рошавата си коса и издърпа чекмеджето. Тоалетната хартия още беше там, където си спомняше, че я бе оставила. Поне дотук всичко беше истинско. Взе пакетчето и за малко го остави върху дланта си, като просто го гледаше. Накрая го отвори със същото внимание, с което снощи го беше завила.

Религиозният медальон лежеше в средата на хартията. Златната му верижка бе нагъната и блестеше.

Сюзан го вдигна и озадачена го опипа. Амулетът беше истински – в това нямаше никакво съмнение.

Колкото и невъзможно да звучеше, от това следваше, че и мъртъвците бяха истински.

Призраци?

Въртеше амулета с пръсти, верижката се спускаше по ръката ѝ, докато тя се чудеше дали ѝ се иска да вярва в призраци или не. А дори и да ѝ се искаше, можеше ли? Вроденото ѝ трезво отношение към живота, отколешната ѝ скептичност към такива неща и предпочитанието ѝ към ясните научни отговори – всичко това ѝ пречеше да загърби логиката и просто безгрижно да прегърне суеверието.

Но дори да имаше предразположение към свръхестествените обяснения, имаше още едно нещо, което би я затруднило да възприеме теорията за духовете. Тази пречка беше амулетът. Ако мъртъвците са зложелателни духове, способни да изчезнат докато мигнеш – както Харч, изглежда, беше изчезнал от тоалетната заедно с отрязаната глава на Джери Стийн, – тогава и амулетът би изчезнал. В края на краищата, ако той беше част от цялостния спектакъл на призраците, той не би трябвало да принадлежи и към реалния свят. И все пак – ето го в ръката ѝ.

Снощи, когато съзнанието ѝ бе замъглено от успокоителното, тя приемаше амулета за доказателство, че има такива неща като призраци. Сега обаче разбираше, че наличието на амулета доказваше единствено, че мъртъвците не са обикновени халюцинации. Всъщност не доказваше дори и това само показваше, че може и да е така.

Призраци? Звучеше малко вероятно.

Но да държи амулета в ръка и да вини за всичко мозъчните увреждания, беше прекалено опростено.

Тя можеше да махне с ръка на която и да е от теориите, разбира се. Но засега трябваше да остави някои от тях в периферията на съзнанието си.

Какви обяснения оставаха тогава?

Тя намръщено се загледа в амулета.

Изглежда бе направила пълен кръг, за да се върне към теорията за двойниците. Но и тя не ѝ вършеше работа, защото досега не можеше да обясни защо четирима свършени двойници на четиримата членове на братството би трябвало да се появят тъкмо в уилоуокската общинска болница с намерение да я мъчат и навярно да я убият. А ако теорията е абсолютно безсмислена, тогава тя явно няма и никаква стойност.

Освен това дори и хипотезата за заговор не даваше обяснение за начина, по който Харч бе изчезнал от тоалетната без прозорци. Не обясняваше и как би могъл да се оправи толкова бързо след операцията на гръбначния му стълб от понеделник. Нито как трупът на Джери Стийн би могъл да се окаже в болничната постеля на Джесика Сийфърт. Или пък защо трупът не бе напълно разложен, не представляваше само купчина кокали.

Призраци?

Мозъчно увреждане?

Странни заговори?

Никоя от теориите не даваше отговор на всички въпроси – дори не и на по-голямата част. Възможните обяснения за която и да е от тях водеха само до по-нататъшни обърквания.

На Сюзан ѝ се зави свят.

Стисна пръсти около амулета като че ли можеше да изкопчи истината от него.

Една сестра се отби в стаята от коридора. Беше Мили, слабата блондинка с лисиче лице. Вторник сутринта, когато Сюзан бе изпаднала в истерия от появата на двойниците на Джеликоу и Паркър – санитарите Брадли и О'Хара, – тъкмо тя се бе опитала насила да ѝ постави инжекция, докато Карл Джеликоу я придържаше към леглото.

– Количката със закуските е малко по-нататък в коридора – съобщи Мили, докато отминаваше леглото и се насочваше към тоалетната. – Ще дойде всеки момент. – Тя влезе в тоалетната преди пациентката да успее да отговори нещо.

Сюзан видя през полуотворената врата как сестрата се навежда и наднича зад тоалетната чиния – първо от едната страна, после от другата. Огледа по-отблизо и сенчестите места, до които не достигаше флуоресцентното осветление.

След като огледа внимателно цялата тоалетна, тя се обърна все така наведена. Завъртя глава наляво и надясно, като гледаше към перваза на пода. Надникна зад вратата. Под умивалника.

Погледът на Сюзан непрекъснато бягаше към стиснатия ѝ юмрук. Амuletът, сложен там, сега ѝ се струваше леден и охлаждаше дланта ѝ.

Златната верижка се показваше между пръстите ѝ. Без напълно да разбира защо го прави, единствено по интуиция, тя разтвори набързо дланта си и скришом прибра верижката около медальона. Отново стисна юмука си. Прибра го в скута си. Закри го със свободната си ръка. Опитта да си придаде спокоен вид. Просто си седеше в леглото, прозяваше се, примигваше от утринната светлина с безгрижно сложени в скута ръце.

Мили излезе от тоалетната и дойде до леглото. Поколеба се само секунда-две, после попита:

– Вижте, не сте ли намирали някакво бижу там вчера?

– Бижу?

– Да.

– Къде? – продължи да пита, като се правеше на учудена и се прозяваше. – В тоалетната ли?

– Да.

– Искате да кажете нещо като бисерен гердан и диамантени обици? – От тона ѝ можеше да се съди, че тя приема въпроса на сестрата за някаква шега.

– Не. Нищо подобно. Нещо мое. Загубих го някъде вчера и не мога да го открия.

– Какво бижу по-точно?

Мили се поколеба само за миг:

– Амulet. На златна верижка.

Сюзан виждаше напрегнатостта и лъжата в лисичето лице на сестрата и в суровите ѝ, наблюдателни очи.

„Не е твое – помисли си Сюзан. – Не си го оставяла там. Проклетата лъжкия.“

Амuletът не бе оставен там случайно. Той явно се бе изплъзнал от отрязаната глава. А сега се опитваха да заличат следите и да продължат с играта на криеница.

– Съжалявам – въздъхна Сюзан. – Не съм намирала нищо.

Сестрата се вторачи в нея.

Сюзан подозираше каква е целта на всичко това. Искана да си помисли, че е видяла медальона на Мили върху пода на тоалетната и го е свързала подсъзнателно с амuleта на Джери Стийн – така би се обяснил поредният пристъп от неприятни халюцинации.

Но поведението на Мили я бе накарало да се усъмни. Сега вече бе

сигурна, че проблемът ѝ не е само психологически. Подлагаха я на някакъв... тест... на някаква програма... игра на криеница, чиято цел тя все още не разбираше. Беше убедена, че е така.

Но кои бяха те?

– Надявам се да го откриете. – Тя приятно се усмихна на Мили.

– Трябва да му се е скъсала верижката – обясни сестрата. – Навсякъде може да е паднал.

Тя не умееше да лъже убедително. Нямаше никаква убедителност нито в очите, нито в гласа ѝ.

Влезе санитар, който буташе количката със закуските. Мили постави подноса на Сюзан на нощната масичка. После излезе заедно със санитаря.

Като остана сама, младата жена отвори ръка. Амулетът бе влажен от потта ѝ.

Сюзан влезе в тоалетната, пусна флуоресцентните лампи и затвори вратата, като остави закуската си да изстива на подноса.

Започна да разглежда стените, като започна зад тоалетната чиния. Беше зидано без хоросан и без гипс; зърнестата повърхност бе наскоро боядисана в бяло и не се виждаха пукнатини. Разгледа особено внимателно стената около първия ъгъл, но не откри нищо необикновено. Пукнатини нямаше и по втората стена, а ъгълът там бе равен и гладък като първия. Умивалникът бе разположен в средата на третата стена, а мястото над шкафчетата до тавана бе заето от огледало. Стената от двете страни на умивалника и огледалото беше съвършено гладка и без белези.

След като заобиколи три четвърти от малкото помещение, тя откри каквото търсеше в третия ъгъл, зад вратата. Целостта на мазилката се нарушаваше от неестествено права тясна пукнатина, която се простираше от самия под до десетсантиметровия корниз при тавана.

Това е лудост.

Вдигна ръце към лицето си, потри леко очи с върховете на пръстите си, примигва и отново погледна ъгъла. Пукнатината си стоеше там – съвсем права линия, която явно не бе предизвикана от слягане на сградата. Беше преднамерено оставена върху стената.

Върна се до умивалника, погледна огледалото, но не към отражението си, а към самата му повърхност. Стъклото беше единично, без fuga по средата – нямаше толкова очевиден белег. Явно се използваше за отвор – навярно само лявата му страна бе прикрепена към стената и сполучливо прикриваше оста зад него.

Коленичи върху студените плочки на пода и надникна зад умивалника. И оточната, и двете водопроводни тръби излизаха от пода, а не от стената. Тя надникна, доколкото можа зад умивалника, към потъналата в сенки стена зад него. Там забеляза още една пукнатина, която явно се спускаше от тавана и по-голямата ѝ част се закриваше от огледалото и умивалника, но се показваше тук и се спускаше надолу права като водопровод, също като другата от ъгъла. Прагът при пода бе прорязан по права линия с пукнатината в стената. Сюзан успя да постави нокътя си в пукнатината; там никога не бе слаган маджун.

Усети слабо, студено течение от минаващия през тесния отвор въздух, едва доловим, но леден дъх върху пръстите.

Измъкна се изпод умивалника, изправи се и потри прашните си ръце.

Загледа се замислено в двуметровата стена между ъгъла на вратата и средата на умивалника. Тази част от стената явно можеше да се изтегля назад.

Ето откъде се бе появил Ърнест Харч с отрязаната глава под мишница, като е изпуснал, без да иска амулета на пода.

Какво имаше от другата страна?

Лудост.

Сюзан провери и стената зад второто легло, където до вчера следобед бе лежала Джесика Сийфърт. И там имаше процеп – прав като линия отвор, който се простираше от пода до тавана. Когато човек се отдадечеше на метър и половина-два, линията не можеше да се забележи. Подобен шев бе скрит и в ъгъла.

Опря се върху стената с длан и силно натисна на няколко места около двете пукнатини с надеждата, че скритата врата се управлява от ключалка, която зависи от налягането. Но стената не помръдна въпреки старателните ѝ опити.

Коленичи и огледа основата на стената. Опипа я.

Отново усети течението – слабо, но доловимо и студено.

Близко до лявата пукнатина видя следи от машинно масло. Смазка за тайните панти на въртящия се механизъм?

Натисна няколко сантиметра от основата, но и там не попадна на ключалка.

Тайни врати? Изглеждаше прекалено причудливо, за да е истина.

Потайни заговорници, които се движат скришом през стените? Класическа параноична измислица.

А пукнатините по стената?

Въображение.

А течението, което се носи от скрити помещения?

Объркване на възприятията.

Машинното масло?

Погрешно тълкуване на зрителни и осезателни стимули, което се дължи, на мозъчното увреждане. Миниатюрен мозъчен кръвоизлив. Или съсирек с големината на пясъчно зрънце. Или мозъчно притискане. Или...

– Как не? – измърмори тя.

Овесената каша бе студена и лепкава. Все пак я изяде сега повече от всякога имаше нужда от силите си.

Опита се да си представи какво, по дяволите, ставаше, докато се хранеше. Чувстваше, че кръжи напразно около теорията за заговора, макар че тя изглеждаше напълно безсмислена.

Кой би могъл да разполага с възможностите и с волята да приведе в действие такъв сложен план, да организира невероятен маскарад, в който да намеси четирима двойници, на каквито може да се попадне само с огромни усилия? И защо? За какво е нужна тази сериозна загуба на време, пари и енергия? Каква е печалбата? Дали е някой роднина на един от мъртвите членове на братството – баща, майка, брат, сестра, – който иска да отмъсти на Сюзан за показанията ѝ на делото, макар тя да бе говорила само истината? Търсене на отмъщение – след тринайсет години? С опит да бъде принудена да загуби разсъдък си? Не. За Бога, това е невъзможно! Това е като сценарий, взет направо от книжка с комикси. Хората не се стремят към отмъщение чрез такива сложни – и скъпи – заговори. Ако си мъртвец, който е решил да получи удовлетворение за нещо подобно, ще го постигнеш с нож, пистолет или отрова. А и бясната омраза – достатъчно силна, за да те тласне към убийство заради отмъщението – не би могла да се сдържа цели тринайсет години.

Но в каква ли болница би могло да има скрити помещения и тайни врати в стените?

В клиниките за душевноболни, в санаториумите за хора с разпад на личността би могло да съществуват такива тайни врати – но единствено в трескавото мислене на някои от най-тежко болните пациенти. И все пак тия врати не бяха само продукт на болното ѝ въображение; тя не е просто откъсната от живота шизофреничка, затворена в облицована килия, която само си представя, че е в най-обикновена болница в някой си град Уилоуок. Тя си е тук, по дяволите. Това наистина се случваше. Тайните врати съществуваха.

Като размишляваше за последните четири дена, тя си припомни някои странни произшествия, на които не бе придала значение тогава, но които сега изглеждаха жизненоважни. Бяха произшествия, които би трябвало да я предупредят, че мястото и хората тук не са онова, за което искат да се представят.

Витески. Първото свидетелство, че нещо не е наред, бе дошло от него.

Събота вечер, когато Сюзан се пробуди от комата си, доктор Витески бе скован, чувстваше неудобство, явно се притесняваше от нея. Когато ѝ разказваше за нещастния случай и за уилоуокската общинска болница, гласът му бе така неестествен и скован, че всяка дума изглеждаше като изтървана стружка. Понякога разказът му звучеше като рецитация от добре заучен сценарий. Може би той точно това и правеше.

Госпожа Бейкър също бе сбъркала. В понеделник, когато привършваше смяната си и се приготвяше да си тръгне, тя бе споделила, че вечерта ѝ предстои важна среща с човек, с чиито рамене „можеш да мериш вратите“. След два дена, когато Сюзан със закъснение я попита как е минала срещата, тя за момент се затрудни и изцяло се обърка. За дълъг момент. Прекалено дълъг. Сега ѝ стана съвършено ясно, че историята за дърваря, срещата при боулинга и вечерята с хамбургери беше само моментна импровизация, един от онези отчетливи и колоритни детайли, до които добрият актьор често прибегва, за да направи ролята си по-правдоподобна. Всъщност не е имало никакъв възрастен мъжествен дървар. Никаква среща при боулинга. Горката пълничка Телма Бейкър с посивяващата коса все пак не бе прекарала нощта си бурно, без да съдържа страстите си. Сестрата просто бе импровизирала, за да придаде по-голяма убедителност на образа си, а после бе забравила етюда си – докато Сюзан не ѝ го бе припомнила.

Младата жена довърши студената си лепкава овесена каша. Започна и втвърдилата се филия, върху която маслото се бе събрало в отделни локвички, изпи няколко глътки портокалов сок.

Белегът, помисли си тя, докато дъвчеше.

Белегът беше още едно нещо, което би трябвало да я усъмни. Вторник следобед, когато бе останала в асансьора с четиримата двойници, Харч бе ошипал много силно ръката ѝ. Там после бе открила малък белег, пет сантиметра над свивката на лакътя. Бе решила, че може би сама си го е причинила неволно по време на упражненията си в помещението за физкултура, а подсъзнанието ѝ бе прибавило белега към останалите халюцинации. Но случаят не беше такъв. Белегът доказваше, че Харч и

останалите реално съществуват; той приличаше на амулета, доколкото и белегът, и религиозният медальон са елементи от предполагаемите халюцинации, които не можеше да се разсеят така лесно като останалите кошмари.

Изведнъж Сюзан реши, че е разбрала защо Харч я бе ощипал. Той не само се бе възползвал от възможността да ѝ причини болка. Бе я ощипал съвсем малко преди да ѝ прилошее, секунди преди да припадне и да бъде изведена с носилката. Сега разбира, че жестокото ощипване бе предназначено да прикрие убождането от иглата на спринцовка. Харч я бе ощипал достатъчно силно, че да я накара да извика, а един от другите трима бързо ѝ беше бил инжекция, преди началната болка да е отминала, преди да е в състояние да различи втората болка като отделно събитие. След като четиримата я бяха подложили на такъв цялостен тормоз, те нямаше как да доведат сцената до драматичен и достоверен финал, разбира се, освен ако тя не припаднеше – защото не бяха нито призраци, които могат просто да се стопят сред дим и свръхестествена светлина, нито изчезващ продукт на халюцинациите ѝ, който избледнява, когато тя дойде на себе си. Щом не им бе направила услугата сама да припадне, те са били принудени да я извадят от строя с помощта на опиат. А бяха замаскирали инжекцията с ощипване, тъй като все пак няма призрак с чувство за собствено достойнство, който би прибягнал до натриевия пентатол или друго вещество, за да успее да се измъкне достатъчно мистериозно.

Сюзан се спря тъкмо когато се канеше да захапне кифлата си с лимон пълнеж и вдигна ръкава на болничната си нощница. Белегът още личеше на мускула ѝ, макар че бе започнал да пожълтява. Разгледа го внимателно, но бе минало прекалено много време, за да може да забележи възможния миниатюрен белег от убождане с игла.

Мъчителите ѝ явно бяха допусkali и други грешки, които не бе успяла да забележи. Наистина не би могла да осмисли и грешките, които беше забелязала, ако двойникът на Харч не бе забравил амулета в тоалетната. Амулетът ѝ бе помогнал да прозре истината и да преразгледа с оправдано подозрение спомените си от останалите любопитни случки.

Трябва да се признае, че заговорниците се бяха справили изключително добре със задачите си досега – всъщност блестящо.

Но кои бяха тези хора? Кой беше вложил толкова пари, енергия и време в старателно изпълняваната постановка на тази триизмерна драма? И защо?

Какво, за Бога, искат от мен?

Не само отмъщение. Това е ясно. Нещо повече от отмъщение; нещо много по-странно... и по-лошо.

Въпреки че се бе разтреперала от страх и от това стомахът ѝ се сви-ваше, Сюзан захапа сладката си кифла. Гориво за двигателя. Жизнено-важна енергия за битката, която я чакаше.

Замисли се с нежелание за ролята на Джеф Макгий във всичко това и кифлата придоби вкуса на тебешир и загорча в устата ѝ. Успя да преглътне със значително усилие първата си хапка, която ѝ се стори като буца глина. Едва не се задави.

Невъзможно бе Джеф да не е знаел какво се прави с нея.

Той участваше в това.

Беше един от тях – които и да са те.

Макар да разбираше, че трябва да яде, за да поддържа силите си, особено след като болестта не беше единственият и дори главният ѝ неприятел, Сюзан не можеше да сложи в уста нова хапка. Самата мисъл за храна ѝ бе противна. Като все още усещаше по небцето си вкуса на глина от сладката кифла, тя махна подноса със закуската.

Беше вярвала на Макгий.

Той я бе предал.

Беше го обичала.

Той се бе възползвал от любовта ѝ.

И най-лошото, с желание го бе оставила да ѝ дава указания, да се грижи за оцеляването ѝ, а това не бе позволявала на никого преди това, дори не бе помисляла да го позволи на когото и да е от познатите си – освен може би на баща си, който пък никога не бе поискал да поеме тази отговорност. А сега бе пренебрегнала най-важния си принцип за опира-не единствено на себе си, бе разрешила на Джеф Макгий да я измъкне от черупката ѝ, беше му позволила да поеме съдбата ѝ в свои ръце заради сърдечните му уверения, че иска да се грижи за нея, заради нежните му заявления за привързаност – сега той я бе предал. Преднамерено.

Както и останалите, той играеше своя роля в заговора, чиято единствена цел изглежда беше да я накара да загуби разсъдъка си.

Почувства се манипулирана. Почувства се глупачка. Мразеше го.

Корпорацията „Майлстоун“.

Събитията от последните няколко дена бяха пряко свързани с корпорацията.

Тя се съсредоточи изключително напрегнато в продължение на

няколко минути, за да преодолее черната пелена на амнезията, която покриваше всичките ѝ спомени за работата ѝ, но отново видя, че преградата не е пелена, а здрав щит, наистина непреодолима оловна стена.

Колкото повече се напрягаше да се сети, толкова по-голям и по-тъмен ставаше страхът ѝ. Тя по интуиция схващаше, че не смее да си спомни работата си в „Майлстоун“. Да си спомни значеше да умре. Чувстваше, че е така, но не разбираше защо. За Бога, какво толкова страшно имаше в „Майлстоун“?

Чудеше се и за автомобилната злополука. Наистина ли бе станала? Или и тя беше лъжа?

Затвори очи и се опита отново да изживее няколкото минути на шосето непосредствено преди катастрофата, която (навярно) бе станала преди четири седмици. Завоят на пътя... навлизането в него... бавно, бавно... после мрак. Помъчи се да преодолее неотстъпчивата амнезия, но не си припомни нищо. Изпитваше чувството, че тя не е катастрофирала.

Нещо ужасно бе станало на онзи планински път, докато вземаше острия завой, и то не е било нещастен случай. Бяха я чакали там – които и да са били те, – бяха я отвели насила, за да я настанят тук. Ето как бе получила нараняването по главата си. Не можеше да го докаже, не си спомняше как я отвлечат, но не изпитваше и никакво съмнение.

Двайсет минути след като Сюзан бе излязла студената си закуска, Джеф Макгий се отби при сутрешната си обиколка.

Целуна я по бузата и тя му отвърна, макар да предпочиташе той изобщо да не я докосва. Усмихна се и се престори, че ѝ е приятно да го види, защото не искаше той да разбере за подозренията ѝ.

– Как се чувстваш тази сутрин? – Докторът се опря небрежно на леглото ѝ и се усмихна, явно беше напълно убеден в способността си да я баламосва.

– Прекрасно – отвърна му, като искаше да го респектира със силата си. – Освежена.

– Хубаво ли спа?

– Като мечка по време на зимния сън. Добро успокоително ми беше предписал.

– Радвам се, че е подействало. Щом стана дума за лекарства, определил съм ти още една таблетка метилфенидат за девет часа и една за пет следобед.

– Не са ми нужни.

– О, вече сама си поставяш диагноза? Да не си се измъкнала и да си завършила медицинския факултет нощес?

– Не беше нужно. Пратиха ми дипломата по пощата.

– И колко ти излезе?

– Петдесет долара.

– По-евтино от моята.

– Боже, на това се надявах. – Тя насила докара на лицето си усмивка. – Виж, метилфенидатът не ми е нужен просто защото вече не страдам от депресия.

– Може би не точно в този момент. Но може да получиш по всяко време нов пристъп на дълбока нарколепична депресия, особено, ако те споходи още една от халюцинациите ти. Аз имам доверие на профилактичната медицина.

„А аз вярвам, че ти си изпечен мошеник, доктор Макгий“ – помисли си тя, но каза:

– Но не ми трябва хапчета. Уверявам те, добре съм.

– А пък аз ти казвам, че аз съм докторът.

– На когото трябва да се подчинявам.

– При всяко положение.

– Добре, добре. Едно хапче в девет и едно в пет.

– Така те искам.

„Защо просто не ме погалиш по главата и не ме почешеш зад ушите като любимото си куче“ – помисли си с огорчение тя, като прикриваше истинските си чувства.

– Успя ли да прегледаш отново резултатите от тестовете ми снощи? – попита вместо това тя.

– Да. Изучавах ги почти пет часа.

„Проклет лъжец – помисли си тя. – Не си им отделил и десет минути, защото ти е ясно, че при мене няма никакъв медицински проблем.“

– Пет часа! – възкликна. – Това е много повече, отколкото изискват служебните ти задължения. Благодаря. Откри ли нещо?

– Не, за съжаление. Разпечатките от ЕЕГ не показаха нищо повече от онова, което вече знам. А рентгеновите ти снимки са като илюстрация към картинка от учебника с надпис: „пълна поредица от черепни снимки на здрав човек от женски пол“.

– Е, все пак се радвам, че са поне като на човек.

– Съвършен човек.

– И то от женски пол.

– Съвършен човек – повтори той.

– А резултатите от пункцията? – Сюзан майсторски се преструваше, като заговори по-тихо и допусна в гласа си малко нервност за цвят, внимателно балансираше необходимото количество тревога и загриженост за себе си. Внимателно свъси вежди до нужната степен, за да позволи на Макгий да различи страх и съмнение в сбръчканото ѝ чело.

– Не забелязах никаква грешка в работата на лаборантите – отвърна Макгий. – Патологът също беше обърнал внимание на всичко, не беше дал и погрешни тълкувания.

Тя въздъхна уморено и отпусна рамене.

Макгий отговори на въздишката ѝ, като пое ръката ѝ в опит да я успокои.

Тя устоя на силното си желание да се отскубне от него и да зашлеви лицето му.

– Е..., а сега какво? – въздъхна отново. – Ще трябва ли да правим церебралната ангиограма, за която спомена снощи?

– Не, не. Още не. Все още трябва да преценя много сериозно доколко препоръчително е това. А ти трябва да възстановиш още силите си, преди да решим да се захванем. Следващите няколко дена мисля, че просто ще изчакаме. Съжалявам, Сюзан. Знам, че това е притеснително за теб.

Разговаряха още пет минути, главно за лични неща, и Макгий, изглежда, изобщо не забеляза, че отношението ѝ към него значително се е променило. Способността ѝ да се справя с новата си роля учудваше и радваше и нея самата; беше добра артистка, почти като госпожа Бейкър.

„Ще победа тия мръсници в собствената им игричка, ако само мога да открия каква, по дяволите, е тя“ – помисли си доста доволна от себе си.

Но изпълнението на никой от участниците в тоя злокобен спектакъл не можеше да се сравнява с майсторството на Макгий. У него имаше стил, самоувереност и замах. Макар да знаеше, че е измамник, петте минути с него ѝ бяха почти достатъчни да повярва в искреността му. Беше толкова мил и внимателен. Сините му очи бяха болезнено чувствителни и лишени от всякакви признаци за двуличие. Грижата му за оправянето ѝ изглеждаше неподправена. Беше очарователен, винаги очарователен. Смахът му звучеше така естествено и непринудено.

Но най-убедителното в изпълнението му беше любовта, която се излъчваше от него. В неговата компания Сюзан чувстваше, че плува в море от любов, което я обгръща, люлее и пази. През изминалите години

бе имало поне двама други мъже, които я бяха обичали – а тя бе изпитвала към тях само привързаност, – но и с тях не бе усещала така ясно чувствата им. Любовта на Макгий имаше почти видимо излъчване.

И все пак бе неискрена.

Трябваше да е неискрена.

Той непременно знаеше какво става тук.

Но когато Макгий излезе от стаята ѝ, за да продължи сутрешната си визитация, Сюзан отново се изпълни със съмнения. Отново се замисли за възможността тя самата да е луда. Скрити помещения, тайни врати, болница, пълна със заговорници? И защо? Каква е ползата от всичко това? Почти ѝ се струваше, че е по-лесно да приеме себе си за луда, отколкото да повярва, че Макгий е лъжец и измамник.

Дори сведе глава до възглавницата си и поплака тихо няколко минути – не беше сигурна дали риде заради неговата лукавост или заради собственото си недоверие към него. Беше нещастна. Почти беше установила връзка с мъж, за каквато винаги бе мечтала, с мъж, към какъвто винаги се бе стремила. Сега всичко това щеше да изчезне, а може би и тя самата го захвърляше. В объркването си не знаеше кое от двете е, не знаеше в какво да вярва и как точно трябва да се чувства.

Накрая бръкна под възглавницата си и взе златния амулет.

Загледа се в него.

Въртеше го в ръката си.

Реалността на предмета и твърдостта му постепенно я накараха да дойде на себе си. Съмненията ѝ изчезнаха.

Не губеше разсъдък си. Не беше и луда – просто беше много ядосана.

В девет часа Мили ѝ донесе първото за деня хапче метилфенидат.

Сюзан го взе от малката чашка и попита:

– Къде е госпожа Бейкър тази сутрин?

– Четвъртък е почивният ѝ ден – отвърна сестрата, като ѝ наливаше чаша вода от металната гарафа. – Спомена, че трябвало да измие колата си днес, после да отиде на последния пикник за тази есен с някакви приятели. Но за тяхно нещастие метеоролозите очакват доста силен дъжд следобед.

„О, колко хубаво. Колко хубави подробности – помисли си Сюзан със смесени чувства на ирония и истинско уважение към майсторски планираната операция. – Четвъртък е почивният ѝ ден. Боже, колко добре замислена, реалистична подробност! Макар това да не е обикновена болница и макар госпожа Бейкър да не е обикновена сестра, а всички

тук да сме замесени в неопишимо причудлив спектакъл, тя получава почивен ден, за да изглежда правдоподобно. Щяла да мие колата си. Късен есенен пикник. О, колко хубаво наистина! Чудесен букет от подробности, за да изглежда всичко истинско. Моите поздравления за сценариста.“

Мили остави металната гарафа и ѝ подаде чашата.

Сюзан се престори, че слага капсулата метилфенидат в устата си, но я скри в дланта си и отпи две големи глътки от ледената вода.

Отсега нататък нямаше да взема лекарствата, които ѝ се предписваха. Тези хора съвсем спокойно можеха и да я отровят.

Като на учен ѝ хрумна съвсем естествено, че може би с нея се извършва експеримент. Може би дори тя бе приела да участва в него доброволно. Експеримент, свързан с манипулиране на усещанията ѝ и с контрол върху мисленето.

Имаше достатъчно прецеденти, на които теорията ѝ можеше да се опре. През шейсетте и седемдесетте години някои учени доброволно се бяха подлагали на експерименти за ограничаване на възприятията – бяха се затваряли в тъмни и топли резервоари за вода за толкова дълго, че временно губеха връзките си с околната действителност и започваха да халюцинират.

Сюзан бе убедена, че тя самата не халюцинира, но се чудеше дали вторият етаж на болницата не е приспособен за опити с контрола върху мисленето и за процедури по промиване на мозъка. Промиването на мозъците ѝ се струваше като правдоподобна възможност. Дали корпорацията „Майлстоун“ не се занимаваше тъкмо с такива изследвания?

Замисли се доста сериозно върху тази възможност, но накрая я отхвърли. Не можеше да си представи, че би разрешила да я използват и да злоупотребяват с нея по този начин – дори и заради научните перспективи, дори и ако това бе изискване в работата ѝ. Би напуснала всяка работа, която я принуждава да подлага разума си на такива крайни изпитания.

А и кой би се захванал с подобни аморални проучвания? Беше като нещо, което нацистите биха могли да правят в концлагерите си. Но никой уважаващ се учен не би се захванал с това.

Освен това тя беше физик и проучванията ѝ изобщо нямаха допирни точки с науката за човешкото поведение. Промиването на мозъци бе така далеч от нейната област, че изобщо не можеше да си представи какви обстоятелства биха могли да я свържат с подобен експеримент.

Не, тя не бе се замесила съзнателно във всичко това; не бе дошла

тук доброволно.

Макгий беше определил Сюзан да се яви на лечебна физкултура в десет часа в четвъртък.

Мърф и Фил дойдоха за нея няколко минути преди това. Както винаги не спираха със смешките си по целия път до отделението за ЛФК. Мислеше да им каже, че, според скромното ѝ мнение изпълнението им определено заслужава награда, но не искаше да се издава. Само се усмихваше, смееше се и отговаряше, когато се налагаше.

По време на първата част от физкултурата изпълни всички упражнения, които Флорънс Аткинсън предложи, но някъде по средата се оплака от болезнено схващане на мускула на крака. Намръщи се и убедително изстена, макар всъщност нищо да ѝ нямаше. Просто не искаше да се изтощава с упражнения. Вече пестеше силите си, защото по-нататък щяха много да ѝ трябват. Довечера смяташе да избяга.

Госпожа Аткинсън, изглежда, искрено се разтревожи от схващането. Съкрати упражненията и ѝ направи по-дълъг масаж от обикновено, като добави десет минути и към престоя в басейна с центрофугата. След като взе топлия си душ и изсуши косата си, Сюзан се чувстваше много по-добре от когато и да е след комата.

По обратния път към стаята заедно със санитарите отново се стегна при асансьорите, като се чудеше дали не е запланувана някоя нова „халюцинация“. Кабината обаче беше празна и пътуването до горния етаж бе без произшествия.

Не беше решила още как да се държи при поредната поява на духовете.

Но знаеше как би искала да се държи. Искеше да им се противопостави яростно, да ги нападне енергично, което да ги накара учудени да се отдръпнат. Искеше да издраска лицата им до кръв, много кръв, което щеше да е още едно доказателство, че не са призрци или халюцинации. Искеше да ги нарани, а после дръзко да ги обвини.

Но знаеше, че не би могла да изпълни плана си. Щеше да е с една глава напред, докато те си мислеха, че не е разбрала игричките им. Но в мига, когато разкриеше познанията си, щеше да загуби и малкото свобода на действие, която ѝ бе останала. Спектакълът щеше изведнъж да се прекрати. Щяха да сложат край на опитите си да я побъркат – което засега изглеждаше основното им намерение – и щяха да ѝ направят нещо още по-лошо. Беше сигурна, че ще е така.

Изяде целия си обед.

Когато Мили дойде да прибере подноса се прозя и изохка:

– Боже, колко ми се приспа.

– Ще затворя вратата, така че да не ви безпокои шумът от коридора – заяви блондинката с острото лице.

Веднага след като сестрата излезе и дръпна вратата зад гърба си, тя стана и отиде до килера, отвори го. На рафта бяха подредени одеялата и възглавниците за второто легло в стаята. Смачканите куфари на Сюзан, които би трябвало да изглеждат като измъкнати от катастрофиралата й кола, бяха сложени по-долу.

Извади куфарите в стаята и ги отвори на пода, като се молеше никой да не мине покрай стаята в следващите няколко минути. Прерови набързо съдържанието им, като отдели дрехи, подходящи за бягство от затвора. Дънки. Тъмносин пуловер. Тънки бели спортни чорапи и маратонки „Адидас“. Завря вързопя в дъното на празния килер и го прикри с куфарите.

Върна се бързо в леглото, легна, вдигна страничната преграда, спусна матрака, сложи глава на възглавницата и затвори очи.

Чувстваше се добре. Като че ли отново бе поела ръководството на собствения си живот.

После ѝ дойде наум нова тревожна мисъл – напоследък, изглежда, тези мисли нямаха край, а тази беше особено тревожна. Зачуди се дали не я наблюдават със скрити вътрешни телевизионни камери. В края на краищата, щом си правеха труда да я обграждат със скрити помещения и тайни врати, защо и да не я поставят под двайсет и четири часово наблюдение? А и не биха ли знаели вече, че е открила амулета и че се готви да избяга?

Отвори очи и огледа стаята, като търсеше местата, където биха могли да бъдат скрити камерите. Най-логично би било да се използват отворите на вентилационните шахти, поставени близо до тавана. Имаше два отвора на две различни стени. Ако камерите бяха поставени там – няколко сантиметра по-навътре, за да не бъдат забелязани при проблясане на светлината върху обективите им – и бяха разположени добре, задвижвани автоматично, насочени надолу и снабдени с дистанционно управляван вариообектив, биха могли да обхванат по-голямата част от болничната стая, ако не и цялата.

За няколко минути Сюзан беше като болна от отчаяние.

Обгърна се с ръце и потрепера.

Постепенно обаче духът ѝ малко се повдигна, защото реши, че камери все пак не би трябвало да има. Ако имаше камери, тя щеше да бъде забелязана с амулета сутринта. Тогава Мили не би трябвало да я

разпитва за загубеното си бижу. Ако бяха видели амулета, щяха да се уплашат, че се е досетила за спектакъла им и щяха да го прекратят.

А дали беше така?

Навярно. Не би имало особен смисъл да устройват нови „халюцикации“, щом като вече не можеше да я заблудят с тях.

И все пак, макар и да беше доста сигурна, че не биха продължавали да си играят с нея така, не би могла да е абсолютно уверена, тъй като не знаеше какви са подбудите им.

Просто трябваше да изчака и да разбере.

Ако успееше да се измъкне от болницата довечера, щеше да е наясно дали е имало телевизионни камери в стаята ѝ.

От друга страна, ако започнеше да се измъква от стаята си, ако стигнеше до стълбите и откриеше там четиримата мъртъвци да я чакат усмихнати...

Макар вече да знаеше, че не са мъртъвци, тя все пак отново потрепера. Трябваше да изчака. И да разбере.

ГЛАВА 15

По-късно в четвъртък бърз порив на вятъра запълни пролуките в облаците и заличи напълно синьото септемврийско небе. Болничната стая отново притъмня по-рано.

Проехтяха грохот, тътен и ехото от далечна гръмотевица, а след тях заваля силен дъжд. Едри капки затропаха по прозореца в началото като pistolетни изстрели, а после като картечни откоси. Вятърът зашумя, изстена, зави като ранено диво животно и накрая зарева. След известно време бурята утихна, но само временно; започна ритмично редуване на ярост и спокойствие, на тропически порой и приятно ръмене. Мощните струи се заменяха от утешително почукване на лек есенен дъжд.

Гневът на бурята нарастваше и намаляваше, но денят ставаше все по-тъмен, без никакво просветване, а Сюзан очакваше нощта с едва сдържана възбуда..., а също и със страх.

Близо час гледа бушуващата буря, като се преструваше, че спи, с гръб към затворената врата. Не беше нужно да хитрува, тъй като никой не мина да я нагледа.

По-късно приседна в леглото, пусна телевизора и прекара пред него останалата част от следобед. Не обръщаше особено внимание на програмите на екрана. Умът ѝ бе зает с друго – мислеше за плановете и

мечтите си да избяга.

Точно в пет часа сестра Сколари, чието дежурство бе почнало в четири, ѝ донесе нова капсула метилфенидат и гарафа с прясна ледена вода. Сюзан се престори, че взема хапчето, но го скри в дланта си както първото сутринта.

Вечерта Макгий влезе с два подноса и обяви, че смята да вечерят заедно.

– Наистина няма свещи и шампанско – извини се той. Свинските котлети и ябълковият кейк с орехи обаче изглеждат много хубави.

– Това е страхотно – призна тя. – Пък и да си кажа откровено, никога не съм обичала свещите.

Подаде ѝ още няколко списания и два нови криминални романа:

– Помислих си, че може да си изчела онова, което имаше.

Стоя при нея повече от два часа и говориха за много неща. Накрая усилията да се прави на невинна, напрежението от преструвките, че го обича, когато всъщност го мразеше, ѝ дойдоха прекалено много. Откри, че е доста добра актриса, но видя също, че измамата ѝ се отразява твърде зле. Чувстваше се изтощена и облекчена, когато накрая Макгий я целуна за лека нощ и си тръгна.

Беше облекчена, да, но и по някакъв любопитен начин съжаляваше, че той си тръгва. Преди да го види как излиза, не би повярвала, че би могла да съжалява за него, но когато той премина прага и изчезна в коридора, Сюзан изведнъж и неочаквано почувства празнота. Знаеше, че можеше никога да не го види отново – освен може би в съда; където би бил сред подсъдимите по делото за отвличането ѝ и за особения тип мъчения, на които бе подложена. Въпреки убеждението ѝ, че е измамник, тя все още намираше компанията му за приятна. Беше чаровен както винаги. Все така можеше да поддържа интересен разговор. Все още имаше чудесно чувство за хумор и весел, заразителен смях. И най-лошото, изглеждаше обзет от любов към нея. Беше положила всички усилия да прозре през него, да разграничи двулличния мръсник от светеца, какъвто изглеждаше, напрегнато се бе опитала да долови лъжите му сред пороя от любовни думи, но не бе успяла.

„Ако мислиш за своя интерес, забрави го – сърдито си заповяда тя. – Просто го изтрий от съзнанието си. Изцяло. Мисли си как да се измъкнеш отук. Това е важното. Да се измъкнеш.“

Погледна стенния часовник.

Осем и три минути.

Отвън мракът за миг отстъпи пред една светкавица.

Дъждът все така валеше.

В девет часа Тина Сколари донесе успокоителното, което Макгий бе предписал. Тя отново изигра пантомимата, че го слага в уста, а после пое несъществуващото хапче с чашата вода, която сестрата ѝ поднесе.

– Да спите сладко – пожела ѝ Тина Сколари.

– Не се съмнявам, че ще е така.

Няколко минути след като сестрата излезе, Сюзан изгаси лампата край леглото си. Остана стенното осветление, от чиито фосфорни отблясъци стаята губеше цветовете си всичко изглеждаше или пепелявосиво, или призрачно бяло. Нощното осветление не можеше да прогони скупчилите се сенки, но вършеше работа за онова, което се канеше да прави.

Изчака още няколко минути в леглото, като се взираше в тъмния таван, по който от време на време проблясваше по някоя отразена от мокрия прозорец светлина. Искеше да е сигурна, че сестрата няма да се върне с някое забравено лекарство или за да я подсети, че на другия ден трябва да стане рано заради новите тестове.

Накрая стана и отиде до килера. Свали две възглавници и две одеяла от рафта и ги отнесе до леглото си. Подреди ги под завивката в очертание, което – надяваше се – би могло да мине за свита, спяща жена. Имитацията беше нескопосана, но не ѝ се губеше повече време за това; никой нямаше да ѝ даде награда за майсторлъка.

Върна се до килера. Пресегна се зад куфарите и напипа вързопа дрехи, които си бе приготвила през деня. Стенният часовник показваше девет и трийсет и четири, когато бе прибрала пижамата и се бе облякла с дънките, пуловера, чорапите и маратонките, когато взе портфейла си от нощното шкафче.

Пъхна и амулета в джоба на дънките си, макар че той не можеше да бъде доказателство пред никого освен пред нея самата.

Отиде до вратата и се послуша с опряна до нея глава. Отвън не се чуваше нищо.

След миг на притеснено колебание тя избърса потните си длани в дънките и бутна вратата. Съвсем малко. Надникна в добре осветения коридор. Отвори вратата още малко. Показа главата си. Погледна наляво. Надясно. Никой не се виждаше.

В коридора беше тихо. Толкова тихо, че въпреки добре полирания под, безукорните жълти стени и почистените от прах флуоресцентни лампи сградата изглеждаше изоставена като че ли тук не бе стъпвал човешки крак от векове.

Сюзан излезе от стаята, като затвори тихо вратата зад гърба си.

Остана за миг опряна в нея, без да смее да се отдели, готова при най-малкия признак от приближаваща се сестра да се обърне, да изтича до леглото си и да легне, като махне грубо оформената кукла.

Вляво от нея беше пресечката на коридорите, където страничните алеи се вливаха в дългия централен коридор. Ако станеше нещо неприятно, би трябвало да се очаква оттам, защото стаята на сестрите се намираще зад ъгъла, по-надолу от централния коридор.

Тишината обаче оставаше все същата и се смущаваше единствено от ниския далечен тътен на бурята.

Убедена, че по-нататъшното колебание е по-опасно от каквото и да решише да направи сега, Сюзан внимателно тръгна вдясно, встрани от пресечката на коридорите, право към голямата противопожарна врата в края на късия коридор, където имаше червен надпис ИЗХОД. Придържаше се близо до стената и непрекъснато се озърташе назад, към средата на сградата.

Отчетливо чуваше скърцането от гумените си подметки върху добре полирания под. Звукът всъщност не беше силен, но действаше на нервите по същия неприятен начин като шума от стържене с нокти по черната дъска.

Достигна без произшествия металната противопожарна врата и я отвори. Намръщи се, когато дръжката изтрака от тежестта ѝ, а големите панти на вратата тропнаха и заскърцаха. Тя бързо премина прага, излезе на площадката и затвори тежката врата зад себе си колкото можеше тихо, което все пак беше по-шумно от очакванията ѝ.

Стъпалата бяха от гол бетон и тънеха в полумрак. Имаше само по една малка електрическа крушка на всяка площадка. Тук-таме между етажите по бетонните стени играеха сенки от прах и мръсотия.

Сюзан стоеше съвършено неподвижна и слушаше. Това стълбище бе дори по-тихо от коридора на втория етаж. Разбира се, тя бе вдигнала толкова шум с вратата, че ако на стълбите имаше пазач, сега той би стоял замръзнал и заслушан също като нея.

И все пак беше сигурна, че е сама. Навярно не бяха поставили охрана, тъй като не са очаквали тя да се опита да избяга, а и не знаеха, че се е досетила за номерата им. А персоналът на болницата – или каквото там бе това заведение – навярно използваша само общия и служебния асансьор, като оставяха стълбите само за извънредни случаи, когато няма ток.

Пристъпи до черното желязно перило и се надвеси над него; погледна нагоре и надолу. Над нея се виждаха още четири отсечки със

стъпала и четири площадки. Дъното на стълбите се виждаше долу след още две отсечки стъпала и една площадка.

Спусна се до края на стълбата, където имаше две противопожарни врати – едната, от вътрешната страна на шахтата, явно водеше към коридора на първия етаж, а другата бе поставена на външната стена. Сюзан хвана лоста, с който се отваряше, и я откряхна десетина сантиметра.

В бетонната шахта нахлу студен вятър и се завъртя около краката на Сюзан. Сякаш я душеше като голямо, разтревожено куче, което иска да реши дали да залюлее опашка, или да я захапе.

Пред вратата имаше малък облян от дъжда паркинг, осветен от две високи жълти улични лампи, които носеха двойките си глобуси като луминесцентни плодове. Местата за коли бяха твърде малко за обществен паркинг. Но ако мястото се използваше от персонала, къде бяха колите? След като сега нямаше час за свиждания, външни коли естествено не би трябвало да има, но в служебния паркинг, дори и нощем, колите биха били доста. Тук колите бяха четири понтиак, форд и още две, чиито марки тя не позна.

В паркинга нямаше никой, така че тя излезе навън и остави противопожарната врата да се затвори зад гърба ѝ.

Дъждът сега едва валеше, явно бурята отново беше затихнала. От нощното небе се спускаше само рядка влажна мъглица.

Вятърът обаче пронизваше. Изправи рошавата руса коса на Сюзан, насълзи очите ѝ и я накара да замижи. Когато духнеше по-силно, издаваше рев като зъл дух, а младата жена се принуждаваше да навежда глава и да прегърбва рамене. Беше и изненадващо студено – щипеше по лицето и проникваше през пуловера ѝ. Тя съжаляваше, че няма яке. Помисли си, че е прекалено студено за септември в Орегон. Вятърът приличаше повече на къснооемврийски. Дори на декемврийски.

Дали я бяха излъгали за датата? Защо, за Бога, би трябвало да я лъжат и за това? Но, от друга страна – защо пък не? Беше толкова безсмислено, колкото и всичко останало.

Отдалечи се от аварийния изход и влезе под сянката на люлеещ се вечнозелен храст, където клекна за малко, за да реши накъде да поеме. Можеше да отиде към главния вход на болницата и да тръгне по пътя, който води право в Уилоуок. Или можеше да заобиколи и да влезе в града по-предпазливо, по заобиколен път, да не би случайно някой от болницата да я забележи.

Просветваха далечни светкавици, а гръмотевичите звучаха като де-райлирали в тъмнината влакове.

Откъдето и да минеше, щеше много да се намокри. Влажната мъгла вече бе започнала да прилепва косата ѝ към черепа. Дъждът скоро щеше отново да се усили и щеше да я направи вир-вода.

Тогава ѝ хрумна да направи нещо, което плашеше с безразсъдността си, и тя бързо се зае с него, преди да е имала време да размисли и да се откаже. Втурна се към най-близката кола в паркинга, към зеления понтиак.

Оставените коли бяха четири – имаше четири възможности някой да е оставил ключовете си на контакта, под седалката или някъде зад огледалцето. В градчета като Уилоуок, където почти всички се познават, хората не се тревожат толкова от крадците на коли колкото в големите градове или предградията им. Вярвай на съседа си – на някои благословени места хората все още се придържаша към тази максима. Четири коли, четири възможности. Щастие то едва ли щеше да ѝ се усмихне, но си струваше да ги огледа.

Достигна понтиака и опита вратата при мястото на шофьора. Не беше заключена.

Когато отвори вратата, осветлението в купето се запали. Стори ѝ се ярко като лъч от морски фар; реши, че със сигурност се е издала и алармените уредби всеки миг ще зазвънят.

– По дяволите!

Вмъкна се зад кормилото и бързо затвори вратата, без да я е грижа за шума, искаше единствено да спре проклетата светлина.

– Глупачка – изруга се тя.

Разгледа паркинга през замъгленото, мокро предно стъкло. Не видя никого. Вдигна глава към светещите прозорци на четириетажната болница – и там никой не надничаше, никой не я гледаше.

Въздъхна с облекчение и пое дълбоко дъх. В колата вонеше на застоен тютюнев дим. Самата Сюзан не пушеше, обикновено се дразнеше, а понякога ѝ прилошаваше от подобен мирис. Но този път той ѝ действаше като приятен парфюм, защото поне не беше болничен мирис.

Все по-уверена, че ще успее да се измъкне, тя се наведе и пхна едната си ръка под седалката, за да опипа пода за ключовете...

... и замръзна.

Ключовете бяха в контакта.

Проблясваха под жълтеникавата светлина на уличните лампи, която проникваше през прозорците.

Видът им стресна Сюзан. Загледа се в тях със смесица от въодушевление и съмнение; откри, че започва спор със самата себе си.

„Нещо не е наред.“

„Не, накрая малко да ми потръгне и на мен.“

„Прекалено лесно се получава.“

„Нали точно това се надявах да открия?“

„Но е прекалено лесно.“

„Някои кора си оставят ключовете в контакта в малките градове.“

„И то в първата кола, която ти е попаднала?“

„Каква разлика има дали е първата, четвъртата или стотната кола?“

„Разликата е, че става прекалено лесно.“

„Това е просто късмет. Отдавна ми е време и на мен да ми потръгне.“

„Прекалено лесно е.“

Яркото острие на една светкавица разцепи непрогледното небе и отекна гръм. Дъждът отначало заваля на отделни струи, после се превърна в ненадеен, ужасен потоп.

Сюзан слушаше как дъждът бие по покрива на колата, гледаше го как се стича, осветен от разкъсаната жълта светлина, по предното стъкло, наблюдаваше го как нарушава непрекъснато гладката повърхност на локвите по настилката. Нямаше никакво намерение да върви пеша чак до града, който беше поне на километър и половина или на повече, А ако решише да тръгне по заобиколен път. Защо е нужно да се бори с бурята, когато има на свое разположение съвършено надеждна кола? Добре, получило се е може би прекалено лесно – е, хубаво, дори без „може би“; прекалено лесно и още как – но все пак не е забранено нещата да потръгват гладко и лесно от време на време. Да открие ключове при първия опит беше лесно, беше и благосклонна намеса на провидението – това е всичко. Какво друго би могло да бъде? Завъртя стартера. Моторът запали веднага.

Пусна фаровете и чистачките, включи на скорост и освободи ръчната спирачка. Излезе от паркинга и мина покрай главния вход на болницата. Озова се на еднопосочна алея с едно платно и зави в неправилната посока, защото иначе би попаднала точно пред ярко осветения покрит вход, откъдето някой би могъл да я забележи. Достигна края на късата съединителна алея, без да попадне на насрещно движение, и спря на пресечка с двупосочно шосе.

Като хвърли поглед към четири етажната сграда, от която току-що бе избягала, видя голям знак върху добре подстриганата морава. Беше дълъг около два метра и половина и висок повече от метър, основата му бе каменна и го заобикаляха ниски градински храсти. Върху горната му

страна бяха разположени четири малки прожектора, чиито лъчи осветяваха едрите бели букви, разположени на наситеносин фон. Дори през силния, носен от вятъра дъжд Сюзан без всякакви затруднения успя да разчете знака:

КОРПОРАЦИЯ „МАЙЛСТОУН“

С невярващи очи се загледа в двете думи.

После отново вдигна поглед към сградата с объркване, вледеняващ страх и гняв. Изобщо не беше болница.

Но какво, за Бога, беше тогава?

А и корпорацията „Майлстоун“ не би ли трябвало да е разположена в Нюпорт Бийч, Калифорния? Там живееше и тя. Тъкмо там се предполагаше, че работи.

„Дим да те няма оттук“ – настойчиво си каза тя.

Зави наляво и се спусна надолу, по-далече от корпорацията.

Уилоук се виждаше през дъжда и мъглицата из по-ниските участъци като сбор от слаби, мъгливи светлини, които не беше ясно точно откъде идват, много от тях образуваха слети жълто-бели петна.

Сюзан си спомни думите на доктор Витески, че градът има около осем хиляди жители. Било е просто хвалба. Просто не изглеждаше толкова голям. Обитаваха го, в най-добрия случай, четири хиляди души.

Когато отмина билото на големия хълм, както бе приведена над кормилото и надничаша през мятаните се чистачки, Сюзан забеляза някаква промяна в светлините на Уилоук. Сега те трептяха, примигваха и се къдреха, като че ли целият град представляваше огромна неонева табела със сложна форма. Илюзията, разбира се, се дължеше на времето.

Онова, което не се променяше обаче, беше представата за неголемия размер на града. Все още изглеждаше значително по-малък, отколкото би бил, ако в него живееха осем хиляди души. Недостатъчно голям дори и за четири хиляди.

Шосето рязко зави надясно и се спусна от последното възвишение, навлезе сред първите градски къщи. Прозорците на някои от тях светеха, други бяха тъмни; всички обаче бяха забулени от дъжда и настъпващата мъгла.

Шосето се превърна в градската Главна улица. Не биха могли да изберат по-безинтересно и по-подходящо име за основния си път. Центърът на Уилоук приличаше на средищата в поне още десетина хиляди града, пръснати из страната. Имаше миниатюрен парк с паметник на героите от войната при входа. Имаше закусвалня, наречена „Ресторант Дю дроп“, чиято малка неонева буква д се канеше всеки момент да изгори, а

по витрините ѝ имаше други неоновни надписи за различни марки бира, В града явно имаше доста дребни фирми, няколко местни предприятия, малки клонове на крупните национални магазини: железария „Дженкинс“, цветарница „Лора Лий“, представителство на „Сиърс“ единствено за каталожни поръчки, кафене „Пленти Гуд“, в чиито сепарета Сюзан забеляза десетина насядали посетители; две шивашки ателиета, магазин за готови мъжки облекла; уилоуокски клон на Първа национална банка; кино „Главна улица“, в което сега даваха заедно две от касовите комедии на миналото лято, „Артър“ и „Континентал Дивайд“; заемна и спестовна служба на банката „Трифт“ с типичния за фирмата голям часовник за времето и температурата; квартал с три автомобилни сервиза, „Арко“, „Юниън 76“ и „Мобил“, и с безистен за електронни игри; телевизори и принадлежности на фирмата „Братя Джулини“; малка книжарница и още една закусвалня вляво; универсален магазин и базар за дребни домашни потреби „Г.С. Мърфи“ вдясно; погребална агенция „Хатауей и синове“, разположена встрани от улицата, зад голяма тревна площ; празна витрина, будка за хамбургери, мебелен магазин...

Макар Уилоуок да приличаше на още десет хиляди други малки града в толкова свои особености, две неща изглеждаха... особени. На Сюзан ѝ се стори, че всичко в града е прекалено подредено. Фасадите на всички магазини изглеждаха като пребоядисани през последния месец. Дори сервизите на „Арко“, „Юниън 76“ и „Мобил“ блестяха от чистота – колонките за бензин светеха, през вратите до тях се виждаха добре осветени и стегнати гаражи. Покрай тротоарите нямаше и следа от смет. И от двете страни на улицата имаше дървета, издигащи се от равномерно разположени процепи в тротоарите – от короните им личеше, че са не само добре гледани, а са съзнателно превърнати в два дълги реда свършени двойници. Нито една от крушките на многото улични лампи не бе изгоряла. Нито една. Единствената реклама с мигаща буква бе на „Ресторант Дю дроп“ и това, изглежда, бе най-ярък пример за немарливост в града.

Може би в Уилоуок господстваше изключително силно и широко разпространено чувство на гражданска добродетелност, а жителите бяха подчертано съзнателни. А може би дъждът и мъглицата смекчаваха картината и прикриваха всичко, което бе износено и остаряло. Само че обикновено дъждът придава по-мръсен и запуснат вид, а не обратното. И би ли могла единствено гражданската добродетелност да обясни излъчването на града, който изглеждаше като обитаван от роботи?

Друга странност бе малкият брой на колите. В отминатите три

квартала тя бе забелязала само три коли и един фургон, паркирани до тротоарите. В паркинга до кино „Главна улица“ стояха само две коли, а при ресторант „Дю друп“ имаше още една кола и един пикап. Досега не бе забелязала друга движеща се кола – единственият шофьор тази вечер бе тя.

Наистина времето беше лошо. Хората благоразумно си бяха останали вкъщи тази вечер.

От друга страна, много ли бяха познатите ѝ, които винаги постъпваха разумно?

Не особено много.

Не толкова много.

Ресторант „Дю друп“ беше от този тип заведения, чиято работа върви отлично и посред най-голямата буря. Обикновеният дъжд не е в състояние да спре сериозния пияч, когато е решил да прескочи до любимото си заведение, и повечето от тях биха използвали колите си – като подходящо средство да се пребият, когато се прибират на зигзаг в два часа сутринта.

„Продължавай да караш – каза си Сюзан. – Остави зад гърба си това място и продължавай да караш. Не спирай. В този град нещо не е наред.“

Но тя нямаше пътна карта, не познаваше околността, не ѝ беше ясно какво е разстоянието до най-близкия град, а и се страхуваше, че преживяванията ѝ от болницата – от „Майлстоун“ – са започнали да я превръщат в параноичка. Стигна началото на четвъртата пресечка и забеляза едно място, където със сигурност щеше да открие помощ. Вмъкна колата си в паркинга.

УИЛОУОКСКИ ОБЩНСКИ ШЕРИФ
ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ
Уилоуок, Орегон

Беше ниска каменна сграда с плочи върху покрива и широка стъклена входна врата, малко по на юг от значително по-внушителната общинска съдебна палата.

Сюзан спря откраднатия понтиак близо до входа. Беше доволна да излезе от колата; мирисът на застоялия тютюнев дим изобщо бе престанал да ѝ се струва приятен, макар че не напомняше на болницата.

Притича под силния дъжд. Спря за миг под голямо дърво, в чиято корона студеният вятър шепнеше многогласно. Оттам изтича до бял

алуминиев навес и накрая стигна стъклената врата.

Озова се в типична учреденска стая със сиви стени, флуоресцентно осветление и под с многоцветни плочки, поставени, за да не личи овехтяването. U-образно гише отделяше по-голямата част от централната стая от чакалнята непосредствено зад вратата. Отмина няколко неудобни на вид метални стола, две масички, отрупани с различни общински брошури, и отиде право до гишето.

Зад преградата имаше няколко бюра, шкафове за папки, голяма работна маса, автомат за минерална вода, ксерокс, голяма стенна карта на общината и огромно табло за обяви, покрито със забодени съобщения и снимки, обяви за издирвани престъпници и разни листчета.

В някаква ниша, която не се виждаше, телефонистка говореше по радиото с патрулираща кола. Атмосферни смущения прекъсваха сигнала.

В предното помещение имаше само един човек. Той седеше с гръб към гишето и към Сюзан и пишеше на машина.

– Извинете – обади се тя, като отърсваше водата от веждите си с ръка, – Бихте ли могли да ме упътите?

Той обърна въртящия се стол, усмихна се и се представи:

– Аз съм полицаят Уитлок. С какво мога да ви бъда полезен?

Беше млад, може би на двайсет, двайсет и една години.

По-скоро пълничък.

Имаше мръсна руса коса, кръгло лице, брадичка с трапчинки, чип нос и бързи свински очички.

Усмивката му бе крива и неприятна.

Беше Карл Желикоу.

Сюзан пое дълбоко дъх – той прониза дробовете ѝ като пирон; не можа да го издиша.

По времето, когато носеше дрехи на болничен санитар, се наричаше Денис Брамбли. Сега беше облечен с кафява униформа, на ръкава и на джоба на ризата му бе пришит знакът на общинската полиция, в черен кобур на пояса си носеше пистолет калибър 45 и се наричаше полицай Уитлок.

Тя не можеше да продума. Шокът бе прекъснал гласните ѝ струни, както би станало, ако бяха обгорени с горелка, гърлото ѝ бе пресъхнало, почувства устата си като обгоряла и суха.

Не можеше да помръдне.

Накрая издиша мъчително, насили се да поеме още въздух, но все още не можеше да помръдне.

– Чудиш се, а? – захили се Джеликоу и се надигна от въртящия се стол.

Сюзан поклати глава – първо бавно, после яростно, като се опитваше да си докаже, че го няма.

– Наистина ли си мислеше, че можеш да ни се измъкнеш така лесно? Наистина ли? – запита той, както стоеше с разкрасени крака, с ръка върху кобура си.

Тя го гледаше вцепенена, със залепнали на пода крака. Беше хванала здраво ръба на гишето, като че ли то беше единствената ѝ връзка с действителността.

Без да сменя свинските си очички от нея, Джеликоу извика на някого в другата стая:

– Хей, ела да видиш кой ни е дошъл на гости.

Появи се още един полицаи. Беше двацет, двацет и една годишен, с руса коса, кестеняви очи и светла, обсипана с лунички кожа. Когато носеше престилката на санитар, се наричаше Патрик О'Хара. Сюзан не знаеше какво беше името му сега, но помнеше как се казваше преди тринайсет години като студент в брайърстедския колеж, по времето, когато бе помогнал да убият Джери Стийн в Гръмотевичния дом – Хърбърт Паркър.

– Леле мале! – възкликна той. – Госпожицата, изглежда, има някакви проблеми.

– Ами виж какво, горкичката си е мислела, че е успяла да ни избяга – обясни Джеликоу.

– Сериозно? – учуди се Паркър.

– Не ѝ ли е ясно, че никога не може да ни избяга? Не знае ли, че сме мъртви?

Джеликоу ѝ се ухили:

– Не знаеш ли, че сме мъртви, глупава малка кучко?

– Трябва да си чела за това във вестниците – припомни ѝ Паркър. – Не си ли спомняш?

– За катастрофата – подсказа Джеликоу.

– Беше преди около единайсет години.

В съседната ниша невидимата телефонистка продължаваше да говори с патрулиращите полицаи като че ли в централната стая не се бе случило нищо особено. Но тази жена би трябвало да знае.

– Претърколихме проклетата кола като някаква играчка – обясни Джеликоу.

– Превъртя се два пъти – добави Паркър.

- Как се сплеска само!
- Как се сплескахме ние!
- И всичко заради тая курва.

И двамата тръгнаха към гишетото, без да бързат; промушваха се през бюрата захилени.

– А сега си мисли, че ще ѝ е много лесно да ни избяга – засмя се Карл Джеликоу.

– Ние сме мъртви, глупава кучко – изръмжа Паркър. Не разбираш ли какво значи това? Не можеш да се скриеш от мъртъвци.

– Защото можем да бъдем навсякъде...

– ... където и да е...

– ... всички едновременно.

– Това е едно от преимуществата на смъртта.

– Която, общо взето, няма много преимущества. – Джеликоу отново се изхили.

Бяха стигнали почти до гишетото.

Сюзан се беше задъхала, дишаше тежко като че ли осигуряваше въздуха за разпалена пещ.

– Вие не сте мъртви, проклетници гадни! – Изведнъж откри, че е възвърнала гласа си.

– Мъртви сме...

– ... и погребани...

– ... и отишли в ада...

– ... и завърнали се оттам. – Адът вече е тук.

– Особено за тебе, Сюзан. Известно време за тебе това ще е адът.

Джеликоу беше тръгнал към дъската на гишетото, която се вдигаше, за да се мине навън.

Близко до ръката на Сюзан имаше тежък стъклен пепелник. Тя реши накрая да действа, грабна пепелника и го запрати по главата му.

Той реши да не остава на мястото си и да позволи на предмета да премине вълшебно през тялото му, за да покаже, че наистина е дух. Джеликоу прояви учудващ за мъртвец страх да не бъде наранен. Скри се бързо зад гишетото.

Пепелникът не го уцели, удари се в едно бюро и се разби.

На гишетото имаше и голямо полицейско фенерче. Сюзан грабна и него. Вдигна го над рамото си готова да го запрати по Джеликоу, но с тъгълчето на окото си забеляза как Паркър измъква пистолета си, така че хукна през чакалнята, през стъклената врата и навън в нощта.

Клоните на гигантския бор отвън се клатеха и за миг десетките

хиляди зелени иглички блеснаха от лъчите на поредната светкавица.

Сюзан изтича до откраднатия понтиак. Влезе бързо в него и посегна за ключовете, които бе оставила в контакта.

Ключовете ги нямаше.

Известно време за тебе това ще е адът.

Погледна към стъклената врата.

В момента двамата мъже излизаха от каменната сграда. Не бързаха особено.

Тя се плъзна по седалката, мина към дясната врата, бързо я отвори и излезе, като остави колата между себе си и двамината.

Огледа се, за да избере най-подходящия път за бягство, като се молеше краката ѝ да издържат. Слава Богу, че бе ходила на лечебна физкултура при госпожа Аткинсън! Иначе не би могла да стигне и дотук. Но четирите дена упражнения и добра храна още не значеха, че е възстановила напълно силите си. Накрая щеше да рухне и при нея това щеше да стане по-бързо отколкото при Джелокоу и Паркър.

През шума от дъжда и рева на вятъра Джеликоу ѝ викна:

- Няма смисъл да бягаш, Сюзан.
- Няма къде да се скриеш! – добави Паркър.
- Майната ви – изруга тя и продължи да тича.

ГЛАВА 16

Къщата изглеждаше гостоприемна. Оградената с храсти алея водеше от бялата ограда към широк покрит вход с дървени перила и старовремска люлка, окачена на покривни греди. През дантелените пердета на долните прозорци струеше топла светлина.

Сюзан остана няколко минути при оградата, като разглеждаше къщата и се чудеше дали ще бъде в безопасност в нея. Беше премръзнала, мокра и нещастна, а дъждът продължаваше да я облива. Искаше ѝ се да влезе, да се стопли и изсуши, но нямаше намерение да попадне в нов капан; желанието ѝ беше да почувства, че всичко с къщата е наред, преди да отиде до вратата, да позвъни и да помоли за помощ. „Давай – подкани се тя. – Направи го. Недей просто да си стоиш така. За Бога, може ли целият проклет град да е замесен в заговора!“

В болницата наистина бяха замесени всички, но все пак тя не беше истинска болница. Беше корпорацията „Майлстоун“, каквото, по дяволите, и да представляваше тя.

Полицията също бе замесена, а това беше възмутително тревожно; затрудняваше я сериозно, макар да знаеше как би могло да се стигне до това. Ако се случеше някоя мощна компания да поеме изцяло контрола върху икономическия живот в малък град като Уилоуок – чрез работните места, които осигурява, и плащаните от нея такси, – влиянието ѝ върху местните власти добиваше такива огромни размери, че тя можеше да използва тайно и полицията за собствените си цели. Сюзан не знаеше със сигурност дали „Майлстоун“ единственият работодател в града, но беше съвсем ясно, че компанията е използвала влиянието си заедно с много пари, за да поквари местната полиция. Положението бе необичайно, макар и не невероятно.

Но заговорът положително свършваше дотук. „Майлстоун“, всичките служители в компанията и полицията участваха наистина – това тя бе склонна да допусне. И така мащабът на заговора беше сериозен. Но в него не можеше да се намесват произволно много хора, защото би започнал да се пука по шевовете. Самата природа на конспирациите изключваше възможността в тях да има хиляди участници.

И все пак тя оставаше в дъжда до вратата, оглеждаше къщата, завиждаше на хората, които си стояха на топло и сухо... и се боеше от тях.

Намираше се на три пресечки от полицейското управление. Беше се измъкнала от Джеликоу и Паркър без особени трудности – с тичане по сенчестите места на градинските алеи и стрелкане от едно дърво на друго.

Всъщност, даваше си сметка тя сега, измъкването от двамата се бе оказало прекалено лесно. Като откриването на ключовете върху таблото на понтиака, когато ѝ трябваше кола. Лесните изходи основателно не ѝ вдъхваха доверие.

Необичайно ярка светкавица за миг превърна нощта в ден. Дъждът рукна още по-силно, а ѝ стана и по-студено.

Всичко това се оказа достатъчно да я накара да влезе в двора и да отиде до покрития вход. Натисна бутона на звънеца.

Не виждаше какво друго ѝ остава да направи. Нямахме нито къде другаде да отиде, нито към кого да се обърне освен към случайно избрани непознати хора от непознатите къщи в чуждите, окъпани от дъжда улици.

Лампата в коридора светна.

Сюзан се усмихна и се опита да си придаде спокойно изражение. Съзнаваше, че видът ѝ е ужасен – подгизнала, със сплъстена от дъжда и

вятъра коса, с изпито лице и уплашени очи. Страхуваше се да не изглежда толкова зле, че хората да не пожелаят дори да ѝ отворят вратата. Измъчената усмивка не беше достатъчна, за да я накара да заприлича на добрата фея от приказките, но това беше всичко, което можеше да предложи.

За щастие вратата се отвори и отвътре надникна учудено примигваща жена. Беше на четиридесет и няколко години, брюнетка с ангелско лице и рошава коса. Не я изчака да се представи, а започна направо:

– Божичко, къде сте тръгнали в такова време, и то без чадър или мушама. Станало ли е нещо?

– Стана една авария – измънка Сюзан. – Аз...

– Неприятности с колата ли? – попита брюнетката, но не изчака отговора. Беше напориста и пряма жена и изглежда беше имала нужда от човек, на когото да започне да говори. – Боже, тези коли, ако се развалят, винаги ще е в такова време. Никога няма да се случи в някой слънчев юнски ден. Винаги нощем и винаги, когато има буря. И никога, когато можеш да си намериш техник или имаш дребни пари за телефона. Ще ме попитате дали може да се обадите по телефона. Нали? Е, разбира се, разбира се. Влезте вътре на топло и се обадете на когото искате. Мисля, че и едно кафе ще ви дойде добре. Както ви гледам, трябва да изпиете нещо горещо, ако не смятате да хванете пневмония. – Тогава направи място на Сюзан да влезе.

Стресната от щедро предложеното гостоприемство и от непрекъснатото бърборене на домакинята, тя заекна:

– Ами... ммм... аз съм вир-вода.

– Голяма работа. Мокетът ни е тъмен – няма как да не е – заради децата; представяте ли си на какво би станал бял мокет – и е от синтетични влакна, така че не може да се изцапа, колкото и да се мъчат пакостниците. Освен това от вас се стича само дъждовна вода, а не сос от спагети или шоколадов крем. От малко дъжд нищо няма да му стане. Влизайте, влизайте.

Сюзан влезе, а жената затвори вратата.

Озоваха се в приятно вестибюлче. Цветята върху тапетите според Сюзан бяха прекалено пъстри, но не изглеждаха зле. До едната стена имаше масичка под огледало в медна рамка, а върху нея бе подреден букет от сухи цветя.

В съседната стая беше пуснат телевизор. Даваха някакъв полицейски филм – крясъци, изстрели и откъслечна музика.

– Казвам се Енид – представи се брюнетката. – Енид Шипстат.

– Аз съм Сюзан Торнтън.

– Вижте какво, Сюзан, винаги трябва да си носите чадър в колата дори когато не ви се струва, че ще вали – просто, за да не ви се случи нещо такова. Чадър, фенерче и аптечка. Ед – той е мъжлето ми – носи и малка помпа в багажника, от ония, електрическите, дето се включват в контакта на запалката, така че, ако ти спадне гумата заради някоя малка дупчица, да си я напомпаш и да стигнеш до сервиза. Така няма да ти се наложи да си я сменяш сам по пътя, когато времето е лошо или има дори такава буря. Но, Боже Господи, сега ли е времето да говорим за тия неща? Какво ли ми става? Седнала съм да ви дават съвети, за които никой не ме е питал, а вие цялата треперите от студ. Понякога си мисля, че устата ми не е свързана с мозъка. Елате в кухнята отзад. Тя е най-топлата стая на къщата, а и ще мога да ви сложа кафето. Имаме телефон и в кухнята.

Сюзан реши да изчака кафето преди да обясни, че неприятностите ѝ не са свързани с повреда на колата. Последва Енид Шипстат по тясно-то коридорче, осветено единствено от фойейето и от синкавите отблясъци на телевизора от хола вдясно.

Когато минаваха покрай вратата на хола, тя едва не спря и не ахна от учудване. Беше, общо взето, нормален американски хол, в който централно място заема телевизорът, както в повечето американски холове, но този беше претрупан със столове и канапета... и с деца. Дванайсетина деца бяха обкръжили телевизора, седяха на мебелите или на пода, и съсредоточено наблюдаваха екрана, който, ако се изключи малката лампичка, осигуряваше единствената светлина в помещението. Дванайсет глави се извърнаха, като че ли бяха отделни части на общ организъм, и дванайсет детски лица погледнаха безизразно към нея за миг с блеснали от отразената телевизионна светлина очи, после се обърнаха отново към екрана, защото вниманието им се привлече от пистолетна канонада и вой на полицейска сирена. Имаше нещо зловещо в отнесеното им мълчание.

– Ние купуваме само „Хилс Бръдърс“ – съобщи домакинята, докато водеше Сюзан по коридора към кухнята. – Ед не признава други марки кафе. На мене ми харесва и „Фолгърс“, но той не го намира за толкова ароматично като „Хилс Бръдърс“, а и просто не може да понесе оная госпожа Олсън от телевизионните реклами. Казва, че му напомняла за някакъв гаден някогашен негов учител.

– На мене ще ми дойде добре каквото и да ми предложите – махна с ръка Сюзан.

– Е, нали ви казах, имаме само „Хилс Брьдърс“, така че се надявам да нямате нищо против тази марка.

– Нямам нищо против.

Зачуди се как ли Шипстатови се оправяха с дванайсетте деца в обикновената си, двуетажна къща. Спалните им сигурно са устроени като казармени помещения, поне с по четири деца във всяка. Докато жената отваряше вратата на кухнята, младата жена забеляза:

– Имате доста сериозно семейство.

– Значи разбрахте защо нямаме бял килим – засмя се Енид.

Влязоха в кухнята, ярко осветена стая с чисти жълти керамични плотове, бели шкафове и жълти порцеланови топки на вратите и шкафовете.

На масата до вратата бе седнал младеж, опрян на лакти, с брадичка в дланите си, който четеше сериозно някакъв дебел учебник.

– Това е Том, най-голямото ми момче – гордо съобщи Енид. – В последната година на колежа е и постоянно чете. Някой ден ще стане богат адвокат и ще осигури охолни старини на майка си и татко си. Нали така, Том? – Тя намигна на Сюзан, за да ѝ покаже, че само се шегува.

Младежът свали ръце от лицето си, вдигна глава и погледна Сюзан.

Беше Ърнест Харч.

„Лудост – помисли си Сюзан – а сърцето ѝ подскочи. Чиста лудост.“

– Тази госпожа е закъсала нещо с колата си – каза на сина си Енид.

– Налага ѝ се да използва нашия телефон.

Той се усмихна и я поздрави:

– Здравсти, Сюзан.

– О, вие се познавате – примигна майката.

– А-ха – кимна Харч. – Познаваме се много добре.

Стаята като че ли започна да се изплъзва изпод краката на Сюзан.

Харч се изправи. Младата жена отстъпи, блъсна се в хладилника.

– Мамо – обърна се към Енид той. – Аз мога да помогна на Сюзан.

Ако искаш, върни се при телевизора.

– Ами – поколеба се тя, като гледаше ту Сюзан, ту Харч. – Смятах да сложа кафе...

– Вече съм направил една машинка. Винаги ми трябва кафе, когато трябва да чета до късно през нощта. Нали знаеш, мамо?

– Е – обърна се към Сюзан Енид, като се преструваше, че не е забелязала внезапното напрежение в стаята, – все пак това е едно от любимите ми предавания и много мразя да го изпускам, защото историята

продължава от епизод на епизод...

– Млъкни, млъкни, млъкни! – изстена Сюзан с глас, който беше наполовина ридание, наполовина ръмжене. – Просто не дрънкай глупости.

Енид остана с отворена уста и примижа глупаво като че ли беше изненадана от реакцията ѝ и никак не можеше да си представи какво я е предизвикало. Харч се изсмя.

Сюзан отстъпи към вратата, през която току-що бяха влезли в кухнята с другата жена.

– Само не се опитвай да ме спреш. Кълна се, че ще ти издера очите и ще направя, каквото мога, за да ти отхапя гръкляна. Кълна се, ще го направя.

– Ти луда ли си? – отдръпна се Енид Шипстат.

Без да спира да се смее, той тръгна около масата.

– Том, твоята приятелка шегува ли се, що ли? – попита го Енид.

– Не се опитвай да ме спреш – предупреди го Сюзан и се отдръпна от хладилника.

– Ако е шега, на мене изобщо не ми изглежда смешна – продължаваше Енид.

– Сюзан, Сюзан, няма никакъв смисъл – започна Харч. Не си ли го разбрала вече?

Тя се обърна, премина кухненската врата и изскочи в коридора. Донякъде очакваше децата да са ѝ препречили пътя, но в коридора нямаше никого. Видя хлапетата насядали около телевизора, когато пробяга покрай вратата на хола. Залети от синята светлина на екрана, те, изглежда, не бяха обърнали внимание на виковете в кухнята.

„Каква ли къща е това – чудеше се Сюзан, докато тичаше по тъмния коридор. – Какви ли деца са тези? Малки призраци пред телевизора?“

Достигна входната врата, натисна бравата и откри, че е заключена.

Харч се появи в коридора откъм кухнята:

– Утре вечер ще ни платиш за онова, което ни причини. Утре вечер ще се навършат седем години от смъртта ми и ти ще заплатиш за това. Ще ти се изредим и четиримата по всеки възможен начин, ще те изгърбушим цялата, мозъкът ти ще изскочи от чукане...

Входната врата потрепна в резултат от яростното ѝ дърпане, но не се отвори.

– ... ще те чукаме, както трябваше да направим и оная вечер в пещерата, а после ще те разрежем цялата, от корема нагоре, ще ти отрежем хубавичката глава – ще направим всичко точно както трябваше да

бъде тогава, точно както аз исках да бъде преди тринайсет години.

Искаше ѝ се да събере смелост, да се обърне и да го удари, да се опита да захване гърлото му. В състояние беше да направи такова нещо, ако беше убедена, че ще го заболи; не би ѝ било противно. Имаше достатъчно кураж и злоба да му се нахвърли като диво животно, достатъчно злоба да почувства как кръвта му бълбука в гърлото ѝ, без да се задави. Но се боеше, че може да го нарани, а той да не кърви, да се окаже все пак мъртъв. Знаеше, че това е невъзможно. Но след като отново бе видяла Харч, след като отново се бе възряла в сивите му очи, след като беше забелязала, че са изпълнени с арктическа омраза, вече не можеше да се придържа към старателно осмисленото си отрицание на свръхестественото. Вярата ѝ в научния подход и в разума претърпя нов крах; отново се бе превърнала в лигава страхливка, която не владее положението – мразеше и това положение, и себе си, но все пак не го владееше.

Припомни си думите на Джеликоу – известно време за тебе това ще е адът.

Задърпа вратата съвсем отчаяно и тя се отвори със скърцане. Все пак не е била заключена, а само заседнала от влагата вън.

– Само си хабиш силите, сладурче – подхвърли Харч. – Пази си ги за петък. Ще се разсърдя, ако бъдеш прекалено капнала тогава.

Тя с мъка излезе през вратата, мина през покрития вход и по трите стъпала към алеята. Побягна към вратата на оградата, към дъжда и вятъра.

Докато тичаше по тъмната улица, а водата от дълбоките локви влизаше в обувките ѝ, дочу гласа на Харч от входа на къщата:

– ... не е нужно... безсмислено... няма къде да се скриеш...

Сюзан се доближи до кино „Главна улица“, като вървеше през странични алеи и паркинги. Преди да заобиколи ъгъла на залата и да излезе на тротоара на добре осветената главна улица, тя се огледа внимателно, като проверяваше има ли някъде полиция.

Гишетото за билети бе затворено. Последната прожекция за вечерта вървеше и повече билети нямаше да се продават.

Блъсна входната врата и влезе във фойето. Там нямаше жив човек.

Но беше топло, възхитително топло.

Светлините на бюфета бяха изгасени и това ѝ се стори странно. След като кината правеха повече пари от продажба на храни и напитки, отколкото от процента, който получаваша от цената на билетите, обикновено бюфетът оставаше отворен, докато не си тръгне и последният посетител, след като е видял последната сцена в последната прожекция

за вечерта.

От салона долиташе музика и Дъдли Мур пиянски се кискаше. В момента явно показваха „Артър“.

Беше дошла в киното, защото трябваше да се стопли и изсуши; по-важно от това обаче беше да седне и да мисли, мисли, мисли – преди да се побърка окончателно. От момента, когато беше влязла в полицейското управление и бе срещнала Джеликоу, тя най-вече реагираше, а не действаше разумно – съзнаваше, че трябва да престане да се носи по течението. Необходимо беше отново да поеме нещата в свои ръце.

Беше се поколебала дали да не отиде по-нагоре по улицата, до кафенето „Пленти Гуд“, но се притесни, че полицейските патрули може да я забележат през големите стъклени витрини на заведението. Киното обаче представляваше тъмно и дискретно убежище.

Пресече застланото с луксозен мокет фоайе, стигна една от подплатените врати, отвори я, колкото да се промуши тихо, и я затвори зад гърба си.

На екрана Артър току-що се бе събудил след нощ, прекарана в разврат. В този епизод беше и първата поява на Джон Гилгуд. Сюзан бе гледала филма още, когато го бяха пуснали – в началото на миналото лято. Всъщност толкова го бе харесала, че бе отишла и втори път. Знаеше, че сцената, която прожектираха сега, е по-скоро в началото на филма. Оставаше поне един час до края на прожекцията. Един час, който щеше да прекара на сухо и топло и ще използва времето, за да се опита да осмисли събитията от тази вечер.

Очите ѝ още не бяха привикнали към мрака на киното. Не можеше да различи цяла тълпа ли са зрителите или са са неколцина. После си спомни, че бе забелязала само две коли в паркинга отпред. В салона едва ли имаше тълпа, защото не са много хората, които биха тръгнали пеша към киното в такава нощ.

Беше застанала до място на последния ред в лявата страна на централния блок, защото виждаше добре единствено него и бе уверена, че е празно. Предпочете да седне на него вместо да тръгне да търси нещо поусамотено и да привлече вниманието на хората. Мокрите ѝ дрехи изскърцаха, докато се отпускате; останаха студени и прилепнали към кожата ѝ.

Престана да забелязва филма.

Замисли се за призраци.

За демони.

За движещи се мъртъвци.

Отново реши, че не може да приеме свръхестественото обяснение. Поне още не. От една страна, никаква полза не би могла да се извлече от впускането във възможностите на окултното, защото ако това е обяснението, тя не би съумяла да направи каквото и да е, за да се спаси. Ако всички сили на ада са се обединили срещу нея, със сигурност е загубена, така че би могла спокойно да изключи тази възможност.

Изключваше и лудостта. Може би наистина бе луда, но при това положение не би могла да предприеме съвършено нищо и следователно нямаше смисъл дори да го допуска. И така, оставаше ѝ единствено теорията за заговора. А и това не беше кой знае каква теория. Нямаше ни най-малката представа кой, как и защо.

Докато си блъскаше главата над тези три основни въпроса, за малко я прекъсна вълната смях, която премина през салона. Макар че бе дошла като реакция на определено смешна сцена в „Артър“, тоест беше съвсем на място, в смеха имаше нещо, което ѝ прозвуча подчертано странно.

Разбира се, силата на смеха показваше, че в салона има доста зрители, поне стотина, дори и повече, а това явно бе изненада, като се имат предвид самотните две коли на паркинга. Но не това бе странното. Нещо друго. Нещо в самото звучене.

Смехът утихна и тя отново се замисли за плановете си за бягство.

В кой момент нещата бяха тръгнали наопаки? Веднага след като бе напуснала болницата – или по-скоро след като бе напуснала „Майлстоун“, – тогава бе започнало всичко. Ключовете в понтиака. Прекалено удобно. Което предполагаше убеденост от тяхна страна, че ще се опита да избяга, че всъщност бяха искали тя да опита. Понтиакът е бил оставен там специално заради нея.

Но защо са смятали, че ще ѝ дойде наум да потърси ключовете в колата? И как биха могли да са така сигурни, че ще се отбие в полицейското управление?

Откъде биха могли да знаят, че ще позвъни в дома на Шипстатови за помощ? В Уилоук имаше стотици други къщи, други хора, към които би могла да се обърне. Защо двойникът на Харч я бе чакал така уверено у Шипстатови? Знаеше кой е най-правдоподобният отговор на собствените си въпроси, но не искаше да повярва в него. Не искаше дори да мисли за това. Може би винаги са знаели каква ще бъде следващата ѝ стъпка, защото са я програмирали по този начин. Възможно е да са имплантирали някои основни указания в подсъзнанието ѝ още докато е била в кома. Така би могло да се обясни защо никога не тръгнаха сериозно подир нея, когато им бягаше – просто знаеха, че ще попадне в ръцете им

по-късно, на предварително избрано място.

Може би у нея изобщо нямаше собствена воля. От това предположение ѝ стана зле на стомаха..., а също и на душата.

Кои бяха тези тайни манипулатори, които разполагаха с такава божествена сила над нея?

Мислите ѝ се прекъснаха от нова вълна силен смях, която премина през салона, и този път тя осъзна какво е странното в звука. Беше смях на младежи – по-висок от смеха на обикновената публика, по-бърз, непосредствен и по-пронизителен от смеха на възрастните.

Очите ѝ бяха посвикнали с мрака в салона, затова вдигна глава и се огледа. Имаше поне двеста зрители. Не, по-скоро триста. Изглежда, всички, които Сюзан можеше да различи покрай себе си, бяха деца. Но не съвсем малки. Тийнейджъри. Между тринайсет- и осемнайсетгодишници, нещо такова. От гимназията и първите курсове на колежите. Доколкото можеше да прецени, тя беше единственият възрастен в салона.

Защо триста деца бяха излезли сред силната буря, за да гледат филм, който се върти вече от шест месеца? И какви са тези безотговорни родители, които са подложили децата си на риска да хванат пневмония или, още по-лошо, на поразяване от гръмотевица само за да отидат на кино?

Сети се за дванайсетте деца в къщата на Шипстатови, за блестящите им в синьо от отражението на телевизионния екран очи.

В Уилоуок, изглежда, имаше повече деца, отколкото човек би могъл да очаква в такова градче.

И какво, по дяволите, беше общото между тези деца и собственото ѝ положение?

Имаше нещо. Съществуваше някаква връзка, но тя не можеше още да си обясни каква е.

Докато си блъскаше главата върху странностите в поведението на уилоуокската младеж, видя, че вратата вляво от екрана се отваря. От стаята зад вратата струеше бледа синя светлина. Оттам в залата влезе висок човек, като затвори вратата зад гърба си. Той запали електрическото си фенерче с тънък лъч и го насочи към пода пред себе си.

Разпоредител?

Тръгна през салона.

Към Сюзан.

Салонът бе доста голям – широчината му можеше да се нанесе три пъти върху дължината. Разпоредителят беше направил поне пет-шест крачки по издигащата се централна част на салона, когато Сюзан,

благодарение на някакво шесто чувство, усети, че той представлява заплаха за нея.

Изправи се. Мокрите дрехи все така лепнеха по тялото ѝ.

Беше дошла в салона само преди петнайсет минути и не беше успяла да изсъхне; затова и не ѝ се тръгваше. Разпоредителят се приближаваше.

Тесният лъч на фенерчето подскачаше с всяка негова крачка.

Сюзан се измъкна от мястото си и тръгна по пътеката на централната част. Взираше се в мрака и се опитваше да види лицето на разпоредителя.

Той беше на дванайсетина метра от нея и идваше бавно, без да се вижда зад лъча на фенерчето. На фона на екрана се забелязваше само силуетът му. Дъдли Мур каза нещо смешно. Публиката се засмя. Сюзан се разтрепери.

Джон Гилгуд каза нещо смешно, а Лайза Минели му отговори с друга смешка; публиката отново се засмя.

„Ако съм била програмирана да открадна понтиака мислеше си Сюзан, – да отида в полицейското управление и в къщата на Шипстатови, тогава навярно са ме програмирали и да дойда тук вместо да отида понагоре в кафенето «Пленти Гуд» или някъде другаде.“

Разпоредителят вече беше на не повече от десет метра. Тя направи три крачки назад, към изхода за фойето. Пресегна се и хвана дръжката.

Разпоредителят вдигна фенерчето и престана да осветява пода пред себе си, сега го насочи право в лицето ѝ.

Лъчът не беше много силен, но успя да я заслепи, защото вече бе привикнала към тъмнината.

„Един от тях е – помисли си тя. – Един от мъртъвците.“

Навярно Куйнс, защото той още не се е появявал тази вечер!

Или пък Джери Стийн, с отделящото се от костите му лице, облечен в спретнатата разпоредителска униформа, който идваше да ѝ каже здрасти, да я помоли за една целувка.

В това няма нищо свръхестествено, опитваше се да се убеди тя, като отчаяно се мъчеше да не се поддава на паниката.

Може би беше Джери, със сиво лице, зелени торбички около очите, кафяво-черни мехури от разложението, стърчащи от ноздрите му. Може би беше Джери, дошъл да я прегърне, да я вземе в ръцете си. Може би щеше да доближи лице до нейното, да постави устни върху нейните, да пхне студения си, лигав език в устата ѝ, да я целуне като противен израз на гробовната си страст.

Известно време за тебе това ще е адът.

Сюзан отвори вратата и затича през фоайето по мекия мокет, през входната врата, като не смееше да се обърне назад. Зави надясно покрай ъгъла на сградата, излезе на паркинга и се запъти към тъмната алея. Пое дълбоко влажния въздух и се почувства, като че ли диша мокър памук.

След секунди дрехите ѝ станаха отново мокри, сякаш изобщо не бе влизала в киното.

Усети остра болка в краката си, но реши да не ѝ обръща внимание. Каза си, че ако се наложи, може да тича и цяла нощ.

Знаеше обаче, че се заблуждава. Изчерпваше бързо малкото сили, които бе успяла да натрупа през последните пет дена. Чувстваше се изтощена. Почти напълно.

Сервизът „Арко“ беше затворен за нощта. Дъждът обливаше колонките за бензин, тропаше по големите витрини, барабанеше по металните врати на гаражите.

В сенките до гаража имаше телефонен автомат. Тя влезе в будката, но не затвори вратата след себе си, защото така би се включило осветлението.

Беше развалила един долар на автомата в една обществена пералня, където се използваша само монети. Пусна пет цента и се свърза с централата.

Вече трепереше цялата, беше нещастна и изтощена от студа.

– Централата.

– Ало, централа, бих искала да ми наберете един междуградски номер за сметка на моя домашен телефон.

– С кой номер искате да се свържете, моля?

Сюзан ѝ даде телефона на Сам Уокър в Нюпорт Бийч. Беше излизала с него повече от година и отношението му към връзката им беше по-сериозно от нейното. Бяха се разделили доста мъчително миналата пролет, но продължаваха да са приятели; от време на време разговаряха по телефона, а понякога и се срещаха в любимите на двамата им ресторанти и тогава вечеряха заедно, защото не бяха напълно отчуждени един от друг.

Крайно усамотеният ѝ начин на живот, при който разчиташе единствено на себе си и правеше всичко сама, навярно беше причината да няма близки приятелки, към които да се обърне за помощ. Нямахме по-близък човек от Сам, а и него не беше виждала почти пет седмици преди да замине на почивка в Орегон.

– На кой номер искате да се запише сметката за разговора? –

попита телефонистката.

Сюзан ѝ каза номера на домашния си телефон в Нюпорт Бийч.

След като бе избягала от кино „Главна улица“, бе решила, че не би могла да избяга от Уилоуок, ако не ѝ помогне някой отвън. Не беше сигурна дали ще успее да убеди Сам, че е в опасност и че на уилоуокската полиция не може да се вярва. Макар и да знаеше, че тя не взема опии, нито пие прекалено, той би се зачудил дали е на себе си. А тя не би могла да му разкаже цялата история, дори и по-голямата ѝ част – тогава той определено би си помислил, че тя страда от някакво психическо разстройство. Трябваше да му се каже само най-необходимото, което да го накара да ѝ се притече на помощ или да успее да го убеди да ѝ изпрати ФБР, което да направи нещо за нея.

ФБР, за Бога! Звучеше толкова нелепо. Но къде другаде би могла да се обади, когато на местната полиция не може да се вярва? Къде? Освен това тук имаше замесено и отвличане, а отвличанията са федерални престъпления и са под юрисдикцията на ФБР.

Би се обадила и сама в орегонската служба на Бюрото, но не мислеше, че ако говори със съвършено непознат човек, би могла да го убеди за характера на неприятностите си. Не бе уверена дори, че ще успее да убеди Сам, който я познаваше много добре.

Телефонът на Сам в Нюпорт Бийч започна да звъни. „Моля ти се, бъди си вкъщи, моля ти се“ – мислеше си тя.

Леден порив на вятъра нахлу през отворената врата на будката. По гърба ѝ пръснаха силни дъждовни струи. Телефонът на Сам звънна три пъти. Четири.

Моля ти се, моля ти се, моля ти се... Пети път.

После някой вдигна слушалката:

– Ало.

– Сам?

– Ало.

По линията имаше много пукане.

– Сам?

– Да. Кой е?

Гласът беше слаб.

– Сам, аз съм, Сюзан. Последва колебание.

– Сузи?

– Да.

– Сузи Торнтън?

– Да. – Изпитваше облекчение, че е успяла да се върже с някого

отвѣд Уилоуок.

– Къде се намираш? – попита я той.

– В Уилоуок, Орегон.

– Какъв смок в Орегон?

– Не, не. Град Уилоуок. – Тя каза името по букви.

– Звучиш като че ли се обаждаш от Таити или нещо такова – подхвърли той, щом шумът в слушалката за малко отслабна.

Като го слушаше, бе обладана от ужасно подозрение, което започна да се размотава като змия в съзнанието ѝ. Нова студена тръпка премина през тялото ѝ, хлад полази и по гръбнака ѝ.

– Много слабо те чувам – оплака се тя.

– Нали ти казах – повтори той – като че ли се обаждаш от Таити.

Сюзан опря здраво слушалката в ухото си, сложи ръка и върху другото ухо и се поколеба:

– Сам, гласът ти...

– Какво? Сузи, там ли си?

– Сам... ти... не говориш като себе си.

– Сузи, какво има?

– Сам, изобщо не говориш като себе си.

– Сузи, за какво става дума?

Тя отвори уста, но не успя да се принуди да произнесе ужасяващата истина.

– Сузи?

Човек не можеше да има доверие дори и на проклетата телефонна компания в Уилоуок.

– Сузи, там ли си?

Гласът ѝ се прекърши от ярост и гняв и тя изрече немислимите думи:

– Ти не си Сам Уокър.

Шум по жицата. Тишина. Още шум.

Накрая той се изкиска и се съгласи:

– Разбира се, че не съм Уокър, глупава кучко. Беше смехът на Карл Джеликоу.

Почувства се хилядагодишна и още по-стара – древна, изхабена, сбръчкана и куха.

Вятърът промени посоката си, задуха в стената на телефонната будка, задрънча в стъклата.

– Защо продължаваш да си мислиш, че ще ти е толкова лесно да се измъкнеш от нас? – попита я той.

Сюзан не отговори.

– Няма къде да се скриеш. Няма къде да избягаш.

– Мръсник – процеди тя.

– Свършено е с тебе. Край – заяви Джеликоу. – Добре дошла в ада, тъпа курво.

Тя трясна телефонната слушалка.

Излезе от будката и огледа окъпания от дъжда сервиз и улицата зад него. Нищо не помръдваше. Никой не се виждаше. Никой не я преследваше. Засега.

Все още бе свободна.

Не, не свободна. Беше завързана засега на доста дълга каишка, но не беше свободна. На каишка – а изпитваше чувството, че ще започнат да я издърпват.

Походи малко, като почти не усещаше вече дъжда и студения вятър и упорито пренебрегваше болката в краката; не можеше да измисли някакъв нов план за бягство. Сега просто убиваше времето, чакаше ги да дойдат за нея.

Спря пред лютеранската черква „Сейнт Джон“.

Вътре светеше. Лъчите минаваха през големите сводести стъклописи и оцветяваха на около метър дъжда в червено, синьо, зелено и жълто; образуваха дъга в носената от вятъра мъгла.

До черквата имаше и жилище за свещеника – викторианска двуетажна постройка с островърх покрив и еркерни прозорци на втория етаж. Добре поддържаната морава се осветяваше от фенер от ковано желязо от външната страна на алеята и два по-малки върху колоните до покрития вход. На вратата имаше табела с надпис:

ПРЕП. ПОТЪР Б. КИНФИЙЛД.

Сюзан остана няколко минути пред къщата на преподобния Кинфийлд с опряна върху външната врата ръка. Вече нямаше сили да продължи, но беше прекалено горда да легне на улицата и да се предаде като бито куче.

Без особена надежда, но и без да има какво друго да направи и къде да отиде, тя накрая мина по алеята и се изкачи по стъпалата на покрития вход. На духовниците се предполага, че човек може да има доверие. Дали това ще се окаже вярно и за свещениците в Уилоуок? Едва ли. Натисна звънеца.

Макар че лампите отвън светеха силно, самата къща беше тъмна. Това не означаваше непременно, че преподобният го няма въкъщи. Може би си е легнал. Все пак беше късно. Тя нямаше представа точно колко

късно е – беше загубила представа за времето. Но сигурно беше някъде между единайсет часа и полунощ. Позвъни отново. И отново.

Вътре не светнаха лампи. Никой не се появи.

Докато очакваше свещеникът да ѝ отвори, Сюзан си бе изградила представа, за топлина и удобство – добре загрята стая, голям и мек люлеещ се стол, пижама, плътен халат и заети от жената на преподобния чехли; може би препечени филийки с масло и какао, съчувствие, гняв от онова, което ѝ бяха причинили, обещания за защита и помощ, легло със стегнат матрак, приятни чисти чаршафи с тежки вълнени одеяла, две възглавници и приятно, приятно чувство, че е в безопасност.

И сега, след като никой не ѝ отваряше, не можеше да прогони тези образи от съзнанието си. Не можеше просто да ги забрави и да продължи пътя си. Загубата ѝ се струваше твърде тежка, макар че все пак се разделяше с нещо, което никога не е притежавала. Стоеше пред покрития вход, трепереше и всеки миг щеше да се разплаче, отчаяно ѝ се искаше да е получила проклетата суха пижама и какаото; желанието ѝ бе така силно, че прогони всички останали чувства, в това число и страха от Ърнест Харч и ходещите мъртъвци, от хората, които стоят зад „Майлстоун“. Опита бравата на вратата. Беше заключена. Тръгна край покрития вход, като опитваше покритите с дървени капаци прозорци. И трите вляво от вратата бяха затворени. Първият отдясно също, но не и вторият. Дървото се бе подуло от влажния въздух и поддаваше трудно, но накрая тя успя да го повдигне достатъчно, за да се промъкне в свещеническия дом.

Току-що бе извършила нещо незаконно. Но се дължеше единствено на отчаянието ѝ; надяваше се, че преподобният Кинфийлд би я разбрал, след като се запознае с фактите. Освен това тук беше Уилоуок, Орегон, където нормалните правила за обществото не важат.

Вътрешността на къщата беше съвършено тъмна. Виждаше не подалече от няколко сантиметра пред лицето си.

Интересно, но в къщата не беше и топло. Струваше ѝ се, че е почти толкова студено колкото в нощта отвън.

Опипом премина покрай стената, зави наляво покрай вътрешната страна на първия прозорец и после до самата врата. Откри ключа върху стената и го завъртя.

Примигна от внезапния поток ярка светлина – а после още веднъж, когато видя, че лютеранското жилище не е това, което изглеждаше отвън. Не беше величествена стара викторианска къща. Беше склад – стая с размерите на хамбар, издигаща се на височината на двата етажа, без

прегради, с гол бетонен под. На спускащи се от тавана жици бяха закачени манекени с естествен размер за сцена от Рождество Христово; имаше и голяма червена шейна заедно с два северни елена – всичко бе складирано за следващата Коледа. Самата стая бе изпълнена с картонени кашони – стотици от тях бяха натрупани по четири-пет един върху друг; имаше и денкове, сандъци, огромни дървени контейнери и двадесетина метални шкафа с височина два метра, дълбочина повече от метър и широки над два метра. Всичко бе подредено в прави колони, които обхващаха цялата сграда. Между отделните сандъци беше оставено място за пътечки.

Сюзан изумена се отдръпна от стената и започна да разглежда колоните. В първите два метални шкафа откри роби за хористи, поставени върху закачалки, като всяка от тях бе обвита стегнато в найлонов плик. В третия шкаф видя няколко костюма за Дядо Коледа, два чифта заешки облекла и четири чифта поклонически одежди – очевидно всичко това се използваше за карнавала в Деня на благодарността. В първите картонени кашони – ако се съди по етикетите им имаше религиозни брошури, библии, черковни песнопойки.

Цялата сбирка от предмети, включително и висящите от тавана коледни фигури, естествено трябваше да се пазят от черковния настоятел. Не, разбира се, в псевдосвещенически дом – тази част от подредбата изглеждаше напълно необяснима. Но предметите иначе бяха съвършено нормални.

След това откри други неща, които не подхождаха на останалите и й се сториха твърде странни.

Цели три двадесетметрови стени със сандъци и кашони поне две-три хиляди контейнера – бяха изпълнени с дрехи. От надписите по етикетите се очертаваше любопитна картина. Първите сто бяха означени по един и същи начин:

<p>АМЕРИКАНСКА МОДА ЖЕНСКИ ОБЛЕКЛА 1960–1964 (Епохата на Кенеди)</p>
--

Етикетите на по-малък брой контейнери бяха:

АМЕРИКАНСКА МОДА
МЪЖКИ КОСТЮМИ И ВРАТОВРЪЗКИ
1960–1964
(Епохата на Кенеди)

Имаше множество женски дрехи, някои мъжки и отделни кашони с детски облекла, които обхващаха всички стилове в модата до края на седемдесетте години. Имаше дори и отделно подредени кутии с дрехи на различни субкултури.

АМЕРИКАНСКА МОДА
СМЕСЕНО МЪЖКО ОБЛЕКЛО
Субкултура на хипитата

Всичко това не само доказваше, че черквата е имала амбициозен план за събиране на облекла, които да ѝ служат в мисионерската дейност отвъд океана. Очевидно бе добре замислена постоянна програма за складиране.

Сюзан бе убедена, че това не е просто амбициозна програма за съхранение на исторически ценности. Това не бяха музейни образци за американските модни стилове; бяха пълни гардероби, годни да облекат стотици и стотици хора в почти всички модни стилове от последните двайсетина години.

Като че ли всички жители на Уилоуок бяха изключително пестеливи – всеки мъж, всяка жена и всяко дете, – че масово се бяха включили в инициативата да съхранят старите си облекла, за да могат те отново да влязат в работа, ако някой ден старите стилове дойдеха отново на мода. Този начин да се избягнат безбожните цени на модните дизайнери беше много умен и заслужаваше уважение. Но в склонната към разхищения американска култура, където почти всичко се изработва за еднократна употреба, какви ли хора, какво ли общество биха могли да организират и така съвършено да изпълнят огромна програма за складиране с такъв мащаб? Навярно общество на работи. Общество на мравки.

Сюзан продължи да обикаля кутиите, като се озадачаваше все повече. Откри няколко кашона с етикет „НЕОФИЦИАЛНИ ПРАЗНИЦИ: ДЕН НА ВСИ СВЕТИИ“⁴. Махна лентата, с която един от тях бе залепен, и го отвори. Беше претъпкан с маски – таласъми, вещици, джуджета, вампири, Франкенщайновото чудовище, върколаци, извънземни

същества и подбрани зли духове. Отвори следващия кашон и откри сбирка от принадлежности за увеселения по случай Деня на вси светии – оранжеви и черни книжни декоративни ленти, фенери от тиква, снопове индианска царица, черни книжни фигури на котки и духове. Огромната сбирка от празнични съоръжения не беше предназначена само за увеселенията в черквата „Сейнт Джон“; тук имаше достатъчно материал, за да се украси целият град и да се облекат всичките му деца.

Вървеше по пътеките и разглеждаше етикетите на някои от останалите стотици контейнери:

НЕОФИЦИАЛНИ ПРАЗНИЦИ:	ДЕНЯТ НА СВЕТИ ВАЛЕНТИН
ОФИЦИАЛНИ ПРАЗНИЦИ:	КОЛЕДА
ОФИЦИАЛНИ ПРАЗНИЦИ:	НОВА ГОДИНА
ОФИЦИАЛНИ ПРАЗНИЦИ:	ДЕНЯТ НА НЕЗАВИСИМОСТТА
ОФИЦИАЛНИ ПРАЗНИЦИ:	ДЕНЯТ НА БЛАГОДАРНОСТТА
ЧАСТНИ СЪБИРАНИЯ:	КЪПАНЕ НА БЕБЕ
ЧАСТНИ СЪБИРАНИЯ:	РОЖДЕНИ ДНИ
ЧАСТНИ СЪБИРАНИЯ:	ГОДИШНИНИ ОТ СВАТБИ
ЧАСТНИ СЪБИРАНИЯ:	ПРИЗНАВАНЕ НА ЕВРЕЙСКИТЕ МОМЧЕТА ЗА МЪЖЕ
ЧАСТНИ СЪБИРАНИЯ:	БЕКЯРСКИ ПРАЗНЕНСТВА

Сюзан накрая престана да разглежда кашоните и металните шкафове, защото осъзна, че там няма да открие никакви отговори. Многообразието им само повдигаше нови въпроси около Уилоуок. Всъщност колкото повече проучваше сбирката, толкова по-смутена, объркана и потисната ставаше. Чувстваше се като Алиса, която е преследвала белия заек, но се е озовала в значително по-странна и по-непредразполагаща дупка от дружелюбната Страна на чудесата. Защо в лютеранската черква „Сейнт Джон“ имаше костюми за еврейски религиозни тържества? Не беше ли странно съоръженията за бекярски тържества да се съхраняват в черква? Порнографски филми, плакати с голи жени, празнични салфетки с изрисувани мръсни карикатури – и всичко това в черква! Защо свещеническото жилище не се използваше като дом? Дали преподобният Потър Б. Кинфийлд съществуваше, или беше измислен, просто име върху табелата? И ако го имаше, къде ли живееше, щом не тук? Наистина ли в Уилоуок живееха четири хиляди или повече маниакални

колекционерни, които никога не хвърлят нищо. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално. Но при по-внимателно оглеждане в Уилоуок нямаше абсолютно нищо, което да не е странно.

Колко ли от останалите сгради в града не бяха онова, което изглеждаха?

Тя уморено излезе от пътеките между сандъците и се върна при входната врата. Ставаше все по-несигурна. Чудеше се дали изобщо ще ѝ се удаде да се измъкне от дупката на заека, да се върне в истинския свят.

Едва ли.

Когато излезе отново навън, едва стоеше на крака. Усещаше пропиците си от дъжда дрехи като натежали поне с един тон. Не можеше да повярва, че дъждовните капки се стоварват върху ѝ с такава сила, а вятърът ѝ нанасяше удари като с парен чук, които всеки миг можеше да я смъкнат на колене.

Знаеше, че Харч и останалите рано или късно щяха да дойдат за нея, но дотогава просто ѝ се искаше да приседне някъде на топло. Бе загубила всяка надежда за бягство.

Топло би трябвало да е в черквата. Там поне би било сухо, а и не би я духал студеният вятър. Ако черквата беше истинска, разбира се. Ако не беше само фасада като фалшивите декори на холивудските уестърни.

Така или иначе в черквата светеше. Може би това беше добър признак; може би имаше и някакво отопление.

Изкачи се по дванайсетината тухлени стъпала до тежките, ръчно резбовани букови врати с надежда, че няма да са заключени.

Черковните врати би трябвало да са винаги отворени, по двайсет и четири часа в денонощието, така че човек да може да влезе и да се помоли, да получи утеха всеки път, когато му е нужно да избяга от житейските несгоди. Така би трябвало да бъде, но можеш ли изобщо да бъдеш сигурен за каквото и да е в добрия стар Уилоуок, Орегон?

Достигна входа. Вратите бяха четири, два двойни комплекта. Опита най-дясната. Беше отключена. Поне нещо в Уилоуок беше както трябва. Като дръпна вратата и се готвеше да влезе, дочу шум от мотора на кола по улицата зад гърба си. Гумите съскаха по мократа настилка. Изскърцаха спирачки. Обърна се и погледна надолу.

До тротоара пред черквата беше спряла една линейка. На едната ѝ страна имаше надпис – УИЛОУОКСКА ОБЩИНСКА БОЛНИЦА.

– Такова кретенско нещо изобщо няма – си каза Сюзан учудена, че все още е способна да се разгневи въпреки цялото си отчаяние и потиснатост.

Джеликоу и Паркър излязоха от линейката и вдигнаха очи към нея. Вече не бяха в униформите на местни полицаи. Носеха бели дъждобрани и бели шапки за дъжд, черни ботуши. Отново играеха ролята на санитарите от болницата.

Тя нямаше намерение да бяга от тях. А и не можеше. Силите и волята я бяха изоставили, бе изчерпана.

От друга страна, нямаше намерение да слиза по стъпалата и да им се предостави. Трябваше да се качат, да я вземат и да я отведат в линейката.

Междувременно щеше да влезе вътре на топло, да навлезе в черквата, доколкото я държат краката, така че двамата да трябва да я носят повече, когато я пренасят до линейката. Беше слаба и навярно безсмислена форма на протест. Много трогателна. Но в момента бе способна да им окаже само пасивна съпротива.

В черквата наистина беше топло. Чудесно, Тя прекоси вестибюла. Влезе в основната зала. Тръгна по централния кораб. Към олтара.

Беше красива черква. С много дървени, мраморни и медни орнаменти. Сигурно ще е прекрасна през деня, когато светлината прониква през стъклописите и огрява всичко в светли отсенки.

Чу как преследвачите ѝ влизат в черквата след нея.

Изтръпналите ѝ крака я отведоха чак до най-предната черковна пейка, но тя знаеше, че ще се огънат под нея, ако направи и още една стъпка.

– Хей, курво – повика я Джеликоу от задната част на черквата.

Реши да не се обръща с лице към тях, да не им позволява да разберат колко се страхува.

Седна на най-предната добре полирана пейка.

– Ало, кучко.

Сюзан продължаваше да гледа напред към големия меден кръст зад олтара. Съжаляваше, че не е религиозна, че распятието не може да я утеши.

В предната част на черквата, вляво от олтара, вратата към ризницата се отвори. Оттам излязоха двама души. Ърнест Харч. Ранди Лий Куинс.

Степента, до която бяха стигнали при манипулациите си с нея, вече пролича. Бягството ѝ не е било нейно хрумване. Било е тяхна идея, част от техния план. Бяха я дразнили, както понякога котката си играе със заклещената мишка – оставяха я да мисли, че пътят към спасението е възможен, позволяваха ѝ да се измъкне за малко, да направи няколко

стъпки, после отново грубо я сграбчваха. Амuletът не е бил изпуснат случайно в тоалетната. Бил е оставен там нарочно, за да я тласне към ново бягство, така че котките да се насладят на забавлението си.

Всъщност никога не бе имала истинска възможност. Харч и Куинс се спуснаха по стъпалата пред олтара и преминаха към мястото за причастие.

Джеликоу и Паркър се появиха в кораба от нейната страна. И двамата се хилеха.

Тя бе немощна. Не можеше дори да вдигне ръка, за да се защити, камо ли да ги удари.

– На тебе цялата работа достави ли ти същото удоволствие, което изпитахме ние? – попита я Карл Джеликоу.

Паркър се изсмя.

Сюзан не отвърна нищо. Гледаше право пред себе си. Харч и Куинс отвориха вратичката на мястото за причастие, излязоха и тръгнаха към първата пейка, към Сюзан. Гледаха я отгоре надолу и се усмихваха. Всички се усмихваха.

Тя бе отправила поглед в празното пространство между двамата, опитваше се разпятието непрекъснато да е пред очите ѝ. Не искаше да ги остави да видят как се тресе от страх, беше твърдо решила да ги лиши от това удоволствие, поне сега.

Харч се надвеси право над нея и така я принуди да го погледне.

– Горката сладурана. – Дрезгавият му глас превръщаше в пародия опитите му да покаже, че ѝ съчувства. – Уморена ли ни е малката кучка? Да не си е скъсала задничето от тичане тази вечер?

Сюзан искаше да затвори очи и да се отдръпне в мрака, който я изпълваше цялата. Искеше да се затвори в себе си за дълго, дълго време.

Успя да се пребори с импулса си. Срещна омразния, леденосив поглед на мъчителя си, стомахът ѝ се сви, но не обърна глава.

– Надявам се да не е така – обади се Куинс. – Искеше ми се сам да ѝ отрежа езика!

Джеликоу се изкикоти. Харч се обърна към Сюзан:

– Искаш ли да знаеш какво става?

Тя не отговори.

– Искаш ли да знаеш каква е цялата работа, Сюзан?

Тя го гледаше мрачно.

– Ох, толкова си силна – подигравателно процеди той. Силна и мълчалива. Обичам силните и мълчаливи хора.

Останалите трима се изсмяха.

– Сигурен съм, че те интересува какво става, Сюзан – продължи. – Всъщност убеден съм, че умираш да научиш.

– Умира – съгласи се захилен Джеликоу. Останалите също се засмяха, като че ли споделяха някаква обща тайна.

– Автомобилната ти злополука – подхвана Харч. – На три километра южно от разклонението за хотел „Вютоп“. Тази част от историята е вярна.

Тя не искаше да бъде въввлечена в разговора.

– Ти превъртя колата над насипа. Удари я в няколко големи дървета. За това не сме те излъгали. Останалото, разбира се, си е чиста измислица.

– Всички сме безсрамни лъжци – отново се закикоти Джеликоу.

– Не си била три седмици в кома. – Харч явно искаше да ѝ разкаже всичко. – И болницата беше фалшива, разбира се. Цялата работа се състоеше от лъжи, измами, хитри игрички, беше просто възможност да се позабавляваме с теб.

Тя чакаше, без да отвърща глава от студените му очи.

– Не си имала възможност да слабееш по време на комата – допълни той. – Умря веднага при самата катастрофа.

„По дяволите – уморено си мислеше тя. – Какво ли са намислили сега?“

– Веднага – съгласи се Паркър.

– Изключително сериозна травма на главата – намеси се и Джеликоу.

– А не само дребна раничка на челото – поясни Куинс.

– Мъртва си, Сюзан – настоя Харч.

– И сега си тук с нас – кимна Джеликоу.

„Не, не, не – мислеше си тя. – Не може да бъде. Това е лудост.“

– Ти си в ада – съобщи Харч.

– С нас – допълни Джеликоу.

– А нашата задача е да те забавляваме – усмихна се Куинс.

– Което ще ни бъде много приятно – засмя се Паркър.

– Страшно – присъедини се и Куинс.

Не!

– Не си мислила, че ще се озовеш тук, а? – запита Джеликоу.

– Такава сладка кучка като теб... – погледна я Паркър.

– ... би трябвало да има много тайнички пороци – довърши Джеликоу.

– Наистина се радваме, че успя – доволен каза и Куинс.

Харч само я гледаше втренчено; от студения му взор тя цялата изстиваше.

– Да си направим тържество – предложи Джеликоу.

– Безкрайно тържество – поясни Куинс.

– Само петимата... – започна Джеликоу.

– ... стари приятели – приключи Паркър.

Сюзан затвори очи. Знаеше, че не е вярно. Не можеше да е вярно. Няма такова място като ада. Няма нито ад, нито рай. Винаги е била убеждена в това.

Но нали невярващите отиват в ада?

– Хайде да я чукаме сега, направо тук – предложи Джеликоу.

– Да – зарадва се Куинс.

Тя отвори очи.

Джеликоу спускаше ципа на панталона си.

– Не. Утре вечер – отсече Харч. – На седмата годишнина от смъртта ми. Искам и тя да разбере колко важно е това.

Джеликоу се поколеба с наполовина откопчан дюкян.

– Освен това – замисли се Паркър – нали искаме да ѝ го направим, където трябва. Тук мястото не е подходящо.

– Точно така – съгласи се Харч.

„Моля ти се. Боже, моля ти се – мислеше си Сюзан, – остави ме да се върна отново в дупката на заека... или нека просто да заспя. Мога просто да си легна тук на пейките... и да заспя... завинаги.“

– Хайде да разкараме оттук кучката. – Харч се изправи, сграбчи пуловера ѝ и я повдигна. – Отдавна чакам да дойде този момент – прошепна ѝ той отблизо.

Тя се опита да се откъсне от него.

Той ѝ зашлеви шамар.

Зъбите ѝ изтракаха, образите се размазаха пред очите ѝ. Клюмна и усети как я подхващат и други ръце.

Изнесоха я от черквата. Не проявиха никакво внимание към нея.

В линейката я привързаха към леглото, а Харч започна да приготвя инжекция.

Накрая тя успя да се изтръгне от летаргията си и попита:

– Ако това е адът, защо е нужно да ми биете инжекция, за да ме приспите? Защо просто не ми отправите някое заклинание?

– Защото така е много по-приятно – захилен отвърна той и с дива радост заби иглата в ръката ѝ.

Тя изкрепя от болка. После заспа.

ГЛАВА 17

Мъждукаща светлина.

Танцуващи сенки.

Висок, тъмен таван.

Сюзан беше в легло. Болнично легло.

Ръката я болеше на мястото, където Харч злобно бе забил спринцовката. Цялото тяло я болеше.

Не беше старата ѝ стая. В това помещение беше хладно, прекалено хладно за болница. Тялото ѝ под одеялата беше топло, но раменете, вратът и лицето ѝ бяха доста изстинали. Освен това тук беше влажно и мъгливо. Много мъгливо.

И познато.

Пред очите ѝ всичко бе зацапано. Примигна, но все още не виждаше нищо.

От напрегането ѝ прилоша. Почувства се като на въртележка, а не в легло – не спираше да се върти. После отново заспа.

По-късно.

Преди да отвори очи, остана неподвижна в леглото и се заслуша в рева на стичаща се вода. Дали вън още валеше? Приличаше ѝ на потоп, на Армагедон, на нов потоп.

Отвори очи и отново ѝ прилоша, макар и по-малко от преди. Мъждукащата светлина и танцуващите сенки я заобикаляха както и първия път. Но сега ѝ стана ясно, че това е пламъчето на свещ, залюлявано от течение.

Наклони глава върху възглавницата и забеляза свещите. Десет дебели восъчни цилиндъра бяха прикрепени към скалите и най-близките варовикови образувания.

Не!

Завъртя глава в обратната посока, към ревящата вода, но не видя нищо. Свещите прогонваха мрака на не повече от пет метра. Стичащата се вода беше значително по-далече, поне на двайсет и пет, трийсет метра, но нямаше съмнение, че течеше там, спускаше се и се пенеше в най-тъмните ъгли на пещерата.

Намираше се в Гръмотевичния дом.

„Не, не, не – казваше си тя. – Не, това е само сън. Сигурно имам треска.“

Затвори очи, за да не вижда свещите. Но не можеше да махне

пещерния дъх на мухъл, нито гръмотевичния шум на подземния водопад.

Че тя беше на четири хиляди и петстотин километра от Гръмотевичния дом, по дяволите. Намираше се в Орегон, а не в Пенсилвания.

Лудост.

Или е адът.

Някой рязко смъкна одеялата ѝ и тя стреснато отвори очи, извика.

Беше Ърнест Харч. Той сложи ръка върху крака ѝ и тя осъзна, че е гола. Харч плъзна длан по голото ѝ бедро, през щръкналите пубически косъмчета, по корема, по гърдите ѝ.

Докосването му я вцепени.

– Не, не още – усмихна се той. – Не още, сладка кучко. Има още малко време. Довечера. По времето, когато ми видяха сметката. Точно в мига, когато она проклет негър завря ножа в гърлото ми – точно тогава аз ще забия нож в твоето гърло, а в същото време и ще съм ти го начукал, ще се изпразвам в тебе и ще избутвам острието в хубавото ти гърло. Довечера, не сега.

Махна дланта си от гърдите ѝ. Вдигна другата си ръка и забеляза, че в нея държи спринцовка. Тя се опита да приседне. Джеликоу се появи до нея и я блъсна обратно.

– Искам да си починеш хубаво – заяви Харч. – Да бъдеш свежа за тържеството довечера.

И отново заби злобно иглата в нея. След като ѝ постави инжекцията, попита:

– Карл, знаеш ли какво ще ми направи най-голямо удоволствие, когато я убивам?

– Какво?

– Не е краят. А само началото. Ще я убивам отново и отново.

Джеликоу се изкиска.

– Такава е съдбата ти, кучко – заключи Харч. – Това е начинът, по който ще прекараш вечността. Ще те използваме всяка нощ и всяка нощ ще те убиваме. Всеки път ще го правим по различен начин. Има хиляди начини, безкрайно много начини да умреш. И ти ще се запознаеш с всичките.

Лудост.

Тя отново се унесе под въздействието на опиата.

Под водата. Беше под водата и се давеше.

Отвори очи, жадно пое въздух и се досети, че е само под шума на водата. На водопада.

Отново беше в леглото. Опита се да приседне и завивките се плъзнаха, но не ѝ стигнаха силите да се изправи. С разтуптяно сърце отново се отпусна върху възглавниците.

Затвори очи.

Но само за миг.

Или може би за час.

Нямаше как да е сигурна.

– Сюзан...

Приблужи се към нея и сега тя го видя ясно. Беше Джери. Ужасното гниещо лице. Устните му бяха по-забрали и по-подути от преди, целите в гной.

– Сюзан...

Тя изпищя. Колкото по-силно викаше, толкова по-бързо изглежда се завърташе леглото. Въртеше се някъде в далечни пространства.

Отново се събуди.

Въздействието на опиата бе почти отминало. Лежеше със затворени очи, боеше се да ги отвори.

Искаше ѝ се да не се бе събуждала. Нямаше желание изобщо някога да е будна. Искаше ѝ се да умре.

– Сюзан?

Тя не помръдна.

Харч повдигна с палец един от клепачите ѝ и от изненада тя примигна.

– Не се опитвай да ме заблудиш, тъпа кучко – ухили се той. – Знам, че си будна.

Тя се чувстваше изтръпнала. Уплашена, но изтръпнала. Ако имаше късмет, сковаването ѝ щеше да нараства, докато остане единственото ѝ усещане.

– Вече е почти време – съобщи Харч. – Знаеш ли го? След около един час тържеството започва. След три часа ще ти разрежа гърлото. И така ще ни останат два часа за забавление. Нали не искаме да разочароваме останалите момчета? Два часа трябва да им стигнат, как мислиш? Ти ще успееш да ги умориш бързо каквато си привлекателна.

Нищо не ѝ изглеждаше истинско. Беше прекалено шантаво, прекалено безсмислено, прекалено размазано в ъглите, за да бъде истина. Болнично легло посред пещерата? Това е невъзможно. Ужасът, насилието, закана за ново насилие, неподправената злоба на Харч... всичко напомняше най-вече на сън.

И все пак тя усещаше болка на два места по ръката си, където той

бе забил спринцовката. Това го чувстваше истински.

Харч отхвърли завивките и отново я разголи.

– Мръсник – прошепна тя така тихо, че едва чу собствения си глас.

– Просто искам да се подготвя – изсумтя той. – Кажи, сладурче, ти не го ли очакваш със същото нетърпение като мен? Ммм?

Тя затвори очи с надеждата да се откъсне и...

– Харч! – ... чу Макгий да извиква името на мъчителя й.

Отвори очи и видя Харч да се обръща със стреснато изражение.

– Ти какво търсиш тук? – изръмжа той.

Сюзан нямаше сили да приседне в леглото, затова само вдигна глава от възглавницата, доколкото можа, което не беше кой знае колко, и видя Джеф Макгий. Стоеше на не повече от метър от края на леглото. Трептящите пламъчета на свещите се отразяваха в него и той изглеждаше облечен в накъдрена черна пелерина. Беше насочил към Харч дългоцевен пистолет.

– Ти какво, по дяволите... – започна Харч.

Макгий го простреля в лицето. Той падна назад, където не се виждаше, и се удари силно в пода.

Пистолетът бе издал съвсем тих звук и Сюзан се досети, че част от дългото дуло е заглушител.

Тихият изстрел, видът на размазаното лице на Харч, трясъкът от стропилото се тяло – всичко това имаше особеностите на реално събитие. Не беше стилизираното, пресилено и продължено до безкрайност сюрреалистично насилие, на което беше подложена през последните няколко дни; тук нищо не приличаше на сън. Беше смърт – студена, жестока, бърза.

Макгий заобиколи леглото й.

Сюзан примигна към пистолета. Тя бе все така обърквана и при този странен поврат на събитията. Почувства се като залюбяна на ръба на пропаст:

– Сега мой ред ли е?

Той пхна пистолета в страничния си джоб.

В другата си ръка носеше някаква чанта и я пусна на леглото до нея. Не, не беше чанта. Калъф от възглавница, натъпкан с нещо.

– Да се махаме оттук – каза.

Започна да изважда дрехи от калъфката. Нейни дрехи. Гащички. Тъмни панталони. Бял пуловер. Мокасини.

В дъното на калъфката имаше още един голям, кръгъл предмет и тя го гледаше с нарастващ страх. Отново я обзе усещането, че спи,

реалността избледня и изведнъж реши, че последният предмет в кальфката е отрязаната, гниеща глава на Джери Стийн.

– Не! – извика. – Стига!

Той извади последния предмет. Беше просто дънковото й яке, навито на топка.

А не глава на мъртвец.

Но тя не се почувства по-добре. Все още бе объркана, не успяваше да се залови за реалността и да се успокои.

– Не – отсече. – Не. Вече не мога да понасям. Просто свършвай.

Макгий я погледна за миг странно, а после сините му очи показаха, че се е досетил:

– Мислиш си, че това е декор за още една поредица от гадни малки сцени.

– Много, много съм уморена – призна си тя.

– Не е – настоя той. – Не е декор.

– Просто искам всичко това да свърши.

– Виж, половината от умората ти се дължи на наркотика, който са ти слагали. След малко ще се освежиш.

– Махай се.

Вече не можеше да държи главата си изправена. Отпусна се на възглавниците.

Дори не я беше грижа, че лежи гола пред него. Не се протегна към завивката. А и не беше сигурна, че биха й стигнали силите да я издърпа. Освен това всеки опит за благоприличие би изглеждал нелеп след всичко, което вече й бяха направили, след всичко, което бяха видели.

Беше й студено. Но и това нямаше значение. Нищо нямаше значение.

– Слушай – започна Макгий, – не съм очаквал, че ще разбереш какво става. Ще ти обясня после. Сега просто ми имай доверие.

– Някога ти имах – промълви Сюзан. – Вярвах ти.

– И ето ме сега при тебе.

– Да. Ето те при мене.

– Тук съм, за да те спася, глупачке. – Изрече го с чувство, което приличаше на истинско смущение и обич.

– От какво ме спасяваш?

– От ада – отвърна той. – Напоследък не ти ли повтаряха все за това? За ада. Това е едно от изискванията на програмата.

– Програмата?

Той въздъхна и поклати глава:

– Сега нямаме време за това. Просто трябва да ми вярваш.

– Махай се.

Подхвана раменете ѝ и я повдигна до седнало положение. Взе бяла пуловер и се опита да мушне ръцете ѝ в него.

– Стига толкова. – Тя се съпротивляваше, доколкото можеше. – Стига с тези отвратителни игри.

– Боже! – изстена той. Остави пуловера и ѝ помогна да намести глава отново на възглавницата. – Стой така и слушай. Можеш ли да слушаш?

Преди тя да успее да му отговори, той извади тънко фенерче от джоба на самото си, светна го и забърза нанякъде в мрака. Шумът от водопада, към който беше тръгнал, скоро заглуши стъпките му.

Може би сега щеше да я остави на мира. Или щеше да я довърши. Едното или другото. Затвори очи. Ревът на водопада изведнъж спря.

За секунда Гръмотевичният дом се превърна в дом на тишината.

Тя се намръщи и отвори очи. За миг си помисли, че е оглушала.

Макгий ѝ извика някъде от тъмнината:

– Чуваш ли това? Беше само магнетофонен запис на водопад. – Докато говореше, се приближаваше към нея и вече нямаше шум, който да заглушава стъпките му. – Беше магнетофонен запис, който гърмеше през четири големи високоговорителя. – Дойде под светлината на свещите и изключи фенерчето си. – Най-сухият водопад на земята. А тази пещера? Тя е просто купчина от книжни макети на скали, мукава и лепило. Сценичен декор. Затова има само няколко свещи; ако можеше да видиш малко по-нататък, щеше да разбереш, че всичко е измама. Разположена си в средата на голям училищен гимнастически салон, така че да имаш чувството за обширно пространство отвъд мрака. Бих светнал лампите, за да ти покажа, но не искам да привличам вниманието им. Прозорците са затъмнени, но ако се види и най-малката светлина, някой би могъл да забележи и да се втурне насам. А колкото до мириса на мухъл, ако се чудиш, той е взет от консерва, за която дават гаранция, че ще накара пещерняците да се чувстват в свои води. Някои от нашите хора са я изготвили в лабораторията. Нали са много сръчни?

– Какво представлява Уилоук? – попита тя, защото все пак се заинтересува въпреки страха, че отново я въвлечат в някаква постановка.

– Ще ти обясня в колата – обеща ѝ Макгий. – Сега нямаме време. Просто трябва да ми вярваш.

Тя се поколеба, главата ѝ още се въртеше.

– Ако не ми вярваш – добави той, – може и никога, да не разбереш

какво е Уилоуок.

Бавно въздъхна:

– Добре.

– Знаех си, че имаш дух – усмихна се той.

– Нужна ми е помощ.

– Знам.

Остави го да я облече. Чувстваше се като малко момиченце, когато той ѝ нахлуваше пуловера, обуваше гащичките и дънките и накрая сложи и обувките ѝ.

– Мисля, че няма да мога да ходя – усъмни се тя.

– Не съм и мислел да те карам да ходиш. Можеш ли поне да държиш фенерчето?

– Мисля, че да.

Той я вдигна:

– Лека си като перо. Голямо перо. Дръж се здраво за врата ми със свободната си ръка.

Тя насочи лъча, накъдето той ѝ поръча, а той я изнесе от псевдопещерата през пода на гимнастическия салон. Светлината на фенерчето подскочаше по лъскавия паркет; по едно време видя, че минават под баскетболен кош. После се спуснаха по бетонно стълбище, минаха през врата, която Макгий бе оставил притворена, и се озоваха в съблекалня. Тук лампите светеха, а тримата мъртъвци бяха проснати в пространството между стаята на треньора и съблекалните. Джеликоу и Паркър бяха на пода. Половината от лицето на Джеликоу липсваше. В гърдите на Паркър се виждаха две дупки. Куинс лежеше на една пейка и по пода още се стичаше кръв от раната на врата му.

Макгий беше започнал да се запъхтява, но я пренесе между шкафчетата, покрай душовете и през друга притворена врата. Мина ребром през нея и се озоваха в добре осветен коридор.

На пода тук лежеше още един мъртвец.

– Кой е той? – попита Сюзан.

– От охраната.

Повървяха малко през коридора, завиха по друг коридор и излязоха до няколко метални врати, до които имаше нов труп, явно на втори войник.

– Изгаси фенерчето – заръча ѝ Макгий.

Тя го щракна, а той натисна лоста за отваряне на една от металните врати и тогава се озоваха отвън.

Беше чиста, хладна нощ. Бе изминал почти цял ден, през който тя

бе влизала и излизала от наркотичния сън.

В училищния паркинг имаше две коли. Вече много задъхан, Макгий я отнесе до син шевролет и я опря на земята. Тя се облегна на колата, тъй като краката ѝ не можеха да я удържат дори за няколко секунди, които му трябваша да отвори вратата и да ѝ помогне да се настани.

Тръгнаха направо по главната улица към покрайнините на Уилоуок и накрая излязоха на междуградско шосе. Отдалечаваха се не само от Уилоуок, но и от болницата, в която бе лежала. Никой от двамата не проговори, докато не изчезнаха и последните светлини на града, докато покрай тях остана само дивата извънградска зеленина.

Сгушена в седалката до шофьора, Сюзан обърна поглед към Макгий. Лицето му изглеждаше странно под зелената светлина от таблото. Странно, но не заплашително.

Тя все още не му се доверяваше напълно. Не знаеше на какво да вярва.

– Разкажи ми – подкани го.

– Просто не знам откъде да започна.

– Откъдето и да е, по дяволите. Просто започни.

– Корпорацията „Майлстоун“.

– Там на хълма ли?

– Не, не. Табелата, която си видяла край алеята на болницата, когато избяга с понтиака, бе поставена само да те обърка, да подсили чувството ти за неизвестност.

– Тогава онова място наистина е било болница.

– Болница... и много други неща. Истинската корпорация е в Нюпорт Бийч.

– И аз съм работила там?

– О, да. Всичко това е вярно. Макар че не говори с Филип Гомез по телефона. Това беше човек в Уилоуок, който се преструваше, че е Гомез.

– Но какво съм правила в „Майлстоун“?

– Корпорацията е инкубатор за идеи, както ти бях казал. Но не обслужва частната промишленост. Тя е прикритие за свръхсекретно американско военно поделение, което работи под прекия контрол на министъра на отбраната и на президента. Конгресът дори не знае, че го има; финансирането му се осигурява по много заобиколен начин. В „Майлстоун“ са събрани двайсет и четирима от най-добрите учени в страната и за тях е осигурена навярно най-пълната справочна библиотека и най-съвършената компютърна система в света. Всеки от тях е

блестящ специалист в своята област, а има специалисти от всички научни области.

– И аз съм един от експертите? – попита тя, като все още не можеше да си спомни нищо за „Майлстоун“, а дори не бе убедена, че наистина съществува.

– Ти си единият от двамата им физици по елементарните частици.

– Не си спомням.

– Знам.

Докато се движеха през тъмната гориста местност, Макгий ѝ разказа всичко, което знаеше за „Майлстоун“ – или поне всичко, което твърдеше, че знае.

Основната цел на корпорацията (според Макгий) била да развие най-съвършеното оръжие – лъч от елементарни частици, някакъв нов вид лазер, ново биологическо оръжие, чрез което ядреното оръжие не само би остаряло, а би станало ненужно. Правителството на САЩ от известно време било убедено, че Съветският съюз се стремил към ядрено превъзходство с недвусмисленото намерение да нанесе пръв атомен удар в момента, когато се убедял, че това би му осигурило чиста и безболезнена победа. Но доскоро било невъзможно да се убеди американската общественост в отчаяната нужда от превъоръжаване. Затова в средата на седемдесетте години президентът и министърът на отбраната не виждали друга надежда освен чудото, оръжието-чудо, което щяло да засенчи съветския арсенал и да избави човечеството от перспективата за ядрено унищожение. Докато явно било невъзможно да се предприеме масирано укрепване на армията, което би струвало стотици милиарди долари, било възможно да се основе нова научна организация и тя да се финансира по-добре от всякога с надеждата, че американският технически гений ще успее да спаси страната. В определен смисъл „Майлстоун“ се превърнал в последната надежда за Америка.

– Но тези изследвания вече несъмнено са били направени – обади се Сюзан. – Защо тогава е имало нужда от нова програма?

– Антивоенно настроените елементи сред изследователския екип – главно студентите, стажуващи в лабораториите – започнали да крадат данни и да ги предоставят на всички, които биха искали да участват в борбата срещу военната машина на Пентагона. В средата на седемдесетте години университетските проучвания за ново оръжие били почти преустановени. Желанието на президента било тези изследвания да продължат напълно секретно, така че всеки успех да остане притежание единствено на Съединените щати.

Години наред съветското разузнаване дори не подозирало за съществуването на „Майлстоун“. Когато агентите на КГБ накрая научили за корпорацията, се уплашили от онова, към което САЩ се стремели – или вече били постигнали, – от целта им да обезсилят съветската военна машина. Знаели, че трябва да се доберат до някой от учените в корпорацията и да го подложат на многоседмичен напрегнат разпит.

Шевролетът започна да се спуска прекалено бързо по някакъв стръмен хълм.

– Учените в „Майлстоун“ били подтиквани да се запознават с изследванията на колегите си, за да са в състояние да разработват и междинни области, както и да се възползват от съпоставката на идеите. Всеки от двайсет и четиримата шефове на отдели в „Майлстоун“ е добре осведомен за голяма част от приложимите хрумвания, до които се е стигнало в корпорацията. А на това искам да обърна особено внимание. С други думи, много от бъдещите планове на Пентагона могат да се научат от всеки служител.

– Така че руснаците са решили да отвлекат мене – предположи Сюзан, която постепенно започваше да му вярва, макар все още да бе изпълнена със съмнения.

– Да. В КГБ са успели да научат имената на учените от „Майлстоун“ и са се запознали с биографията на всеки от тях. Спрели са се на тебе, защото ти си имала сериозни скрупули относно моралната страна на оръжейните проучвания. Заела си се с тази работа веднага след защитата на докторската си дисертация, била си само двайсет и шест годишна, тоест не си била достатъчно улегнала, за да си изградиш задълбочена представа за ценностната система. В течение на годините си се безпокояла все повече за работата си и за въздействието ѝ върху идните поколения. Появили са се съмнения. Споделяла си ги с колегите си и дори си поискала един месец отпуска, за да обмислиш положението си. Явно си стигнала до някакво решение, защото си се върнала на работа, но без да се отърсиш от съмненията си.

– Слушам те, но все още мисля, че би могъл да говориш за съвършено непознат човек. – Сюзан отново го изгледа с подозрение. – Защо не си спомням изобщо нищо и сега, когато ми разказваш?

– Сега ще ти обясня – обеща ѝ той. – Всеки момент ще ни спрат.

Достигнаха подножието на голям хълм и завиха там. Пред тях имаше отсечка от километър и половина прав път, чието начало бе преградено с бариера.

– Какво е това? – разтревожи се Сюзан.

– Контролен пункт.

– Значи тук смяташ да ме предадеш в ръцете им. И играта отново ще загубее. – На нея явно ѝ бе трудно да повярва, че той е на нейна страна.

Той се намръщи и се обърна към нея:

– Просто ме остави да имам грижата, става ли? Напускаме строго секретна военна база и ще трябва да минем през контролния пункт. – Извади две служебни карти от джоба на самото си, докато караше с една ръка. – Наведи се и се направи на заспала.

Тя отпусна глава на седалката, като разглеждаше ярко осветения контролен пункт – две бараки с врата помежду им с крайчето на очите си. После се отпусна и отвори уста като че ли спеше дълбоко.

– Не казвай нищо.

– Добре – съгласи се тя.

– Каквото и да стане – не казвай нищо.

Макгий забави скоростта, спря и спусна прозореца си.

Сюзан чу скърцане от приближаващи се ботуши.

Войникът заговори, а Макгий му отвърна. Не на английски.

Тя така се стресна, когато ги чу да говорят на чужд език, че едва не ги погледна. Не ѝ бе хрумнало да го попита защо е нужно да се прави на заспала, след като той имаше документи, с които щяха да минат през контролния пункт. Явно не бе искал да се налага тя да говори с охраната – една дума на английски и с двамата щеше да е свършено.

Чакането ѝ се стори безкрайно дълго, но накрая чу как барьерата пред тях се вдигна. Колата тръгна.

Отвори очи, но не посмя да погледне назад.

– Къде се намираме? – попита.

– Не позна ли езика.

– За съжаление май го познах.

– Руски.

Не можеше нищо да каже. Тръсна глава – не, не.

– На петдесет километра от Черно море сме – продължи той. – Натам и сме тръгнали. Към морето.

– В самия Съветски съюз! Това е невъзможно. Направо е лудост!

– Но е вярно.

– Не. – Смутено се сви към вратата. – Не може да е вярно. Това е още една постановка.

– Не е – настоя той. – Изслушай ме сега.

На нея не ѝ оставаше нищо друго. Нямахше намерение да се хвърля

от забързаната кола. А дори и да можеше да излезе от колата, без да се убие, не би могла да тича. Не би могла дори и с ходене да стигне особено далече. Ефектът от опиатите бе започнал да изчезва и силите ѝ се връщаха, но тя все пак бе изтощена и на практика безпомощна.

Освен това може би Макгий този път ѝ казваше истината. Не би се обзалажила за това. Но все пак...

– Агентите на КГБ те отвлякоха, докато беше на почивка в Орегон – обясни ѝ.

– Значи произшествие с колата не е имало?

– Не. Това беше просто част от програмата, която разработихме, за да улесним уилоуокското представление. Всъщност беше пленена в Орегон и изведена от САЩ с дипломатически полет.

– Защо не мога да си го спомня? – намръщи се тя.

– Беше упоена по време на цялото пътуване до Москва.

– Но поне би трябвало да помня как ме отвличат.

– Всичките ти спомени за това събитие бяха внимателно изтрити от съзнанието ти посредством някои химически и хипнотични средства...

– Промиване на мозъка.

– Да. Налагаше се да изтрием спомените ти за отвличането, за да може уилоуокската програма да ти се стори достатъчно правдоподобна.

Имаше десетки въпроси за Уилоуок и за програмата, която той непрекъснато споменаваше, но се съдържа и го остави да ѝ разкаже както той намере за добре.

– В Москва първо те отведоха в ареста на КГБ, доста неприятно място в затвора Любянка. Когато не пожела да отговаряш на въпросите и при стандартните психологически уловки, играта е загубяла. Не са те били или нещо подобно. Не е имало менгемета. Но в някои отношения е било по-зле и от физически тормоз. Изпробвали са широк спектър от неприятни опиати върху теб, медикаменти с изключително опасни странични ефекти, физически и психически вредни боклуци, които никога не би трябвало да се прилагат върху хора каквито и да са подбудите. Разбира се, всичко това е стандартна процедура в практиката на КГБ за извличане на данни от упорит информатор. Но веднага след като прибегнали до тези методи, веднага след като са се опитали да те принудят да отговаряш, се случило нещо странно. Ти си загубила цялата си съзнателна памет за работата си в „Майлстоун“, до най-дребния детайл, а на мястото, където са се намирали спомените, е останала само зееща дупка.

– Зеещата дупка продължава да е там – обади се тя.

– Да. Дори и под упойка, дори и съвършено спокойна, ти не си

могла да съобщиш нищо на КГБ. Работили са упорито върху тебе в продължение на пет дена преди накрая да открият какво се е случило.

Макгий замълча и намали скоростта на колата, тъй като доближаваха малко село от около стотина къщи. Миниатюрното населено място по абсолютно нищо не напомняше на Уилоуок. И явно не беше в Америка. Ако не се броят няколкото пръснати електрически крушки, то сякаш принадлежеше към друг век. Покривите на някои от къщите бяха каменни, а на други дървени, при това с кръпки. Всички постройки бяха неугледни и мрачни, с много малки прозорци. Чувстваше се нещо средновековно.

Когато отминаха селото и излязоха отново на шосето, той отново натисна силно газта.

– Щеше да ми казваш защо съм загубила всичките си спомени за „Майлстоун“ – напомни му Сюзан.

– Да. Ами оказа се, че когато някой се кани да постъпи на работа върху някой проект на „Майлстоун“, той трябва ла се съгласи да се подложи на поредица от сложни процедури за промяна на поведението, които да го лишат от възможността да разговаря за работата си с когото и да е извън пределите на корпорацията. Ако не приеме този тип лечение, просто не го назначават. Освен това дълбоко в подсъзнанието на всички служители от „Майлстоун“ е вграден умно измислен психологически механизъм, който е в състояние да предизвика блокиране на паметта, което да попречи на възможните чужди агенти да ги насилват да им разкажат нещо съществено. Когато някой се опита да измъкне поверителна информация от служител на „Майлстоун“ с помощта на мъчения, опиати или хипноза, всички съзнателни познания на служителя за работата му веднага се оттеглят далече назад, в дълбокото му подсъзнание, зад непреодолима стена, откъдето не могат да се измъкнат.

Сега тя вече знаеше защо не може да си спомни дори как изглежда лабораторията ѝ в корпорацията.

– Но всички спомени са още тук, някъде вътре в мен, нали?

– Да. Когато и ако напуснеш Съветския съюз, когато се завърнеш в Щатите, „Майлстоун“ положително ще разполага с някаква процедура за елиминиране на бариерата и за възвръщане на паметта ти. И навярно това е процедура, която може да се извърши единствено там между тебе и компютъра. След положителното установяване на самоличността ти чрез отпечатъци от пръстите, компютърът сигурно ще възпроизведе само за теб поредица от деблокиращи кодове. Това, разбира се, е само хипотеза. Ние всъщност не знаем как биха възстановили паметта ти; ако

знаехме, щяхме да използваме същите методи. Вместо това решихме да приложим уилоуокската програма, като се надявахме да разбием бариерата с брутална поредица от психологически травми.

Нощният пейзаж профучаваше край тях. Околностите изглеждаха много по-гладки, отколкото бяха покрай Уилоуок. Имаше и по-малко дървета. Издигналата се луна озаряваше всичко с призрачно сияние.

Сюзан се отпусна в седалката си, и уморена, и напрегната, наблюдаваше лицето на Макгий, докато ѝ говореше, опитваше се упорито да открие по него някакви свидетелства за измама, надяваше се отчаяно, че не подготвя постановката на още една брутална психологическа травма.

– Барьерата пред паметта може да бъде мотивирана от всяко чувство – любов, омраза, страх, – но най-действен е страхът – обясни Макгий. Той е бил възпиращото средство, използвано от „Майлстоун“ при работата им върху тебе. Страхът. На дълбоко подсъзнателно равнище ти изпитваш ужас да не откриеш каквото и да е за работата си, защото те са използвали хипнотични внушения и опии, за да те убедят, че ще умреш по мъчителен и болезнен начин в мига, когато разкриеш и най-дребната подробност пред чуждите агенти. Страховата бариера е най-трудна за преодоляване, обикновено това е направо невъзможно – особено, ако е така добре имплантирана като твоята.

– Но сте открили начин.

– Не лично аз. На работа към КГБ има десетки учени, които са специалисти по похватите за поведенческите промени – промиване на мозъци и така нататък. Някои от тях смятат, че страховата бариера може да се преодолее, ако субектът – или ти, в нашия случай – бъде подложен на страх, по-голям от онзи, върху който е изградена барьерата. Не е особено лесно да се открие страх, който е по-силен от страха смърт. За повечето хора той е номер едно. Но в КГБ са следвали много сериозно живота ти, преди да решат да те отвлекат и когато са разгледали отново досието ти, решили, че знаят къде е слабото ти място. Потърсили са събитие от миналото ти, което да може да се възстанови и да се преиграе като жив, истински кошмар, да се превърне в нещо, което би те уплашило повече от смъртта.

– Гръмотевичният дом – сковано промълви тя. – Ърнест Харч.

– Да – кимна Макгий. – Решили, че там е разковничето за плана им. След като те изучавали известно време, в КГБ дошли до мнението, че ти си изключително подредена, организирана и рационална личност, че би ненавиждала безпорядъка и небрежното мислене. Всъщност целият ти живот изглеждал почти натрапчиво и маниакално подреден.

– Маниакално подредена? Да – съгласи се тя. – Сигурно съм такава. Или поне бях.

– В КГБ решили, че най-добрият начин да те накарат да се спускаш по шевовете е да те запратят в един кошмарен свят, в който всичко лека-полека става все по-нерационално, в който мъртвите са оживели, а никой и нищо не е онова, което изглежда. Така че те довеждат в Уилоуок, затварят едното крило на болницата за изследвания на човешкото поведение и я превръщат в сцена за старателно изготвения си спектакъл. Възнамеряваха да те докарат постепенно до състояние на психически и (или) емоционален срив, чиято връхна точка да бъде във фалшивия Гръмотевичен дом. Бяха замислили наистина една твърде гадна процедура. Изнасилване. Многократно изнасилване и мъчение от страна на четиримата „мъртъвци“.

Сюзан смаяна тръсна глава:

– Но да ме докарат до състояние на психически и емоционален срив... С какво бих могла да им помогна тогава? Дори ако страховата бариера бъде преодоляна, аз изобщо не бих била в състояние да им дам данните, които ги интересуват. Бих се превърнала в лигавещ се идиот... или катакотик.

– Това не би било постоянно. Психическите и емоционалните сринове, предизвикани от краткосрочни дразнителни, са най-лесното за лечение психическо разстройство – възрази Макгий. – Веднага след като те поставят на колене, биха премахнали страховата ти бариера с обещанието, че ще те спасят от ужаса в замяна на пълното ти покорство и сътрудничество. След това веднага биха се заели с възстановяването ти, с възвръщането ти към психическо равновесие или поне към нещо близко до него. Биха те довели до състояние, при което да могат да те разпитват и да вярват на данните, които ще им съобщиш.

– Но чакай – спря го тя. – Чакай малко. Събирането на двойниците, изготвянето на сценария за цялата ужасна история, подготовката за неочакваните случаи, приспособяването на крилото на болницата... за всичко това е било нужно много време. А съм била отвличена само преди няколко седмици... нали?

Той не отговори веднага.

– Нали? – настоя тя.

– Ти се намиращ в Съветския съюз вече повече от година – призна Макгий.

– Не. О, не. Не, не може да бъде.

– Така е. През цялото време просто си стояла затворена в Любянка

и си чакала нещо да се случи. Но не си спомняш за това. Всичко това е изтрито от паметта ти преди да те преместят в Уилоуок.

Объркването ѝ се замени от гняв:

– Изтрито? – Изправи се на седалката и сви ръце в юмруци. – И го казваш така спокойно. Изтрито. Говориш като че ли съм някакъв загубен магнетофон! Господи, прекарала съм цяла година в смрадлив затвор, а после са ми откраднали тази година, принудили са ме да преживея всичко това с Харч и останалите... – Гневът я задави.

Но вече осъзна, че му вярва. Почти напълно. Вече не изпитваше почти никакви съмнения, че това е истината.

– Имаш право да си вбесена. – Макгий я погледна, но очите му не се виждаха в светлината на таблото. – Но моля ти се, не се сърди на мене. Аз нямам нищо общо с онова, което ти се е случило тогава. Нямах нищо общо, докато накрая не те доведоха в Уилоуок, а тогава просто трябваше да изчакам благоприятен случай, за да мога да те измъкна оттам.

Пътуваха известно време, без да говорят, докато гневът на ѝ премина от точката на кипенето към тихо къркорене.

Стигнаха до края на огряното от луната море и завиха надясно по крайбрежното шосе, където накрая не бяха единствената кола по пътя. Останалите превозни средства бяха най-вече камиони.

– Кой, по дяволите, си ти? – нарани се накрая да попита Сюзан. – И какво е участието ти във всичко това?

– За да разбереш това – отвърна ѝ, – трябва първо да научиш какво представлява Уилоуок.

У нея отново се надигнаха объркване и подозрение:

– Дори и за цяла година не биха могли да построят града. Освен това не ми казвай, че са си направили този труд само за да разпитат мене за работата на „Майлстоун“.

– Права си – съгласи се той. – Уилоуок е построен в началото на петдесетте. Проектиран е да изглежда като съвършен модел на обикновен малък американски град и от тогава непрекъснато се усъвършенства и подновява.

– Но защо? Защо е нужно да се издига модел на американски град в средата на СССР?

– Уилоуок е учебен център. В него бъдещите дълбоко законспирирани съветски агенти се подготвят да изглеждат като американци, да бъдат американци.

– Какво е... дълбоко законспириран агент? – попита тя, докато

Макгий задминаваше един мудар съветски камион, чийто ауспух пушеше.

– Всяка година – продължи той – между триста и четиристотин подбрани, особено умни три-четиригодишни деца идват в Уилоуок. Отнемат ги от родителите им, на които не се обяснява за какво са отделени децата и които вече никога няма да ги видят. На децата се отреждат специални осиновители в Уилоуок. Оттук нататък с тях се случват две неща. Първо, преминават интензивни, всекидневни курсове по индоктриниране, които трябва да ги превърнат във фанатични съветски комунисти. И повярвай ми, аз не използвам думата „фанатични“ току-така. Много от тези деца се превръщат във фанатици, които биха накарали последователите на аятолах Хомейни да изглеждат като сериозни и разумни оксфордски професори. Двучасовите лекции по индоктриниране се провеждат всяка сутрин от живота им; още по-лошо – нощем са подложени на подсъзнателно внушение чрез специални записи, които им се пускат, докато спят.

– Звучи като че ли са създавали малка армия от деца-роботи – замисли се Сюзан.

– Точно това правят. Деца-роботи, шпиони-роботи. Както и да е, на второ място децата се научават да живеят като американци, да мислят като американци и да бъдат американци – поне на външен вид. Трябва да са в състояние да създават впечатлението, че са американски патриоти, без някога да разкриват основната си, фанатична преданост към съветската кауза. В Уилоуок се говори само американски английски. Децата израстват, без да знаят и дума руски. На английски са всичките им книги. Филмите, които се прожектират, също са американски. Записват се телевизионните програми от три американски канала и от много независими програми – забавни и спортни предавания, новини – и се пускат във всяка уилоуокска къща по кабелната телевизия. Тези деца израстват със същите средства за масова информация и със същите преживявания като истинските американски деца. Всяка група от питомците е възпитана да отговаря на обществените стандарти на съответното поколение истински американци. Накрая, след многогодишна подготовка, когато уилоуокските деца са погълнали цялата американска култура, когато всекидневните подробности от американския живот са напълно усвоени от тях, ги изпращат с безукорни документи в САЩ – обикновено на възраст между осемнайсет и двадесет и една години. Някои от тях постъпват в колежи и университети с помощта на изкусно подправени семейни биографии и свидетелства от гимназиите, които не могат да се оспорят,

особено, когато се потвърдят от мрежата съветски поддръжници в самите САЩ. Инфилтраторите постъпват на работа в различни промишлени предприятия, много от тях отиват на правителствена работа, където прекарват десет, петнайсет, двайсет или повече години и постепенно достигат престижни и авторитетни длъжности. На някои от тях никога няма да се наложи да се заемат с мръсната работа на съветските си шефове; ще живеят и ще умрат като американски патриоти – макар в сърцата си, в истинската си същност, да знаят, че са добри руснаци. А други ще бъдат използвани за саботаж и шпионаж. И се използват непрекъснато.

– Господи – възкликна Сюзан, – какви огромни средства трябва да се вложат в подобна програма! Маниакалните усилия, които са необходими да се основе и поддържа всичко това, са просто чудовищни. Дали наистина това си заслужава разходите?

– Съветското правителство е на това мнение – кимна Макгий. – И някои от постигнатите успехи са направо забележителни. Имат хора с отговорни длъжности в цялата американска космическа промишленост. Уилоуокски питомци има в армията, във флота и във военновъздушните сили не повече от няколкостотин, разбира се, но част от тях вече са сред висшия команден състав. Уилоуокските учени, които са на работа в информационните средства на СА разполагат с чудесна платформа за разпространение на дезинформация. От съветска гледна точка най-важните лоуокски възпитаници са един сенатор на САЩ, конгресмени, един щатски губернатор и още десетина влиятелни американски политици.

– Боже мой!

Тя временно забрави яда си и страха си, когато разбра огромните мащаби на цялата конспирация.

– Рядко се случва уилоуокски възпитаник да бъде превърнат в двоен агент и да започне да служи и на американците. Просто уилоуокските кадри са прекалено добре програмирани и прекалени фанатици, за да сменят пристрастията си. Болницата в Уилоуок, където ви държаха, служи като напълно обзаведен медицински център за града и е много по-добра от останалите болници другаде из Съветския съюз, но тя е също център за проучвания из областта на поведенческите изменения и контрола върху мозъчната дейност. Откритията ѝ в тези области също са помогнали на уилоуокските деца да се превърнат в най-добре ръководената, най-преданата и най-надеждната шпионска мрежа в света.

– А ти? Какво ще кажеш за себе си, Макгий? Къде е твоето място? И наистина ли се казваш Макгий?

– Не. Истинското ми име е Димитрий Николников. Роден съм руснак, родителите ми са от Киев, трийсет и седем годишен съм. Джеф Макгий е уилоуокското ми име. Виж, и аз съм едно от уилоуокските деца, макар че това беше в самото начало на програмата, когато тук се набираха юноши и се правеше опит да се превърнат в дълбоко законспирирани агенти след подготовка от три-четири години. Още преди да започнат да работят само с три-четиригодишни деца. Аз съм един от малцината, които изобщо са станали двойни агенти. Макар че те още не го знаят.

– Но те ще открият всички трупове, които си оставил след себе си.

– Тогава вече отдавна няма да ни има.

– Толкова си сигурен.

– Не може иначе. – Той ѝ се усмихна едва-едва. Алтернативата е просто немислима.

Сюзан отново почувства особената му сила, която беше една от причините да се влюби в него. „А дали още го обичам“ – зачуди се тя. Да. Не. Може би.

– На колко години беше, когато премина обучението си в Уилоуок?

– Нали ти казах, това беше още преди да започнат да ги вземат толкова малки и да ги обучават толкова много години. По мое време наборниците бяха дванайсет-тринайсетгодишни. Аз изкарах там от тринайсет до осемнайсетгодишна възраст.

– Значи си завършил подготовката си преди почти двайсет години. Защо тогава не са те внедрили в САЩ? Защо беше вече в Уилоуок, когато аз се появих?

Преди да успее да ѝ отговори, движението по тъмния път пред тях започна да забавя ход. Камионите със светнали стопове започнаха един след друг да спират.

Макгий натисна спирачките на шевролета.

– Какво става? – изведнъж се разтревожи Сюзан.

– Това е Батумският контролен пункт.

– Какво е това.

– Станция за проверка на пътните листове пред северния вход към град Батуми. Оттам трябва да вземем кораба, който ще ни изведе от страната.

– Разказваш ми за това с такава лекота като че ли просто отиваме някъде за ваканцията си – забеляза тя.

– Може и тъкмо така да излезе, ако имаме още малко късмет.

Колоната от коли вече едва помръдваше, докато всеки от

шофьорите показваше документите си на униформения мъж. Той бе въоръжен с автомат, праметнат през лявото му рамо.

Друг униформен мъж се надигаше до каросериите на някои от камионите и оглеждаше с помощта на фенерчето си вътрешността им.

– Какво търсят? – попита Сюзан.

– Не знам. Обикновено това не се прави на този контролен пункт.

– Дали не търсят нас?

– Съмнявам се. Не вярвам вече да са открили, че сме напуснали Уилоук. Би трябвало да имаме още поне един час. Каквото и да търсят войниците, изглежда, не е чак толкова важно. Карат го малко през пръсти.

Още един камион отмина бариерата. Колоната се помести малко. Между контролния пункт и шевролета оставаха три камиона.

– Навярно просто се надяват да попаднат на някой черноросаджия с контрабандна стока – предположи Макгий. – Ако търсеха нас, щяха да са много повече и щяха да обръщат всичко с главата надолу.

– Защо, толкова ли сме важни?

– И още как – замислено каза той. – Ако изпуснат тебе, ще трябва да се простят с надеждата за един от най-големите разузнавателни удари на всички времена.

През бариерата премина още един камион.

– Ако успеят да те пречупят и да се доберат до тайните, които знаеш – продължи Макгий, – ще имат достатъчно данни, за да наклонят везните на равновесието между Изтока и Запада завинаги в полза на Изтока. Ти си много важна за тях, мила госпожице. А щом разберат, че и аз съм им изменил, ще имат също толкова силно желание да върнат и мене. А може да съм им нужен и повече, защото ще трябва да узнаят колко от дълбоко законспирираните им агенти в САЩ са компрометирани.

– А колко от тях си компрометирал?

– Всичките – засмя се той.

Дойде и техният ред на контролния пункт. Макгий свали прозореца си и им подаде двата пропуска. Проверката беше съвсем формална – върнаха им документите почти веднага след като ги поеа.

Макгий благодари на войника, чието внимание вече бе насочено към камиона зад тях. После се насочиха към Батуми и Макгий вдигна прозореца си.

– Хайка за черноросаджии, както и предполагам – обясни той.

Когато поеа през предградията на малкия пристанищен град,

Сюзан отново попита:

– Щом си завършил в Уилоуок на осемнайсет години, защо не са те внедрили в САЩ преди деветнайсет години?

– Внедриха ме. Завърших там колеж и медицински факултет със специалност бихейвиористика – наука за човешкото поведение. Но когато успях да получа с връзки отговорна работа в Пентагона, вече престанах да съм верен руснак.

Нали ти казах, по онова време възпитаниците се подбираха на тринайсетгодишна възраст. Още не включваха тригодишните в уилоуокската програма. Аз бях изживял нормално дванайсетте си години в Русия, преди да започне подготовката ми, така че имах някаква база, въз основа на която да сравнявам американската и съветската система. Изобщо не ми беше трудно да се преориентирам. Изпитвах любов към свободата. Отидох във ФБР и им разказах всичко за себе си и за Уилоуок. Първите няколко години ме използваха за пренасяне на неверни сведения, които объркваха съветските кроежи. А след пет години бе взето решение да се върна в СССР като двоен агент. ФБР ме „арестува“. Последва голям процес, на който отказах да призная каквото и да е. Във вестниците ме наричаха „мълчаливия шпионин“.

– Господи, спомням си! По онова време това беше голяма история.

– Широко беше разпространена версията, че макар и заловен при предаване на поверителна информация, аз бях отказал дори да назова и страната, за която работя. Всички знаеха, че е Русия, разбира се, но аз играех удобната роля на мъченик. В КГБ бяха изключително доволни.

– Което е било целта, нали?

– Разбира се. След процеса получих присъда за много години затвор, но не лежах дълго. След по-малко от месец СССР набързо ме замени за един заловен американски агент. Когато ме върнаха в Москва, бях посрещнат като герой, който е запазил тайната на уилоуокската програма и дълбоко законспирираната шпионска мрежа. И тук станах прочутият мълчалив шпионин. Накрая ме върнаха на работа в старата ми алма матер, което беше и голямата надежда на ЦРУ.

– И от тогава предаваш информация в другата посока към Съединените щати.

– Да – кимна той. – Имам двама помощници в Батуми, двама рибари, които са на договор с държавно предприятие и затова са собственици на корабчетата си. Те са грузинци, разбира се. Ние сега се намираме в Грузинската ССР, а много грузинци ненавиждат московската власт. Предавам данните на рибарите си, а те от своя страна ги предават на

турските си колеги, с които си определят среща в средата на Черно море. А след това материалите някак стигат до ЦРУ. Един от тези рибари ще заведе и нас при турците, горе-долу както предава и съобщенията ми. Поне се надявам да го направи.

Достъпът до доковете на Батуми бе ограничен – там се отиваше само след проверка в един от няколко контролни пункта. Имаше охранявани входове, през които преминаваха натоварени със стока камиони, един вход, предназначен за военни превозни средства, и входове за докерите, моряците и останалите работници, които бяха длъжни да се движат пеша; Сюзан и Макгий тръгнаха към един от тях.

Нощем доковете бяха слабо осветени и мрачни освен при контролните пунктове, където имаше включени прожектори. Вратата за пешеходците се охраняваше от двама униформени войници, въоръжени с автомати „Калашников“ – бяха увлечени в оживен разговор, който се чуваше и извън бараката им. Никой от тях не пожела да излезе от топлата барака, да ги огледа по-отблизо. Макгий плъзна фалшивите документи през прозорчето на гишето. По-възрастният ги погледна бегло и бързо им ги върна, без да спира да говори с другия.

Металната врата, покрита с бодлива тел, се дръпна автоматично, когато единият от войниците натисна нещо отвътре. Макгий и Сюзан необезпокоявани излязоха на доковете, а вратата се затвори зад тях.

Вървяха в тъмнината, като Сюзан се придържаше за ръката на Макгий, към няколкото реда големи тъмни сгради, от които не можеха да видят пристанището.

– А сега? – прошепна тя.

– Трябва да намерим рибарския кей и да потърсим корабчето „Златната мрежа“ – обясни Макгий.

– Изглежда прекалено лесно – замисли се Сюзан.

– Прекалено лесно – повтори неспокойно той. Младият мъж отново погледна към контролния пункт и лицето му остана разтревожено.

Леонид Голодкин беше капитанът на „Златната мрежа“, трийсетметров риболовен траулер с огромно пространство за складиране на улова. Беше червендалест грубоват човек с ъглесто, обветрено лице и големи ръце.

Един от моряците му го извика и той дойде до перилото на мостчето, пред което го чакаха Макгий и Сюзан в слабата жълта светлина на пристанищната лампа. Голодкин се намръщи. Двамата с Макгий започнаха да говорят бързо и емоционално на руски.

Тя не разбираше думите им, но ѝ беше съвсем ясно какво бе

настроението на капитана. Едрият мъж бе сърдит и уплашен.

Нормално, когато Макгий имаше да изпраща материали чрез Голодкин до турските рибари, той му ги предаваше чрез един батумски продавач на контрабандна водка, чието седалище бе през няколко улици от доковете. Двамата почти не се бяха срещали лично и Макгий никога не бе идвал при корабчето. До тази нощ.

Голодкин притеснено огледа доковете, като явно се боеше от любопитни минавачи, агенти на тайните служби. В продължение на един ужасно дълъг миг Сюзан си мислеше, че ще им откаже да се качат. После Голодкин отмести с нежелание подвижната част на перилото при мостчето и им даде знак да се качат. След като с мърморене бе решил да ги вземе, той явно бързаше да ги прибере във вътрешността на траулера, където никой няма да ги види.

Прекосиха задната площадка, стигнаха до спирална метална стълбичка и се спуснаха долу. Тръгнаха след капитана по студен и мрачен коридор с дъх на мухъл, като Сюзан се чудеше дали някога отново ще попадне на място, което да не ѝ изглежда чуждо и противно.

Каютата на капитана в края на коридора също бе неприветлива, макар помещението да беше добре отоплено и ярко осветено от трите лампи. Имаше бюро, на което бе оставена полупълна бутилка коняк, – библиотека със стъклени прегради, шкаф за напитки и четири стола. Койката бе отделена от каютата със спусната завеса.

Голодкин им посочи два от столовете и те седнаха. Макгий посочи с глава бутилката и попита Сюзан:

– Искаш ли чаша от това?

Тя цялата трепереше. От самата мисъл за коняка ѝ стана по-топло:

– Да. Сега ще ми дойде много добре.

Той помоли на руски Голодкин да им сипе коняк, но преди капитанът да успее да отговори, завесата пред нишата прошумоля и ги накара да се обърнат натам. Прошумоля... и се отвори. В каютата влезе доктор Лион Витески. Той държеше пистолет със заглушител и се усмихваше.

Младата жена бе потресена. Разсърдена, че отново са я предали и разгневена, че са я накарали да участва в още един спектакъл, тя погледна към Макгий сърдита за собственото си доверие към него.

Но Макгий изглеждаше изненадан колкото нея. При вида на Витески той се надигна от стола си и посегна към джоба на сакото за своя пистолет.

Капитан Голодкин го спря и отне оръжието му.

– Леонид – обвинително надигна глас Макгий. После добави нещо

на руски, което Сюзан не разбира.

– Не обвинявай горкия Леонид – спря го доктор Витески. – Той нямаше друг избор, освен да застане на наша страна. Сега седни, моля ти се.

Макгий се поколеба, но седна. Погледна към Сюзан, видя съмнението в очите ѝ и я увери:

– Не знаех.

Искаше да му повярва. Лицето му бе станало пепеляво на цвят, в очите му имаше страх и изглеждаше като човек, който изведнъж се е сблъскал със смъртта. „Но той е добър актьор“ – припомни си тя. Дни наред я беше лъгал; може би продължаваше да я заблуждава.

Витески заобиколи бюрото и седна на капитанския стол.

Голодкин застана до вратата с непроницаемо лице.

– Знаехме за теб вече две години и половина – съобщи Витески на Макгий.

Бледото лице на Макгий се зачерви. Смущението му изглеждаше неподправено.

– Знаехме и за контактите ти с Леонид почти от същото време – продължи Витески. – Добрият капитан работи за нас още откакто открихме, че го използваш за куриер.

Макгий погледна към Голодкин.

Капитанът се изчерви и пристъпи на място.

– Леонид? – попита Макгий.

Той се намръщи, вдигна рамене и каза нещо на руски. Сюзан наблюдаваше Джеф Макгий, а той наблюдаваше капитана, който изглеждаше искрено засрамен.

– На Леонид не му оставаше нищо друго, освен да те предаде – подхвана пак Витески. – Просто го държахме в ръцете си. Заради семейството му, разбира се. Не му се харесваше да го използваме като двоен агент, но знаеше, че сме го хванали натясно. Беше ни доста полезен и аз съм убеден, че пак ще го използваме за разобличаване и на други агенти.

– Значи през последните две години всеки път, когато съм предавал нещо по Леонид... – започна Макгий.

– ... той ни го доставяше право на нас – довърши Витески. – Ние го преглеждахме, редактирахме го, вкарвахме лъжливи данни, за да заблудим ЦРУ, а после го връщахме на Леонид. И тогава той го предаваше на турците.

– По дяволите – огорчено изруга Макгий.

Витески се изсмя. Взе чашата с коняк и отпи от кехлибарената течност.

Сюзан гледаше двамата мъже и се чувстваше все по-неспокойна. Започна да мисли, че това все пак не е още един спектакъл. Започна да мисли, че Макгий наистина е искал да я измъкне оттук и че наистина е бил предаден. Което значеше, че и двамата са загубили последния си шанс да се измъкнат.

Макгий се обърна към Витески:

– Щом сте знаели, че ще се опитам да спася Сюзан, защо не ме спряхте преди да я изведа от имитацията на Гръмотевичния дом, преди да разруша илюзията?

Витески отново отпи от коняка.

– Вече бяхме решили, че не можем да я пречупим. Тя просто не се поддаваше на програмата. Ти самият го видя.

– Бях наполовина обезумяла от страх – намеси се Сюзан.

Витески я погледна и кимна:

– Да. Наполовина обезумяла. И според мене нямаше да стигнеш подалече. Нямаше да се пречупиш. Прекалено стабилна си, скъпа моя. В най-лошия случай би потънала в някакво полукататонично състояние. Но не би се пречупила, Не и ти. Така че решихме да зарежем програмата и да прибегнем до плана за крайни случаи.

– Какъв план за крайни случаи? – попита Макгий.

Витески се обърна към Леонид Голодкин и бързо му каза нещо на руски.

Той кимна и излезе от каютата.

– Какво искаш да кажеш? – настояваше Макгий.

Витески не отговори. Просто се усмихна и отново взе чашата с коняк.

– Какво става? – попита Сюзан Макгий.

– Не знам – отвърна той.

После протегна ръка и след кратко колебание Сюзан я пое. Опита се да ѝ се усмихне окуражително, но усмивката му беше плаха, неубедителна. Зад нея тя долови страх.

– Чудесен коняк – въздъхна Витески. – Сигурно е нещо контрабандно. От магазините такова добро нещо не може да се купи – освен ако не попаднеш в някой от специалните пунктове за снабдяване на партийните големци. Трябва да попитам добрия капитан кой е снабдителят му.

Вратата се отвори и се показа Леонид Голодкин. Още двама души влязоха зад него. Единият беше Джефри Макгий.

А другият Сюзан Торнтън.

Още двама двойници.

Бяха дори облечени по същия начин като тях.

Сюзан усети като че ли вените ѝ се превръщат в чупливи ледени тръбички, докато гледаше двойника си.

Фалшивата Сюзан се усмихна. Приликата беше невероятна.

С останало без кръв лице и с измъчен поглед истинският Джеф Макгий мрачно изгледа Лион Витески и попита:

– Какво, по дяволите, е това?

– Планът за крайни случаи – обясни той. – Бяхме го разработили като резервен от самото начало, макар че не казахме на тебе, разбира се.

Фалшивата Сюзан се обърна към истинската:

– Абсолютно прекрасно е да се намирам в една и съща стая с вас накрая.

Сюзан поразена промълви:

– Тя и говори също като мен!

Обади се фалшивият Макгий:

– Работили сме почти една година с магнетофонни записи на гласовете ви. – И той звучеше също като истинския Макгий.

Витески се усмихна на двойниците с нещо като бащинска гордост. После се обърна към истинския Макгий:

– Вас ще ви застрелят и ще ви хвърлят зад борда посред Черно море. Тези двамата ще се върнат в САЩ вместо вас. Нашата Сюзан отново ще постъпи на работа в „Майлстоун“. – Сега погледна Сюзан: – Скъпа моя, би ни било от голяма помощ, ако бяхме успели да те пречупим. Така щяхме да имаме по-голяма преднина. Все пак ще получим повечето от онова, което искаме, като настаним двойника ти в корпорацията. Ще ни отнеме само малко повече време. След около година ще знаем всичко, което ти не можа да ни разкажеш. А ако малката ни хитрост издържи повече от година, ще се окаже, че имаме повече данни, отколкото бихме получили от теб. – Отново заговори на Джеф: – Надяваме се, че твоят двойник, ще успее да се издигне в американското разузнаване, навярно в групата им по бихейвиористика, и така ще се сдобием с още една къртица на подходящо място.

– Няма да стане – отсече Макгий. – Може и да говорят като Сюзан и мене. И хирурзите ви са свършили много добра работа, като са ги докарали като нас. Но няма хирург, който да може да подправи пръстовите отпечатъци.

– Така е – съгласи се Витески. – Но виж, за хората, чиято

самоличност е особено важна, в САЩ са разработили специална система за съхранение и проверка на отпечатъците. Нарича се ЗСУС – защитна система за установяване на самоличността. Тя е вложена в паметта на централния компютър на Пентагона, до която успяхме да се доберем. Можем просто да изтеглим електронния запис на вашите отпечатъци и да го подменим със запис от отпечатъците на двойниците ви. В нашия век на централизирана компютърна обработка не е нужно да променяме истинските отпечатъци; трябва само да внесем корекция в паметта на компютъра.

– Ще стане – тихо каза Сюзан, докато се измъчваше от представата как собственото ѝ тяло ще бъде захвърлено през борда на „Златната мрежа“ в студените води на Черно море.

– Ще стане, разбира се – радостно потвърди Витески. Всъщност ние щяхме да изпратим двойниците ви в САЩ дори да се беше пречупила и да беше разказала всичко, което ни интересува. – Той допи коняка от чашата си, въздъхна доволно и се изправи с пистолета в ръка. – Капитане, докато охранявам тия двамата, вие им вържете здраво ръцете зад гърба.

Голодкин вече бе взел въжето. Накара ги да се изправят и здраво върза китките им.

– А сега – продължи Витески – ги отведете някъде на сигурно място. – А на Макгий и Сюзан каза: – Близнаците ви ще ви посетят след малко. Имат някои въпроси за личните ви привички, за неща, които ще им помогнат да усъвършенстват имитацията си. Съветвам ви да им казвате истината, защото някои от въпросите са уловки и те вече знаят отговорите им. Ако не отговорят както трябва, ще започнат да ви режат на малки парченца, докато не ви убедят, че е във ваш интерес да ни сътрудничите.

Сюзан погледна към двойника на Макгий. Човекът се усмихваше, но в усмивката му нямаше нищо добронамерено. Приличаше напълно на Макгий освен в едно – в очите му нямаше съчувствие и сърдечност. Изглеждаше напълно пригоден за кървави мъчения, които да накарат изтерзания му противник да се подчини.

Тя потрепери.

– Сега да се сбогуваме – надигна се Витески. – Ще сляза от кораба преди да сте тръгнали. – Той се усмихна самодоволно. – *Bon voyage.*

Голодкин изблъска пленниците в коридора, а Витески остана в капитанската каюта с двойниците им. Леонид Голодкин отвърна с ледено мълчание на въпросите на Макгий, накара ги да завият и ги поведе към

трюма на траулера, където се превозваше товара. Вонеше на риба.

Докара ги до малък склад в самото дъно, не повече от четири на четири метра. По стените имаше окачени рула резервни върви и по-дебели буксирни въжета. По стените бяха окачени и инструменти, в това число харпуни и пики. Имаше четири комплекта скрипци и сандъци с резервни машинни части.

Накара ги да седнат направо на пода, който беше леденостуден. Завърза и краката им, а после провери достатъчно ли са стегнати китките им. Когато си тръгна, загаси лампите и затвори вратата, като ги остави в пълен мрак.

– Страх ме е – обади се Сюзан.

Макгий не отговори.

Чу го да се мести, да се върти и да измъква нещо.

– Джеф?

Той изсумтя. Дърпаше нещо в мрака и беше започнал да се задъхва.

– Какво правиш? – попита го.

– Шшт! – беше единственият му отговор.

Миг след това тя почувства ръце върху себе си и едва не извика от учудване, когато осъзна, че е Макгий. Той се бе отвързал и сега търсеше нейните въжета.

Докато освобождаваше китките ѝ, той пошепна в ухото ѝ:

– Съмнявам се дали някой ни подслушва, но трябва много да внимаваме. Голодкин този път не ми затегна възлите; дори малко ги разхлаби.

Ръцете ѝ се освободиха. Тя разтърка ожулените си китки. Допря устни до ухото му и пошепна:

– Може ли да се очаква, че той ще направи още нещо за нас?

– Едва ли – пак шепнешком отвърна Макгий. – И така вече е поел огромен риск. Отсега нататък можем да разчитаме само на себе си. Друг шанс няма да имаме.

Тя се изправи на крака и той се отдръпна, потърси пипнешком нещо в мрака, откри ключа и запали лампата.

Още докато завърташе ключа, Сюзан вече знаеше какво смята да вземе, и потръпна от погнуса.

Както бе предвидила, той се насочи право към дългите рибарски пики на стената и освободи две от закопчалките им. Леко закривените куки в края на пиките бяха ужасно остри; светлината се отразяваше във върховете им.

Сюзан пое едното оръжие, когато Джеф ѝ го подаде, но прошепна:

- Не мога.
- Налага се.
- О, Боже!
- Твоят живот или техният – добави той.

Тя кимна.

– Можеш да го направиш – продължи той. – Ако имаме късмет, няма да ни е трудно. Те не очакват нищо подобно. Сигурен съм, не знаят и че Голодкин ни е заключил в стая, пълна с подръчни оръжия.

Тя го изчака да реши от кое положение е най-добре да нанесат изненадващия си удар, после застана на мястото, което ѝ посочи.

Той отново загаси лампата.

Беше най-непрогледният мрак, който някога бе виждала.

Макгий чу потайно шумолене в мрака. Застина, наклони глава и внимателно се заслуша. Когато осъзна какво е, се отпусна. Прошепна на Сюзан:

– Само плъх е.

Тя не отговори.

– Сюзан?

– Аз не се тревожа – тихо се обади тя от отсрещната си позиция в малкия склад. – Не ме е страх от плъхове.

Въпреки опасното им положение Макгий се усмихна. Минутите течаха бавно и уморително.

„Златната мрежа“ потрепера и корпусът изведнъж се задруса от запалените двигатели. Дочу се и дрънчене от други места в кораба. Вибрациите се промениха едва когато корабният винт започна да цепи водата. Нови минути. Ново мълчание.

Корабът се движеше вече поне десет минути, може би петнайсет – достатъчно за да излязат от батумското пристанище, – когато откъм вратата се чу нещо. Макгий се стегна и надигна пиката. Вратата се отвори навътре и откъм коридора влезе светлина. Влязоха двойниците – първо жената, после мъжът.

Макгий стоеше вляво от вратата, почти зад нея. Изскочи, замахна с пиката и заби острия ѝ връх право в корема на двойника си тъкмо когато той палеше лампата на склада. Отвратен от внезапната струя кръв, погнусен от задачата си, но все пак решен да го направи, изви дългата пика и я завъртя корема на близнака си с намерението да го разпори, промушеният Макгий се строполи в краката на истинския Макгий, заподскача като риба, но не можеше да извика от учудване и от вида на собствената си кръв. Жената държеше пистолет. Беше същото оръжие

със заглушител, с което Витески ги бе заплашил в капитанската каюта. Отстъпи стресната, а после отправи почти беззвучен изстрел към Макгий. Не го уцели. Стреля отново.

Той усети куршума в ръкава си, но и този път бе пощаден.

Зад фалшивата Сюзан истинската Сюзан излезе от прикритието си при сандъците и замахна с другата пика.

От гърлото на двойницата ѝ рiekна кръв, очите ѝ изпъкнаха и пистолетът падна от ръката ѝ.

Сърцето на Макгий се сви. Макар да знаеше, че присъства само на смъртта на двойницата, той бе потресен от ужасната картина – нежното гърло на Сюзан бе промушено от желязното острие... от устата ѝ струеше кръв...

Фалшивата Сюзан падна на колене, после настрани, очите ѝ се премрежиха, а устата ѝ се отвори във вик, който никога нямаше да отекне.

Макгий се обърна към другия, към собственото си ксерокопие. Мъжът притискаше разпрания си корем, като се опитваше да задържи вътрешностите си. Лицето му бе изкривено в агония и за щастие светлината на живота изведнъж изчезна от очите му.

„Това е като че ли съм свидетел предварително на собствената си смърт“, – помисли си Макгий, докато се взираше в лицето на двойника си.

Почувства празнота в себе си, стана му студено.

Убийството никога не му бе доставяло удоволствие, макар че винаги се бе справял, когато се налагаше. Струваше му се, че вече не би могъл да убива, колкото и голяма да бе нуждата.

Сюзан се извърна от труповете, сви се в един ъгъл, опря се до стената и започна да повръща.

Макгий затвори вратата.

По-късно вечерта, в каютата, запазена за фалшивите Сюзан и Макгий, тя попита от долната койка, където беше седнала:

– Голодкин знае ли със сигурност кои сме ние?

– Знае – отвърна Макгий, който стоеше до люка и се взираше в тъмното море.

– Но откъде може да е сигурен?

– Ами не ти е казал нито една дума – защото знае, че не би могла да му отговориш на руски.

– Значи сега ще се върнем и ще започнем да пращаме подправени сведения на руснаците, а те ще си мислят, че всичко е наред и че идва от

двамата ни двойници.

– Да – кимна той. – Ако успеем да разберем по какъв път е трябвало да изпращат сведенията си.

Двамата замълчаха. Макгий изглеждаше очарован от морето, въпреки че едва ли виждаше кой знае какво в мрака.

Сюзан разглеждаше ръцете си и търсеше следи от кръв, които е пропуснала да изчисти. След малко попита:

– Това, което ни остави Голодкин, бутилка коняк ли беше?

– Да.

– Бих изпила една глътка.

– Ще ти наляя двойна доза – увери я той.

В морето. Малко след разсъмване.

Сюзан се събуди задъхана и задавена, едва не изпищя.

Макгий запали лампата.

За миг тя не можа да се сети къде е. После си спомни всичко.

Макар че се беше ориентирала, не можеше да се успокои. Защото сънят ѝ не искаше да я остави, а този сън, мислеше си, съвсем спокойно би могъл и да е действителност.

Макгий беше скочил от горната койка и коленичи до нейната:

– Сюзан, всичко е наред. Наистина е наред. Намираме се в морето и ще успеем.

– Не.

– Какво искаш да кажеш?

– Екипажът.

– Какво екипажът?

– Харч, Куинс, Джеликоу и Паркър. Те са членове на екипажа.

– Не, не – успокои я той. – Било е само сън.

– Те са тук! – обзета от паника, настоя тя.

– Спектакълът свърши – търпеливо продължи Макгий. Няма да започне отново.

– Те са тук, по дяволите!

Не можеше да я успокои. Наложил се да я разведе из целия траулер, когато екипажът започваше работата си за деня. Трябваше да ѝ покаже всяка каюта и да я срещне с всеки от членовете на екипажа, за да я увери напълно, че Харч и останалите не са на борда.

Закусиха в каютата си, където можеха да си говорят, без да натрапват на Голодкин неумението на Сюзан да говори руски.

– А къде са открили двойниците на Харч и на останалите трима? – попита тя.

– Съветските агенти в САЩ са намерили техни снимки от вестниците и от картоните им в колежа – обясни Макгий. – Обявено било издирване на руснаци, които макар и малко са приличали на четиримата членове на братството, а после пълната прилика е постигната чрез пластична хирургия и умерена употреба на грим.

– А очите на Харч...

– Специални контактни лещи.

– Като в холивудски филм.

– Какво?

– Специални ефекти.

– Да, предполагам, че специалистите там по нищо не отстъпват на холивудските.

– А трупът на Джери Стийн?

– Доста зловещо, нали?

Тя изведнъж се разтрепери.

– Хей – подвикна й той, – по-спокойно.

Не можеше да се спре.

Той я прегърна.

Почувства се по-добре на следващия ден на турския кораб, след като осъществиха прехвърлянето.

Каютите им бяха по-удобни, по-чисти и храната по-добра.

Докато обядваха студено месо и сирене, тя се обърна към Макгий:

– Аз сигурно съм много важна за САЩ, че да пожертват твоето прикритие, за да ме измъкнеш.

Той се поколеба и отвърна:

– Е... това не беше първоначалният план.

– А?

– Нямахте планове аз да те изведа.

Тя не разбираше.

– Моята задача беше да те убия, преди да бъдеш подложена на цялата уилоуокска програма. Малко въздух в спринцовката и... смъртоносна мозъчна емболия. Нещо такова. Нещо, за което никой не би могъл да обвини мене. По този начин и аз бих останал на мястото си, и руснаците не биха имали възможност да те пречупят.

Лицето й бе побеляло. Изведнъж загуби и апетита си:

– И защо не ме уби?

– Защото се влюбих в теб.

Тя го загледа и примигна.

– Така е – продължи той. – През седмиците, когато те подготвахме

за програмата, работехме с теб, обработвахме те хипнотично, за да се отправяш към полицейското управление и къщата на Шипстатови, аз бях възхитен от силата ти, от устойчивостта на волята ти. Никак не беше лесно да бъдеш тласкана към нещо и да бъдеш манипулирана. Имаше... дух.

- И си се влюбил в духа ми?
- Нещо такова – усмихна се той.
- Не можеше да ме убиеш ли?
- Не можех.
- В Щатите никак няма да са доволни от теб.
- Да вървят по дяволите.

След две вечери в резиденцията на американския посланик в Истанбул Сюзан се събуди и закрещя.

В стаята дотичаха прислужница, човек от охраната, посланикът и Макгий.

- Персоналът в къщата – извика Сюзан и грабна ръката на Макгий.
- Никой от тях не прилича на Харч – увери я той.
- Откъде да знам? Още не съм ги видяла всичките.
- Сюзан, сега е три часът през нощта – напомни й човекът от охраната.

– Трябва да ги видя – обезумяла повтаряше тя.

Посланикът я погледна, погледна и Макгий, после нареди на човека от охраната:

– Съберете персонала.

Нито Харч, нито Куинс, нито Джеликоу, нито Паркър бяха на работа при посланика на Съединените щати в Турция.

- Съжалявам – извини се Сюзан.
- Всичко е наред – увери я Макгий.
- Ще ми трябва още малко време...
- Разбира се.
- Може би до края на живота ми.

След една седмица във Вашингтон в хотелски апартамент, за който плащаше американското правителство, Сюзан за пръв път спа с Джеф Макгий. Подхождаха си напълно. Телата им се допълваха като пасващи си елементи от мозайка. Движеха се плавно, в свършен, предразполагащ ритъм. Тази нощ за пръв път, откакто бе напуснала Уилоуок, легнала гола до Макгий, Сюзан не сънува нищо.

КРАЙ

© 1982 Дийн Кунц
© 1997 Боян Николаев, превод от английски

Dean Koontz
The House of Thunder, 1982

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация:
ИК „Плеяда“, София, 1997

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5440>]